

ЕМИЛИО САЛГАРИ ПОСЛЕДНИТЕ ФЛИБУСТИЕРИ

Част 5 от „Антилски корсари“

Превод от италиански: Гергана Калчева-Донева, 1983

chitanka.info

1. СТРАШНИЯТ КРЪЧМАР

— Ко... ко... ко... Какво е това, за всички гръмотевици и бури на Бискайско море? Ко... ко... Знаем, че папагалите се наричат Коко, но мисля, че този, който ми е написал писмото, не е птица с пъстри пера!... По-добре да извикам жена си. Кой знае дали тя няма да разгадае тези драсканици... Панкита!...

Изад дългия тезгях от акажу, където изплакваше чаши, се подаде красиво облечена, силна, около тридесет и пет годишна тъмнокоса жена с бадемовидни очи като на андалуските.

— Какво искаш, Пепито? — попита тя.

— По дяволите Пепито!... Аз съм дои Барехо, а не някакъв Пепито! Кога най-сетне, жено, ще запомниш, че съм гасконски благородник?

— Името Пепито е по-нежно, съпруже мой.

— Остави го в Севиля.

Човекът, който говореше, беше висок и слаб като върлина, с увиснали прошарени мустаци и с енергични черти на лицето. Застанал прав до една маса, около която бяха насядали половин дузина метиси, допиващи големите си чаши с мескал^[1], той се взираше в парче хартия.

— Чети ти, Панкита — каза, като подаде листа на жена си. — В Гаскония не пишат така, за всички гръмотевици на Бискайско море! Кръчмарката взе писмото и го разгледа.

— „Карамба“!... — възкликна тя. — Не разбирам нищо.

— Всички кастилци ли сте магарета!... — извика кръчмарят.

— Кой донесе това писмо?

— Едно индианче, но не ми се Стори да е от управлението на пощите.

— Ей!... Дон Барехо!... — извика Панкита, като хвърли към мъжа си огнен поглед. — Да не би да става въпрос за среща с някоя чужденка? Запомни, че кастилките винаги носят кама в пазвите си.

— Никога не съм виждал твоята — отвърна със смях кръчмарят.

— Но бих могла да я сложа.

— Значи все още има време, а дотогава ще можем да разчетем тези проклети драсканици.

В този момент вратата на кръчмата се отвори и влезе човек, загърнат в широка мантия, от която се стичаше вода, защото над Панама вилнееше страшна буря.

Човекът се запъти към една от масите, разтвори пелерината си, под която се показва богата дреха от фина тъкан със златни копчета и закопчалки, свали шапката си и като удари силно с юмрук по масата, извика:

— Ей ти, проклет кръчмарю, тук не давате ли на благородниците да пият?

Кръчмарят погледна свирепо благородника и отвърна грубо:

— Викате ли ме?...

— Да, проклет кръчмарю — отговори новодошлият. — Когато един благородник влиза в кръчма, стопанинът трябва да го посрещне и попита какво желае.

— Е, господине — отвърна кръчмарят, като зае предишната поза. — Струва ми се, че си позволявате да повишавате глас в моя дом малко повече, отколкото е редно.

— Вашият дом ли?...

— Гръм и мълнии!... Да не би вие да плащате наема, благороднико?

— Кръчмата е обществен дом.

— Дявол да го вземе! — извика кръчмарят.

— Ей, добри човече, струва ми се, че сега вие повишавате глас!

— Мълнии от Бискай!... Собственик на кръчмата съм аз!...

— Прекрасно.

— А освен това съм и гасконец!...

— А пък аз съм от Долна Лоара.

Тези думи бяха достатъчни, за да укротят разгневения кръчмар, който заговори по-спокойно.

— Вие сте френски благородник?... Но защо не ми казахте това по-рано?

— Но вие не ме оставихте дори да говоря!

— Какво желаете, господине?

— От най-хубавото вино: херес, аликанте или порто, стига само да е добро.

Гостилничарят се обърна важно към жена си:

— Разбра ли как умеят да пият французите от велика Франция? Донеси на господина от най-отлежалото вино. Струва ми се, че има няколко бутилки бордо.

— Да, Пепито.

— Е, стига с това Пепито. Аз съм гасконец, а не тореадор от Севиля. Запомни го!

Той издърпа писмото от ръцете ѝ и отново се взря в него.

Може би тъкмо разгадаваше още една дума, когато вратата на кръчмата се отвори и вътре нахълта още един посетител. Както и първия и този беше загърнат в широка, просмукана с вода пелерина. Имаше вид на четиридесетгодишен, макар мустаците му да бяха сиви, а лицето силно загоряло. Подобно на французина, той седна и с такава сила удари по масата, че за малко да я строши напълно.

При този шум кръчмарят погледна свирепо нахалника.

— Гръм и мълнии... — извика. — Да не би днес да има нашествие на сърдити кучета! — Приблужи се до новия посетител и като го изгледа от главата до петите, го попита: — Кой сте вие?

— Говори по-малко, кръчмарю на дявола, и ми донеси нещо за пиене. Умирам от жажда и страшно бързам.

— Аз пък не.

— Ей, кръчмарю от ада! — извика непознатият, като отново удари с юмрук по масата. — Ще дрънкаш ли още? Ще ми донесеш ли една бутилка, да или не?

— Не! — отвърна кръчмарят.

Френският благородник избухна в смях, който още повече разгневи войнствения кръчмар.

— Гръм и мълнии!... — извика. — Но за кого ме вземате? Знаете ли, че аз съм гасконец?

Вторият посетител засука мустаците си, облакът се на масата и го погледна насмешливо.

— Колко са смешни тези гасконци! — каза.

Дон Барехо, собственик на кръчмата „Ел Торо“^[2], дребен гасконски благородник, избухна като бомба.

— Да ме наричаш смешник!... И искаш да пиеш от виното ми?... Аз ще си наточа от твоята бъчва! Панкита! Сабята ми!

Вторият посетител отново избухна в смях, по-бурен от предишния, който разяри кръчмаря.

— Сигурно искаш да те убия — извика дон Барехо.

— Ставаш все по-смешен, приятелю.

— Е, стига толкова, пор Диос^[3]! Върви си, или ще те убия като бясно куче. Панкита, донеси ми сабята.

— Жена ти сякаш никак не бърза да види кръвта ми — изрече непознатият, като гледаше втренчено кръчмаря; после, като се обърна към първия посетител, попита: — Не ви ли се струва, господине, че си е все същият този бесен гасконец? Дори и женитбата не го е променила.

Тези думи бяха произнесени малко по-различно от останалите. Дон Барехо, впечатлен от акцента, постоя известно време колебливо, после се хвърли към новодошлия и го притисна силно в прегръдките си, като викаше:

— Гръм и мълнии!... Баскът Мендоса! Дясната ръка на сина на Червения корсар!

— Толкова ли време ти трябваше, за да ме познаеш? — отвърна бискаецът^[4] като на свой ред го прегърна.

— Минаха шест години, скъпи приятелю.

— Но ти си все същият. За малко да ми разпориш корема с прословутата си сабя.

— Гръм и мълнии!... Но ти ме накара да изляза от кожата си.

— Направих го нарочно, за да проверя дали моят гасконец е все още гасконец.

— Хитрец такъв... Съмняваше ли се? — извика дон Барехо и отново го прегърна. — Но какво правиш тук? Откъде идваш? Кой добър вятър те доведе в кръчмата „Ел Торо“?

— Не бързай толкова, скъпи приятелю — отвърна баскът. После, като му посочи френския благородник от Долна Доара, попита: — А онзи господин там, познаваш ли го?

Дон Барехо погледна към господина. После неочаквано се втурна към масата с протегнати ръце, викайки:

— Гръм и мълнии!... Господин Бутафуоко!

Известният буканиер на маркиза ди Монтелимар се надигна с усмивка и сърдечно стисна протегнатите към него ръце.

— Значи остаряваме, дон Барехо, щом не можем да познаем приятелите си?

— Това е от брачния живот — каза Мендоса, като се разсмя. Но храбрият гасконец изобщо не го чу, тъй като се бе втурнал към тезгяха, викайки с пълно гърло:

— Панкита! Панкита! Донеси от избата най-хубавото вино и остави на мира сабята. — После се върна към масата и попита: — Но защо сте отново тук след толкова години? Как е граф Вентимилия? А маркиза ди Монтелимар? Откъде изникнахте? Сан доминго е доста далеч от Панама?

— Тихо — каза Мендоса, като кимна към метисите.

— Какво? — попита гасконецът.

— Може ли да ги отпратиш? — Ако не си отидат с добро, ще ги изгоня с ритници — закани се страшният кръчмар.

Той се запъти към масата, където метисите пиеха спокойно, и като им показва вратата, рече:

— Жена ми е зле и има нужда от почивка. Тръгвайте си веднага, без да плащате. Черпя ви с мескала, който изпихте.

Метисите се спогледаха изненадани, но станаха и си тръгнаха, без да протестират, макар навън дъждът да продължаваше да се лее.

— Жено — каза дон Барехо, — имам високата чест да ти представя господин Бутафуоко, един истински френски благородник, и този стар приятел Мендоса, когото вече познаваш. Можеш да ги прегърнеш. Не ревнувам от тях. Панкита остави панера и залепи четири звучни целувки по бузите на приятелите на съпруга си.

— А сега, жено, затвори и залости вратата добави кръчмарят. — Днес повече няма да приемаме никого, защото имаме празник в къщи.

— Да, Пепито.

Междувременно Мендоса бе погледнал към вратата.

— Пиявицата... — каза, като се обърна към Бутафуоко. — Панкита, не затваряйте вратата, чакаме още един приятел.

— Кой е той? — попита дон Барехо.

— Все още не знаем, но по начина, по който изопачава думите, мисля, че е фламандец. Откакто сме пристигнали в Панама, този тайнствен човек се е залепил за нас и ни следва навсякъде.

— Струва ми се, че е шпионин — каза Бутафуоко.

— Мислиш ли, че ще дойде тук?

— Разбира се, приятелю. Дон Барехо се приближи до вратата.

Точно в този момент тайнственият човек застана на прага на кръчмата и погледна вътре.

— Ето го — каза Бутафуоко.

Загадъчният човек, от когото се стичаше вода, направи няколко крачки напред, свали меката си филцова шапка, украсена със старо перо, и каза:

— Допър фечер, господа, аз търсих фас цяла сутрин. Беше мъж между тридесетте и четиридесетте, слаб като гасконеца, с изключително бяла кожа, руси, почти бели коси и небесносини очи. Видът му като цяло предизвикваше отвращение, макар да беше може би честен човек.

Мендоса и Бутафуоко отговориха на поздрава му и първият побърза да каже:

— Извинете, господине, че не ни намерихте в обичайния хотел. Дъждът ни изненада по пътя и се подслонихме тук, където кръчмарката е много мила, кръчмарят — порядъчен човек, а виното превъзходно.

— Фие позфолявате на мен да фи прафя компания?

— С голямо удоволствие — отвърна Бутафуоко.

Дон Барехо се бе втренчил в подозрителния тип, но любопитството му сякаш не се понрави на фламандеца. защото, като се обърна внезапно към гасконеца, той го попита засега:

— Фие искате ли нещо от мен?

— Съвсем не — отговори веднага дон Барехо. — Очаквах вашите много желани заповеди.

— Нямам заповеди да давам на фас, разбрахте ли? Ще пия с приятелите.

— Но, разбира се, пийте, господине — добави гасконецът. Загадъчният човек изпразни чашата, после цъкна с език.

— „Пфифер“! Никога не пил толкофа хубафо фино. Ах!

— О — извика Мендоса, като отново му напълни чашата. — Пийте, пийте, господин Пфифер.

— Какфо Пфифер? — попита фламандецът.

— Не се ли казвате така?

Фламандецът хвърли добродушен, но малко лукав поглед на Мендоса, после каза:

— Пфифер, тофа фъзклицание.

— Възклицание, казвате. Разбрахме, но все още не знаем как да ви наричаме.

— Арнолдо Пиферофих.

— Значи спокойно можем да ви наричаме господин Пфифер. По-кратко е.

— Е и как върви животът, господин Пфифер... фи... фер?

— Допре! Допре! — отвърна фламандецът. — В Панама всички са много допре. Познафате ли град?

— Още не целия.

— Отдалеч ли идфа?

— О, да!... От Нова Гренада.

— И... по работа ли? — Трябва да купим сто мулета за сметка на един богат земевладелец, който, предполагаме, трябва да ги продаде на флибустиерите.

— О!... — възкликна фламандецът.

— Пийте, господин Ейффиф... Това вино е превъзходно.

Фламандецът продължаваше да пие и постепенно възклицианията му започнаха страшно да се объркват.

Междувременно навън нощта бе настъпила, а дъждът не преставаше. Сякаш над Панама, по онова време царицата на Тихия океан, се изливаше порой.

Дон Барехо запали газената лампа, после след знак на Мендоса затвори вратата на гостилницата.

— Гостилничарю, какво прафи? — попита фламандецът.

— Късно е вече, затварям — отвърна гасконецът. — Аз искам отифам — каза фламандецът. — „Пфифер!“ Фече много пил.

— Е, хайде! Ние едва сега започваме. Бутафуоко кимна с глава в знак на съгласие.

— Стига фече! — отвърна упоритият фламандец, като посегна и взе наметалото и шапката си. — Дофиждане на всички! Гостилничарю, отфаря!

Мендоса бутна настрани стола, последван от Бутафуоко, и в ръцете на двамата авантюристи блеснаха саби. Дон Барехо също бе

успял да вземе ръждясалата си сабя, която жена му скришом бе донесла, и застана пред вратата.

— „Пфифер!“ — възкликна фламандецът, като се огледа наоколо объркано. — Какво искате, господа? Фие уби фа мен?

— Седнете — заповяда заплашително Мендоса. — Трябва да поговорим, приятелю. Фламандецът, който вече трудно се държеше на краката си, се отпусна на стола, като не преставаше да гледа изплашено към трите саби.

— „Пфифер!“ — възкликна той. — То фа лоша шега.

— Лъжете се, господин Арнолдо — отвърна Мендоса. — Това не е шега, а сабите ни са изковани от чиста стомана от Толедо. Фламандецът се разсмя гръмко.

— Дайте да пия, допри приятелю.

— Колкото искате, господин Арнолдо. Избата на „Ел Торо“ е на наше разположение, но ще трябва да отговорите на няколко въпроса.

— Допре!... Допре!... Кажете... кажете... — отвърна фламандецът, посъвземайки се.

— Тогава — започна Мендоса — обяснете ни, защо от три дни така упорито ни следвате навсякъде, където отидем.

— Фие и фа ш приятел много симпатични.

— А, господин Арнолдо, не се опитвайте да ни заблуждавате, защото така ще ви наредим, преди да излезете оттук, че...

Фламандецът пребледня, но намери сили да отговори:

— Аз много богат и жифей от рента.

— И затова се забавлявате да черпите с пиене хората, които са ви симпатични — отбеляза с ирония Мендоса. — Господин Арнолдо, тези измислици не ни минават. Знаете ли как ги наричат по моя край хората, които се залепват за другите като пиявици, без да ги изпускат от очи?

— Почтени хора.

— Не, господин Арнолдо, наричат ги шпиони.

Фламандецът взе една препълнена чаша и бавно изпи съдържанието ѝ, за да прикрие смущението си. После изрече:

— Шпиони! Аз никога не фършил тази лоша работа.

— И все пак аз ви повтарям, че вие трябва да сте агент на някой големец от Панама: например на маркиз ди Монтелимар.

Чашата се изплъзна от ръцете на фламандеца и се разби шумно на парчета.

— Е, добре, господин Арнолдо — продължи неумоливо Мендоса, — защо ръцете ви започнаха да треперят? Счупихте чашата!

— Аз платя.

— Собственикът на „Ел Торо“ е щедър и няма да ви позволи да платите. Не се възползвайте от счупването на чашата, за да промените темата на разговора. Кажете ми по-скоро къде и как ме е видял маркиз ди Монтелимар и как ме е познал, след като от шест години не съм се мяркал в Панама.

— Не познафа маркиз ди Монтелимар — отговори фламандецът, като попиваше потта, избила по челото му.

— А!... Не искате да ми кажете? — извика Мендоса. — Предупреждавам ви, че човекът до мен, който до този момент все още не е проговорил, е един от прочутите буканиери от Сан доминго и че аз съвсем не съм търговец на мулета, а флибустиер, който ги е вършил всякакви заедно с Давид и Равно дьо Люсан. — Фламандецът бе така пребледнял и не на себе си, че всеки момент щеше да припадне.

— Признайте! Познавате ли маркиз ди Монтелимар, да или не? Излишно е да упорствувате и отричате.

Арнолдо най-сетне кимна утвърдително с глава.

— Н айпосле! — извика бискаецът, докато Бутафуоко, за да демонстрира задоволството си, изпи една чаша вино.

— Господин Арнолдо, пийнете и вие една глътка от това отлежало вино — каза гасконецът, като му подаде друга чаша. — Ще ви помогне да се съвземете, това ви го казва един стар кръчмар.

Макар и напълно пиян, господин Арнолдо не се отказа от съвета. След толкова много вълнения имаше нужда да се посъвземе малко.

— Кога ме е видял? — попита Мендоса.

— Преди три дни — отвърна фламандецът.

— Ти от доверените му лица ли си, за да знаеш тези неща? Фламандецът само кимна с глава, без да отговори.

— Къде? — продължи Мендоса със заплашителен тон.

— На товарното пристанище.

— Дявол да го вземе!... — възкликна бискаецът, като се удари два-три пъти с юмрук по главата. — Аз дори не съм го и забелязал!

— Нали те предупреждавах да не се показваш на по-оживените места — му каза Бутафуоко.

Мендоса се готвеше да поднови разпита, когато видя, че фламандецът се е отпуснал на стола.

— Да не е умрял? — извика.

— Той е мъртво пиян — отбеляза гасконецът. — О, аз ги разбирам тези неща! На този човек, скъпи мой, езикът му ще се развърже чак след двадесет и четири часа.

— Да го оставим да смеле виното си, а ние да си поприказваме през това време. Трябва да ти обясним някои неща, дон Барехо.

— Очаквам това от три часа — отвърна кръчмарят. — Кажете ми сега защо сте дошли тук, спомняйки си, че имате в Америка един верен приятел. В тази работа сигурно е замесен синът на Червения корсар.

— Или по-скоро сестра му — отбеляза Мендоса.

— Кой? Внучката на Великия Качико дел Дариен?...

— Ние я доведохме тук.

— Тук ли е сеньоритата? Какво неблагоприятие! Ако маркиз ди Монтелимар успее да я открие, той повече няма да я освободи.

— О!... Ние взехме всички предпазни мерки, приятелю. Скрихме я в странноприемницата на един приятел на господин Бутафуоко.

— А защо е дошла тук, нали трябваше да бъде при брат си граф ди Вентимилия и снаха си маркиза ди Монтелимар.

— Но тук в Панама не сте ли чули още, че преди четири-пет месеца старият Качико почина и остави за наследница на баснословните си богатства дъщерята на Червения корсар!

— Великият Качико мъртъв ли е!... — възкликна дон Барехо. — Тогава маркиз ди Монтелимар, който винаги се е стремил да си присвои тези богатства, сигурно вече е започнал да действа.

— Не мисля — отвърна Мендоса. — Преди шест дни все още беше тук.

— Нали и онзи пиферо^[5] каза същото. А как ли е узнал за това граф ди Вентимилия?

— От един стар буканиер, който се е укривал при Великия Качико и който отишъл специално при графа, за да предупреди сестра му, че племето я очаква, за да я провъзгласи за своя царица, понеже няма други наследници.

— Този буканиер ли доведе сеньоритата?

— Да — отвърна Мендоса.

— И къде е той сега?

— Бди над нея в странноприемницата на приятеля на господин Бутафуоко.

— А от мен какво искате? — попита дон Барехо.

— Имаш ли все още връзка с флибустиерите от Тихия океан?

— Често идват при мен.

— Все още ли са на остров Тарога?

— Да, въпреки многобройните опити на испанците да ги прогонят от там.

— Кой ги командва?

— Все още Равно дьо Люсан.

— А Давид?

— Той замина за нос Торн и повече не се чу нищо за него.

— Много ли са флибустиерите?

— Говори се, че са около триста.

— Тогава, господин Бутафуоко, необходимо е да отидем и се срещнем с Равно дьо Люсан. Без помощта на тези хора не ще бъде възможно да доведем докрай нашето дело. Ако не днес, то утре испанците ще научат, че Великия Качико е мъртъв, и ще побързат да завладеят земите му.

— В това може да не се съмняваш — отговори Бутафуоко. В този момент се почука силно на вратата.

— Кой ли може да е? — попита Бутафуоко. — Наближава десет часът, а нощта е страшна.

— Ако това е патрулът — отбеляза гасконецът, — ще загазим здравата.

— Ами — отвърна Мендоса. — Да вземем нашия приятел Арнолдо Пфиферо и да го пренесем в избата.

Отекна втори, по-силен удар, който за малко не строши стъклото на преддверието.

— Вървете бързо и загасете светлината в избата — каза дон Барехо; после, като се обърна към жена си, допълни: — Донеси ми една кошница, пълна с бутилки.

Мендоса и Бутафуоко подхванаха фламандеца, обвиха го във все още мокрото му наметало и побързаха към избата, предвождани от

хубавата кастилка, докато дон Барехо се приближаваше към вратата, викайки със страшен глас:

— Кой е? Късно е, дявол да го вземе.

— Патрул! Отворете! — заповеднически отговори някой.

— Почакайте да си обуя панталоните и жена ми да си навлече фустата. Дявол да го вземе! Не може ли да се спи вече спокойно в Панама?

Панкита се върна и донесе пълна кошница с бутилки. Гасконецът почака още малко, после се реши да отвори, но след като бе скрил зад тезгяха огромната си сабя.

Когато отвори, зад вратата се показва офицер от полицията, следван от двама алебардисти от нощната стража.

— Буенас ночес^[6], кабалеро^[7] — поздрави гасконецът, посрещайки смело злата съдба. — Тъкмо се канех да си лягам.

— Сам ли сте? — попита офицерът.

— Не, господин офицер, тъкмо мълвях любовни излияния на жена си. Офицерът му обърна гръб и размени тихо няколко думи с двамата алебардисти; после отново заговори на дон Барехо:

— Днес в тази кръчма е влязъл един господин и повече не е излязъл.

— От моята кръчма!... — учуди се гасконецът, сякаш падаше от небето. — Да не би да се е изтърколил под някоя маса и да е заспал? Панкита, видя ли добре да не би някой пиан да се е свил в ъгъла?

— Никого не съм видяла — отвърна красивата кастилка.

— И все пак този господин не е излязъл оттук — настоя офицерът.

— Милост!... — извика дон Барехо. — Да не би да се е самоубил горе в стаите?

— О, не, съпруже мой; току-що слизам оттам, след като оправих леглото ни.

Офицерът пак размени няколко думи със своите алебардисти, после реши да седне на една маса, като каза:

— Донеси ни нещо за пиене, кръчмарю, после пак ще поговорим, тъй като на всяка цена трябва да разбере къде се е дянал този господин,

— Ако не е дух, убеден съм, че все някъде ще го намерите. Да не би, без да го усетя, да се е скрил в някоя бъчва! Ей, Панкита, искаме да

опитаме виното, което чичо ми изпрати от Аликанте. Да се възползваме от случая да пийнем заедно с патрула.

— Има пълна кошница с бутилки — отговори кастилката.

— Отваряй, отваряй, приятелко моя; черпя господин офицера и неговите храбри стражи.

Сложиха на масата пет-шест бутилки и чашите бяха напълнени и изпразнени няколко пъти. —

— Пийте колкото искате, господа — им каза гасконецът, — това е подарък от чичо ми и не ми струва нищо.

— Да пийнем тогава, кръчмарю. но нека не забравяме и господина, който не е излязъл от кръчмата ви. Хайде, кажете, кой идва днес да пие при вас?

— Петнайсет-двайсет души, европейци и метиси.

— Сред тях не забелязахте ли един висок господин, облечен в черно, с изключително бяла кожа и силно руси коси?

Дон Барехо се почеса по брадата и погледна нагоре, сякаш искаше да получи вдъхновение от опушените греди на тавана.

— Висок... слаб ... със силно руси коси, облечен в черно... сигурно е онзи господин, който пи с двамата непознати.

— Значи сте го видели? — попита офицерът.

— Много добре си го спомням, защото му сервирах аз. Беше в компанията на двама души, които влязоха преди него и които никога до този момент не бях виждал.

— Единият от тях не беше ли на средна възраст, а другият малко по-възрастен с прошарена брада?

— Точно така — отговори дон Барехо. — Изпразниха набързо доста бутилки ей на онази маса, която е още отрупана с чаши, после, възползвайки се от един момент, когато дъждът сякаш се канеше да намалее, си отидоха, придържайки се един друг, защото краката им не бяха много стабилни.

Офицерът се обърна към единия от алебардистите и му каза:

— Чу ли, Хосе?

— Да, господине.

— Значи ти не си бил на мястото си в този момент.

— И все пак, господине, заклевам се, че не съм се отдалечавал от онази врата, която горе-долу ме пазеше от дъжда.

— Може би в миг на разсеяност...

— Това е абсолютно невъзможно — отвърна решително алебардистът.

— Е тогава, кръчмарю? — попита офицерът.

— Да изпием по още няколко чаши и после ще огледаме по-обстойно къщата ми. Ей, почакайте, в избата ми има една бутилка, която е от двайсет и пет години: точно днес я държах в ръцете си. Искате ли да я опитаме, господин офицер?

— Иди и вземи бутилката отлежало вино — отговори началникът на патрула. — Ще имаме достатъчно време да обискираме къщата ти.

— Панкита, донеси свещ — извика гасконецът. — Дай ми и сабята, защото тази история с изчезналите мъже нещо ме ядоса.

Той грабна свещта и сабята и заслиза по стълбата, която водеше към избата. Като мина зад тезгяха, хитрият кръчмар взе и няколко покривки.

Не беше прекрачил още последното стъпало, когато видя пред себе си Бутафуоко и Мендоса.

— Е?... — попитаха в един глас и двамата.

— Лошо, приятели. Този Пфиферо е бил следен и патрулът иска да знае сега какво съм сторил с него.

— Трябва да го скрием някъде! — каза Мендоса. — Да го напъхаме в бъчвата с херес!

— Измислих нещо по-добро — отвърна гасконецът. — Искам да ви помоля да поиграете на призраци.

— Ти луд ли си, дон Барехо?

— Казвам ви, че ако не успеем да уплашим тези трима полицаи, работата при нас ще свърши зле, защото те имат намерение внимателно да огледат къщата и избата, за да търсят този проклет Пфиферо.

— Какво да направим, тогава? — попита Мендоса.

— Донесох ви покривки, с които ще се наметнете, когато офицерът и алебардистите слязат. В дъното на избата има и стари желяза, ще намерите също и вериги. Преправете се на скелети или дяволи и ще видите как ще побегне патрулът!

— Качваш ли се вече? — попита Мендоса.

Трябва да занеса горе още две бутилки вино, за да завъртя окончателно главите им... След петнайсетина минути започнете да тропате. Аз отговарям за всичко.

Храбрият кръчмар поогледа прехвалените си бутилки, взе две и се заизкачва по стълбите, като стискаше здраво сабята си. После се втурна към масата, пръхтейки като тюлен.

— Пепито мой — извика Панкита, като се преструваше на уплашена, — какво ти е?

— Не знам — отвърна гасконецът, като постави на масата двете бутилки, — но след посещението на онзи мъж в черно и неговото изчезване стават неща, които страшно ме озадачават.

Тримата войници бяха пребледнели. — Какво видяхте? — попита офицерът;

— Може би се лъжа и все пак заклевам се, че забелязах в дъното на избата една бяла фигура, която танцуваше около моите бъчви.

— Искате да ни уплашите ли, кръчмарю?

— Подозирам нещо, господин офицер — каза гасконецът, докато отваряше двете бутилки.

— Какво?

— Че онзи човек, облечен в черно, съвсем не е бил добър християнин и че вместо да излезе през вратата, се е превърнал в дух, за да изсмуче виното от избата ми.

— Какви са тези измислици, дето ни ги разправяш, кръчмарю? — извика офицерът. — Аз познавам този господин и мога да ви гарантирам, че той е добър католик, защото маркиз ди Монтелимар не взема на служба при себе си еретици.

— Маркиз ди Монтелимар ли! — удиви се дон Барехо. — Кой е пък той?

— Достатъчно, кръчмарю! — отвърна офицерът. — Нямате право да узнавате тайните на полицията в Панама.

— Тогава да прием.

Гасконецът тъкмо се канеше да напълни чашите, когато откъм избата се дочуха неясни шумове. Сякаш някой удряше по метални плочи, влачеше жезла и вериги.

Офицерът, двамата алебардисти и Панкита скочиха на крака, а дон Барехо се строполи на един стол.

— Кой ли вдига този шум? — попита офицерът, като измъкна сабята си от ножницата.

— Това сигурно е душата на човека, когото търсите; уверявам ви! — продума дон Барехо. — Видях я в избата.

— Подиграваш ли ни се, кръчмарю?

— Да ви се подигравам ли!... Да отидем тогава да видим. Четирима сме и сме добре въоръжени, жена ми също умее да борави добре с оръжието.

Гасконецът бе произнесъл тези думи толкова сериозно, че войниците от патрула се стреснаха. Офицерът набързо изпи една чаша вино, после, като избърса мустаците си с опакото на ръката, произнесе със сериозен глас, обръщайки се към двамата алебардисти.

— Трябва да, изпълним дълга си, другари. Изпийте по още една чаша за кураж и да отидем да видим какво става в избата на тази кръчма.

— Панкита! — извика дон Барехо. — Вземи копието и донеси още една свещ.

— Но ти нали носеше една, когато слезе в избата — отвърна кастилката.

— Изпуснах го, когато ми се стори да виждам скелета на русия човек. Готови ли сме? Господин офицер, моля ви да бъдете близо до мен. Знаете, че аз не съм военен и не съм боравил с друго до днес освен с бутилки.

— Тук сме! — потвърди началникът на патрула, когото сякаш отлежалата малага бе ударила право в краката.

Тримата войници тръгнаха, предвождани от дон Барехо, който носеше лампата и стискаше здраво вярната си сабя, следвани от красивата кастилка, въоръжена с огромно копие.

[1] Мескал — мексиканско растение. От сока му се прави силна напитка. Б. пр. ↑

[2] Бикът (исп.) Б. пр. ↑

[3] За бога (исп.) Б. пр. ↑

[4] Бискай — една от баските провинции на Испания с център Билбао. Б. пр. ↑

[5] Игра на думи. пиферо означава кавал или свирка. Б. пр. ↑

[6] Буенас ночес (ис.) — добър вечер, лека ноц. Б. пр. ↑

[7] Кабалеро (исп.) — господин. Б. пр. ↑

2. ЛОВ НА ДУХОВЕ

Решили твърдо да освободят избата на кръчмата „Ел Торо“ от духа на русия мъж в черно, четиримата мъже заслизаха по петдесетте стъпала на дългата стълба.

Още след първите десет стъпала на дон Барехо му се стори необходимо да направи кратка почивка и да начертае във въздуха със сабята си голям кръст.

Сякаш духовете забелязаха този християнски знак, та отново започнаха да тракат с железата и да влачат веригите, удряйки с тях по буретата и вдигайки адски шум.

Офицерът и двамата войници бързо се върнаха назад, като изкачиха обратно няколко стъпала и се блъснаха в красивата кастилка.

— Господин офицер — прошепна гасконецът, като се преструваше на много уплашен. — Искате да ме изоставите сам с душата на онзи човек?

— Не, не, само искам да си поема малко дъх — отвърна преbledнял офицерът.

— Трябваше да пийнете още малко, преди да се изложите на опасност в тези катакомби.

— Голяма ли е избата ви?

— Никога не съм успявал да я обходя цялата. Говори се, че стига до костницата на градските гробища.

Впечатлени още повече от това разкритие, войниците се поколебаха малко, преди отново да започнат да слизат по стълбите.

— Да тръгваме ли? — попита дон Барехо, който умишлено клатеше лампата, симулирайки нарастващ страх.

— Светете по-добре — отвърна офицерът. — Струва ми се, че ръката ви много се клати.

— Канариос#! Аз вървя най-отпред и ще бъда първият грабнат и отнесен в ада и костницата. Спомнете си, че имам и жена, и то хубавичка отгоре на всичко.

— Сега е моментът да покажете пред нея колко сте смел.

— Ако е заради Панкита, ще сляза веднага и ще пребия всички духове, които обезпокояват избата ми — отвърна гасконецът.

Той повдигна лампата, направи още веднъж кръст във въздуха и смело заслиза по стълбите, макар че продължаваха да се чуват удари на вериги по бъчвите и от време на време вой, който сякаш излизаше от гърлата на разярени вълци. Когато стигна почти до средата, гасконецът отново се спря:

— Господин офицер — изрече той с променен глас, — краката не ме удържат вече.

— Не се показвайте малодушен пред жена си! — отвърна началникът на патрула.

Гасконецът пое дъх и най-после се реши да преодолее и останалите стъпала. Сега избата се откриваше пред тях обширна, с високи стени и доста голямо количество бурета. Изведнъж пред очите им се разкри смразяващо кръвта представление. Стенанията, виковете, шумът от железата бяха престанали, но неочаквано от двата реда крайни бъчви изскочиха два скелета и започнаха да се въртят вихрено, размахвайки белите си дрехи.

Дон Барехо извика силно и изпусна лампата на земята.

— Да бягаме!... Да бягаме!... — викаше той, но с такъв приглушен глас, сякаш някой го бе стиснал за гърлото.

И тримата, войниците и офицерът, се обърнаха кръгом и задъхвайки се, се заизкачваха по стълбите, бутайки пред себе си Панкита, която пицеше така, сякаш някой я дереше. Само за няколко секунди всички се намериха отново в кръчмата. Войниците бяха бледи и задъхани, сякаш бяха загубили гласовете си. За щастие на масата все още имаше вино и няколко чаши отлежал херес, изпити на екс, повдигнаха малко духа на нещастниците.

— Избата ти е прокълната! — каза офицерът, щом се съвзе. — Няма да се занимавам повече с този въпрос. Отворете ни!

— Как?... Отивате ли си, господин офицер? — извика Панкита, която се бе отпуснала на един стол, преструвайки се на страшно уплашена.

— Войниците никога не са се били със сенки, хубавице! — отвърна началникът на патрула.

— И къде да отидем да спим сега? Под дъжда ли?... — попита дон Барехо, като се преструваше, че си скубе косите.

— Идете и потропайте на вратата на някой близък.

— Тогава ще трябва да му разкажа защо аз и жена ми сме избягали и утре целият квартал ще узнае, че в избата ми се разхождат духове от костницата

— И ще бъдем напълно разорени! — въздъхна красивата кастилка.

— Останете тук до утре!

— Не, драги кръчмарю; стига ни толкова. Утре през деня ще дойдем да ви видим, за да научим нещо. А сега отворете и ни пуснете да си вървим.

Като се преструваше на отчаян, дон Барехо отвори вратата на кръчмата и всички, включително и Панкита, излязоха на улицата. Дон Барехо изчака шумът от стъпките на войниците да заглъхне напълно, после влезе в кръчмата и докато жена му бързаше да заключи, той се отпусна на един стол и се разсмя от сърце и с такава сила, че възбуди любопитството и на двата духа, които много скоро се показаха на вратата на избата.

— Върни се назад, сатана! — извика гасконецът, като грабна една бутилка. — Воняш ужасно на сяра.

Първи вървеше Мендоса. Той отметна покривката и се втурна към масата, следван от Бутафуоко, който може би за първи път от много години си позволи да се засмее весело.

— Избягаха като зайци — каза дон Барехо. — Ах, каква комедия, приятели!... Не зная как успях до този момент да се въздържа да не се засмея. Вече наистина не можех повече.

— Дали няма да се върнат пак? — попита Мендоса.

— Тъкмо от това се страхувам! Способни са да се върнат заедно с половин дузина свещеници. Това приключение навярно няма да свърши дотук, защото маркиз ди Монтелимар също ще поиска да узнае какво се е случило с тялото и душата на господин Пфиферо. Този фламандец започва да става опасен, макар и да е мъртво пиян. Не ви ли се струва, господин Бутафуоко.

— За съжаление предвиждам големи беди сега, когато маркизът се е усъмнил в нас и неговите хора ни следят навсякъде — отвърна буканиерът.

— Тогава се връщам към моята първоначална идея — отбеляза гасконецът. — Ще сляза в избата, ще махна капака на бъчвата и ще го

хвърля вътре. За един пиян човек да се удави в десет хектолитра с вино херес вероятно ще бъде прекрасна смърт.

— Не! — отсече за втори път Бутафуоко. — Мисля, че този човек може да стане за нас много ценен. Ако той действително е доверено лице на маркиз ди Монтелимар, бихме могли да изтръгнем от него много важни сведения...

— Няма ли някакво скривалище в избата ти? — попита Мендоса. — Нямах ли хамбар в къщи?

Дон Барехо се замисли за малко, после удари с юмрук по масата и извика:

— Преди няколко дни купих съвсем нова бъчва, толкова голяма, че в нея можем да се поберем всички заедно и която смятах да напълня с мескал. Да вземем да напъхаме господин Пфиферо вътре, така няма да има опасност да умре, просмукан с херес.

— Ти май имаш зъб на бъчвите! — възкликна Мендоса. — А ако войниците се върнат, няма ли да има опасност господин Пфиферо да се развика от бъчвата и да те издаде?

— Никога вече, защото още щом усетя, че се събужда, вместо да му дам чаша подсладена вода, ще изпразня в гърлото му пълна бутилка с ракия и той отново ще се напие.

— Ако няма нищо по-добро за сега, нека го напъхаме в бъчвата — съгласи се Бутафуоко. — Ще го оставим там, но колкото се може по-малко, защото още щом наемем лодка, ще се наложи да заминем и потърсим Равно дьо Люсан.

— Нека свършим тогава тази работа и да тръгваме — предложи Мендоса. — Сеньорита Инес ди Вентимилия положително се тревожи, че закъсняваме, и няма да си легне, докато не се върнем.

— Как!... Значи тя ви приема нощем? — попита дон Барехо.

— Не смеем да се показваме денем. Никога не са излишни предпазните мерки, когато се предприема борба с един Монтелимар.

Взеха свеци и слязоха в избата. Скоро стигнаха до края на двете редици бурета. Там имаше огромна бъчва, която приличаше на малка кула. В нея можеха да се поберат поне четирима души.

— Както виждате, бъчвата е съвсем нова — отбеляза дон Барехо — и Пфиферо съвсем не рискува да умре задушен.

Бутафуоко и Мендоса подхванаха неподвижното тяло и го подадоха на гасконеца, който го пусна не много внимателно в

огромния съд. После постави и капака, но така, че спокойно да може да влиза въздух.

— Обзалагам се, че никой не ще успее да го намери — каза дон Барехо, като свърши.

— Но се чува като диша и хърка там вътре — отбеляза Мендоса.

— Лъжеш се, приятелю — отвърна гасконецът. — Това е новото вино, което ври. Мислиш, че не мърмори ли, когато започне да ферментира?

— Ти си чудесен, дон Барехо! — възкликна Бутафуоко. — Уверен съм, че с помощта на вас двамата не ще ми бъде трудно да отведе госпожица Вентимилия в страната на нейната майка и да прибера огромното наследство, оставено от Великия Качико.

— Искате да кажете, господин Бутафуоко, че още отсега разчитате на моята сабя? — попита дон Барехо.

— Дойдохме тук, за да ви отведем с нас. Не ви ли омръзна да бъдете кръчмар, вие, който по-добре боравите с оръжието, отколкото с бутилката?

— Действително, бях започнал да се отегчавам до смърт. Да, но жена ми?

— Остави я тук да върти кръчмата — отвърна Мендоса. — Когато се върнем, няма да се налага повече да продаваш вино, а Панкита само ще показва многобройните си тоалети и накити.

Изкачиха се бързо по стълбите. После наметнаха пелерините си и излязоха.

— Кога ще се видим отново? — попита дон Барехо.

— Ако ни потрябваш утре, ще трябва да последваш индианчето, което ще ти донесе писмото ни — отвърна Бутафуоко. — Междувременно ще потърсим начин да те отървем колкото се може по-бързо от фламандеца, за да не се компрометиращ.

Двамата бързо се отдалечиха, но едва бяха завили зад ъгъла, когато един човек, скрит дотогава в плътната сянка на стара колонада, се втурна по петите им.

Развеселени от изпитото в кръчмата „Ел Торо“ вино, буканиерът и флибустиерът вървяха спокойно по улиците под проливния дъжд. Нито единият, нито другият бяха усетили човека, който ги следваше неотклонно. Бяха отминали вече десетина кални улици, когато стигнаха до къщичка на два етажа. Видът ѝ бе приветлив, а на вратата

висеше внушителна табела с надпис „Странноприемница Рио Верде^[1]“.

— Стигнахме!... — промълви Мендоса. — Дали сеньорита Инес ди Вентимилия ни очаква още?

— Виждам светлина през капаците на един от прозорците. Или госпожицата е будна, или това е моят верен буканиер.

Тъкмо наближиха вратата на къщата и един човек, загърнат в широка къса наметка, изскочи от една странична уличка, и то така стремително, че блъсна лошо Мендоса.

— Ей, приятелю, да не би да сте пили? — извика баскът. — Пазете се, защото нямам навика да се оставям първият срещнат през нощта негодник да ме блъска два пъти.

Непознатият отстъпи две-три крачки назад и разтвори наметалото си, като проговори:

— Струва ми се, кабалеро, че ме нарекохте негодник.

— Е, и?

— Бих искал да зная с кого ще кръстосам шпагата си, за да проверя дали е достоен за мен.

— Но кой сте вие?

— Дон Рамон де лос Монтес, син на знатен испанец.

— И аз не съм недостоен за вас, дон Рамон де лос Монтес, аз съм граф дон Диего де Алкала и Верагруа и херцог ди Сабалиос.

— А другият? — попита синът на знатния испанец, или поне този, който се представяше за такъв.

— Тъй като аз не съм ви нарекъл негодник, господин де лос Монтес, предпочитам за сега да остана инкогнито. Бих ви помолил обаче да отложите за утре този въпрос, който ми се струва твърде подозрителен, защото мисля, че вие сте толкова син на знатен испанец, колкото аз съм син на Монтесума, нещастния император на Мексико.

— Какво! — извика непознатият, като измъкна бързо сабята си. — Наричате ме негодник и се съмнявате в титлите ми!

— Би могло да се каже, че имате желание да се карате — отвърна Бутафуоко.

— Канариос! Аз съм най-спокойният човек на света, но когато ме обидят, ставам страшен. Вие обидихте сина на един знатен испанец и ще се лее кръв, господа! Ако не желаете да се биете, последвайте ме до най-близкия полицейски пост.

— Ти си само един жалък авантюрист, който желае да се бие с шпага, невъздържан, отворотителен негодяй! — извика Мендоса и също измъкна шпагата си.

Както знаем, Мендоса беше първокласен фехтовчик, не по-лош от страшния гасконец дон Барехо.

Тъй като желаше да уреди по-бързо този въпрос от страх да не дойде патрула, той решително атакува неприятеля.

Няколко минути след това непознатият бе принуден да отстъпи и почти се облегна на стената. Изглеждаше много учуден, че е намерил такъв изключителен противник. Вероятно бе разчитал да се отърве от двамата си съперници само с няколко удара на сабята.

Внезапно непознатият извика и изпусна сабята си, после се подпря на стената. Мендоса го бе пробол силно в лявото рамо отдолу нагоре. Баскът бавно изтегли острието, чийто връх се бе обагрил с кръв, и реагира ядно...

— Много високо! — каза. — Трябваше да го пробода в сърцето. В този момент мнимият син на знатен испанец се свлече на земята от силната болка и остана там неподвижен.

— Мъртъв ли е? — попита Бутафуоко.

О, не — отвърна Мендоса. — Но раната трябва да е страшно болезнена.

— Междувременно вратата на странноприемницата се отвори и един висок мъж, приличащ поразително на Бутафуоко, със същата такава гъста брада и силно загоряло лице се появи, като носеше в едната си ръка фенер, а в другата дълъг аркебуз.

— Какво става тук, приятели? — попита той, като се приближи тихо до буканиера и флибустиера.

— Не зная повече от теб, Вандое — отвърна Бутафуоко. — Този негодник ни предизвика и Мендоса се възползва от случая, за да му даде добър урок по фехтовка.

— Всичко това никак не ми е ясно — отбеляза ханджията. — На този негодник сигурно му е било платено от маркиза, за да ви убие. Я да го видя, аз познавам доста от тези наемни убийци.

Той се приближи до ранения, който, изглежда, бе припаднал, и освети лицето му с фенера. Внезапно от гърдите му се изтръгна вик и той отстъпи две-три крачки:

— Ах! Нещастник!... Нещастник!... Подозирах го.

— Какво? — попитаха в един глас Мендоса и Бутафуоко.

— Помогнете ми да занесем вътре този човек — отговори Вандое. — Не бива да го оставим да умре.

Тримата мъже повдигнаха ранения и влязоха в странноприемницата. Спряха се в една просторна стая на партера, където имаше шест свободни хамака. Повдигнаха много внимателно ранения и го поставиха в една от меките и удобни постели.

С една наваха^[2], подадена му от Вандое, Мендоса разряза куртката му, горната вталена дреха и ризата му и откри раната.

— Нищо сериозно — каза, като спря с кърпичка кръвта, изтичаща обилно от раната, превърза го, доколкото можа, и допълни: — После ще се заемем с този човек. Обясни ни сега, Вандое, защо така се уплаши.

За нас това е необяснимо. Виждал ли си и друг път този авантюрист?

С изкривено от ужас лице Вандое погледна буканиера и флибустиера, после попита със сподавен глас:

— Не ви ли я доведе?

— Кого — попитаха едновременно Бутафуоко и Мендоса.

— Госпожицата.

— Ти си полудял! — извика Бутафуоко. — Какво искаш да кажеш!

— Нямам смелост да сторя това. Сега разбирам, че сме били изиграни!

— Е, хайде говори! — каза буканиерът, който започваше да губи търпение. — Обясни ни най-сетне.

— Сеньорита ди Вентимилия — повтори ужасено Вандое. — Днес следобед този човек дойде тук с една бележка, подписана от Бутафуоко. В нея се предупреждаваше сеньоритата, че трябва незабавно да напусне странноприемницата, тъй като скривалището било разкрито от маркиз ди Монтелимар.

Бутафуоко и Мендоса останаха като гръмнати.

— Сеньоритата изчезнала! — успя най-послед да извика Бутафуоко, докато Мендоса си скубеше косите.

— Кажете ми, Вандое — запита Бутафуоко, който веднага си бе възвърнал самообладанието, — сеньоритата не се ли усъмни в това?

— Ни най-малко, защото на бележката стоеше твоят подпис, а и тя вече знаеше, че се крои нещо.

— В колко часа излезе оттук?

— Към три часа следобед.

— И излезе с този човек?

— Сигурен съм, защото още днес забелязах на лицето на този авантюрист дълбок белег, причинен вероятно от удар със сабя.

— Добре! А сега се погрижи за ранения, и то колкото се може по-добре. От него ще узнаем къде е завел малката графиня ди Вентимилия... Има ли осветление в твоя кабинет?

— Да, приятелю.

— Ела, Мендоса — обърна се към него Бутафуоко. Отвориха една врата и влязоха в съседната стаичка, която служеше за канцелария.

— Кураж, господин Бутафуоко — проговори флибустиерът, като напълни две чаши с вино. — Прояснете мислите си с това порто, което Вандое вероятно е запазил за нас.

— Скъпи мой, мисля си, че имаме противник, достоен за нас... Истината е, че той бе накарал да се потруди дори и синът на Червения корсар. Ако не успеем да си вземем сеньоритата, ще трябва да се откажем от наследството на Великия Качико дел Дариен, защото присъствието на дъщерята на корсара е абсолютно необходимо.

— Да, зная — отвърна Мендоса. — Старейшините на племената няма да дадат съкровищата на първите срещнати. Най-трудното сега ще бъде отново да я измъкнем от ръцете на маркиз ди Монтелимар. Явно той търпеливо е изчаквал идването ѝ в Панама.

— Дали не са ни забелязали, когато сме минавали през провлака?

— Кой ли може да ни е познал след шест години?

— И все пак, още щом стъпихме в Панама, и веднага ни наобиколиха шпиони. Съвсем не смятам, че маркизът те е познал, докато се разхождахме по товарното пристанище.

— Тук трябва да има някаква тайна, господин Бутафуоко. Преди всичко бих искал да узная защо онзи буканиер, изпратен при граф ди Вентимилия от Великия Качико, ни изостави, като слезе на континента под предлог, че отива да предупреди племената на Дариен за предстоящото идване на принцесата. Не забелязахте ли нещо двойнствено в този човек?

— Повече, отколкото мислиш? — отвърна Бутафуоко.

— Дали не ни е предал той, за да си присвои съкровището?

— Възможно е, Мендоса, но аз познавам индианците и зная колко са упорити. Те ще предадат наследството на Великия Качико само в ръцете на сеньоритата.

— А как ще я познаят?

— По тайнствената татуировка на рамото на малката графиня, тя представлява нещо като царски печат.

— Значи сме предпазени от всякаква измама.

— О, що се отнася до това, да! — отвърна буканиерът. — Сега на нас не ни остава друго, освен отново да скрием следите си от шпионите на маркиза и наемните му убийци и да се постареем колкото се може по-скоро да се свържем с Равно дъо Люсан, защото без помощта на флибустиерите не ще можем да стигнем до гъстите гори на Дариен.

В този момент влезе Вандое, който носеше още една бутилка и чаши.

— Как е раненият? — попита Бутафуоко.

— Организмът му е силен, а острието не е засегнало важен орган. След десетина-дванадесет дни ще се възстанови напълно.

— Много високо нанесох удара — каза Мендоса не без съжаление.

— Аз не съжалявам за това — отвърна Бутафуоко. — Този човек за нас е по-ценен жив, отколкото мъртъв! — Като се обърна към домакина, той попита: — Имаш ли някакъв приятел на пристанището?

— Не липсват флибустиери, които да са се отказали вече от опасния си занаят.

— Ще ни трябва една изолирана къщичка, която да не буди подозрение, за да можем да вършим каквото си искаме. Не можем да останем повече нито тук, нито в кръчмата на дон Барехо.

— Имам нещо подходящо за теб — отвърна Вандое, след като поразмисли малко. — Още преди обед ще имаш изолирана къщичка, а ако ти потрябва и една добра рибарска лодка. Собственик и на къщата, и на лодката е един от бившите флибустиери на Давид, помилван от испанците.

— Не ми трябва повече. Още тази вечер ще се настаним там и ще пренесем и двамата пленници.

— Но как? — попита Мендоса.

— Остави това на мен. Вандое, при теб ли е все още онова пъргаво индианче?

— Да, приятелю.

— Дай ми писалка и мастило, искам да пиша на дон Барехо. Обзалагам се, че когато получи писмото ми, този луд гасконец ще си измести челюстите от смях.

[1] Зелената река (исп.) Б. пр. ↑

[2] Наваха — испански сгъваем нож. Б. пр. ↑

3. ПЪТЕШЕСТВИЕТО НА ЕДНА БЪЧВА

Писано било дон Барехо да не прекара спокойно тази изпълнена със събития нощ. Действително, тъкмо се бе унесъл, когато краткият му сън бе прекъснат от звъна на двестата камбани, които имаше по онова време в Панама и които, когато биеха всички заедно, вдигаха такъв шум, че можеха да събудят дори и мъртвите. И точно в този момент той чу някой да чука на вратата.

„Дали не е още някой, който иска да види призраците?“ — помисли. Като мърмореше и проклинаше, той отиде да отвори вратата и пред него застана малкото индианче.

— Какво искаш, негоднико? — попита дон Барехо.

— Вземете, това е от Бутафуоко — отвърна момчето и му подаде лист, сгънат на четири.

После се затича по-пъргав и от сърна.

Дон Барехо се опита доколкото може да изтълкува посланието, но не успя. За щастие красивата кръчмарка вече бе слязла и тъй като разбираше малко повече от него, успя да разгадае драскулките.

Но какви ужасни новини съдържаше това листче!... Малката графиня ди Вентимилия бе изчезнала и по всяка вероятност беше пленница на маркиз ди Монтелимар; Мендоса и Бутафуоко — нападнати и още един пленник освен Пфиферо; следователно беше необходимо да се напъхат двамата мъже в бъчвата и да се откарат на друго място, за да се избягнат неприятни изненади от страна на полицията.

— В заключение какво иска Бутафуоко? — попита дон Барехо, който яростно се почесваше по главата.

— Още тази нощ фламандецът да бъде откаран до странноприемницата, без да се вади от бъчвата.

— Но те са полудели, тези необуздани авантюристи. Сигурно отвличането на малката графиня ги е накарало да си изгубят ума.

— Мисля, че е точно обратното, Пепито мой — каза Панкита. — Те искат да те отърват от човека, който представлява за нас постоянна

опасност. Помисли си само какво би могло да се случи, ако стражата го открие в бъчвата!

— Ти разсъждаваш правилно. Но да се пренесе тази бъчва съвсем не е лесна работа. Вярно, няма да бъде толкова глупав, че да я разкарвам посред бял ден...

— И какво ще направиш?

— Довечера, преди слънцето да залезе, ще отидеш да извикаш брат си. Той е силен като бик и двамата ще изнесем бъчвата от избата. Поръчай му да вземе под наем някаква каручка, за да натоварим на нея Пфиферо и другия, който сега е в странноприемницата. Както виждаш, не се иска да си учил много, за да решиш задачата. Но това, което ще ни накара да се изпотим, е изчезването на малката графиня ди Вентимилия.

— И с това ли искаш да се заемеш? — попита кастилката с безпокойство.

— Кога се е случвало гасконци да изоставят приятелите си? — попита дон Барехо.

— Помисли за живота си, Пепито, който може всеки момент да бъде изложен на опасен риск.

— Когато гасконците носят сабята си на кръста, те ще се защитят от всички отлични фехтовчици на този свят. Запомни това, Панкита.

Той обърна още една чашка с ракия и седна близо до вратата, като наблюдаваше минаващите хора.

Надвечер, когато ураганът отново започваше да вилнее, Панкита излезе от кръчмата, а мъжът ѝ с трясък затвори вратите, за да предупреди съседите, че не желае да го безпокоят.

Беше измъкнал от гардероба една ръждясала ризница и шлем и усърдно се зае да ги търка. Когато сметна, че са достатъчно излъскани, грабна една свещ и бутилка ракия, отпуши я и слезе в избата, за да провери в какво състояние се намира Пфиферо.

Покатери се, повдигна капака на голямата бъчва и се спусна вътре, като внимаваше да не стъпче бедния фламандец.

— Ей, господин Арнолдо! — подвижна дон Барехо, като го разтърси енергично. — Докъде стигнахме с храносмилането?

Отначало получи в отговор само дрезгаво мърморене, после устните на нещастника се раздвижиха, сякаш искаше да каже нещо.

— Кажете, господин Арнолдо — добави гасконецът. — Жаден ли сте?

— Да... да... пия...

— На вашите заповеди, господин Арнолдо.

Той напъха в устата му гърлото на бутилката и го държа здраво, докато повече от половината от съдържанието не изтече.

— Превъзходно, нали, господин Арнолдо?

Фламандецът не отговори. Поразен от новата доза алкохол, той се сви на кълбо и отново захърка.

— Да го оставим да си почива спокойно — промърмори дон Барехо. — ще бъде неразумно, ако го накарам да погълне цялата бутилка.

Той се измъкна от бъчвата, постави на място капака, като внимаваше да не го затвори плътно, и се върна в кръчмата, за да нахлузи ризницата и да сложи на главата си шлема.

Петнадесет минути по-късно, цялата измокрена до кости, Панкита се върна, придружена от красив, около тридесетгодишен мъж, мургав като индианец и с големи черни мустаци, които му придаваха доста войнствен вид.

— Докара ли каручката, Риос? — попита дон Барехо. — Да, зетко — отвърна красивият младеж.

— Знаеш ли какво ни предстои да направим?

— Сестра ми вече ми обясни всичко.

— Взе ли със себе си поне една сабя? Това приключение може да свърши зле.

— Знаеш, че си служи по-добре с тоягата, затова съм си взел една доста дебела.

— Тогава да побързаме... Панкита, ела да ни светиш.

Двамата мъже слязоха в избата, дигнаха без усилие голямата бъчва и я пренесоха до количката, спряна пред портата на кръчмата, като я сложиха изправена, за да не нарушават съня на фламандеца.

— Затвори веднага кръчмата и не отваряй на никого! — поръча дон Барехо на Панкита.

Целуна я и тръгна след количката, която силният кастилец теглеше по-добре и от муле.

Тази нощ не бе по-спокойна от предишната. Валеше като из ведро, а вятърът виеше из тъмните улички. Братът на Панкита и дон

Барехо, единият теглейки, а другият бутайки, бяха стигнали до края на улицата, когато срещнаха трима души.

— Ей, накъде по това време с това вино? — извика единият от тях.

— На пристанището — отвърна сухо дон Барехо.

— Може ли да го опитаме, преди перуанците или клиентите да са го изпили всичкото?

— Стоката е запечатана — отвърна гасконецът.

— Е, хайде!... — извика друг. — Ще пробием бъчвата и ще посмучем. — Мислиш ли, че нямаме достатъчно пиастри, за да ти платим.

— Аз не съм собственикът.

— Опитваш се да ни излъжеш, но ние познахме в теб собственика на кръчмата с призраците.

— Е и какво искате? — попита гасконецът.

— Да прием, „пор Диос“ — отвърнаха тримата непознати, като застанаха пред Риос, за да му попречат да продължи.

— Ако искаш, ще вдигна капака и ще хвърля в краката ти животното, което е затворено вътре. Бих искал да те видя тогава, самохвалко, как ще побегнеш! Знаеш ли, че там вътре има един ягуар.

— Шегуваш ли се! — възкликнаха и тримата мъже.

— Тогава доближете магарешките си уши до бъчвата и послушайте — им каза дон Барехо.

В този момент фламандецът така хъркаше, че дори дъгите на огромния съд трепереха. Тримата непознати недоверчиво се доближиха до каручката и протегнаха глави към бъчвата. Дочули това дрезгаво боботене, те отскочиха назад изплашени.

— Дявол да го вземе! — извика един от тях. — Собственикът изнася призраците, които са населили избата му!... Да бягаме, приятели! Много скоро и тримата изчезнаха в тъмнината.

— Знаеш ли къде се намира странноприемницата „Рио Верде“? — попита гасконецът.

— Да, зетко.

— За сега трябва да спрем там.

Двадесет минути след това те пристигнаха под проливния дъжд в странноприемницата „Рио Верде“.

Както дон Барехо предполагаше, Мендоса, Бутафуоко и Вандое вече ги чакаха. Размениха само няколко думи, след което буканиерът и флибустиерът изнесоха един човек, който сякаш не даваше признаци на живот.

— Този ли трябва да прави компания на Пфиферо? — попита гасконецът и побърза да свали капака на бъчвата.

— Да — отвърна баскът.

— Струва ми се, че е умрял.

— Дадохме му да пие, за да не вика.

Те вдигнаха мнимия син на знатен испанец, спуснаха го внимателно в бъчвата и го сложиха да легне до фламандеца.

— А сега бързо към пристанището! — нареди Бутафуоко. — Ние ще придружаваме каручката, а Вандое ще ни води.

Каручката се затъркаля под проливния дъжд, бутана от Мендоса. Вандое вървеше отпред, за да показва пътя, а Бутафуоко представляваше ариергардът.

Петимата мъже вече бяха започнали да съзират фенерите на корабите, пуснали котва в пристанището, когато дочуха шум от тичащи като луди хора, опитващи се да ги настигнат.

— Спри, Риос — заповяда дон Барехо, като вдигна сабята си. Якият кастилец спря каручката и грабна една от чепатите тояги, които използват селяните в Манча.

— Далеч ли сме от къщата? — попита Бутафуоко Вандое.

— Остават ни още около двеста крачки, но по-добре тези типове да не ни видят, когато влизаме. Твърде вероятно е да са агенти на маркиз ди Монтелимар.

— Гръм и мълнии!... Тогава здравата ще ги наложа — извика дон Барехо.

— И аз не по-зле от теб, приятелю — допълни Мендоса. Десетина мъже, загърнати в широки пелерини и нахлупили широкополи шапки, вече настигаха каручката след дълго и уморително бягане.

— Кои сте вие и какво искате? — попита Мендоса, като се приближи до тях със сабя в ръка.

— Искаме да знаем от кого сте откраднали тази хубава бъчва — извика единият от непознатите.

— Свиня такава! Ти за крадци ли ни вземаш?

— По това време и под този дъжд не може да се кара вино.

— Какво искате да докажете?

— Че сме жадни и ви предлагаме да ни разрешите да опитаме съдържанието. — Да, жадни сме! — извикаха всички.

— Ей, ти, който искаш да опиташ това винце — извика гасконецът, като се обърна към главатаря на шайката, — ела да го чуеш как мърмори. После ще ми кажеш дали според теб може да се пие.

— Щом шуми, значи виното е прясно, а на нас то много ни харесва, защото е по-сладко — отвърна непознатият, като залепи ухо до бъчвата.

— Чуваш ли нещо? — попита гасконецът.

— Ха!... Подиграваш ли се?... Сякаш вътре има диви ръмжащи животни.

— Лъжеш се, приятелю, тук вътре има призраци, които уловихме в избата на една прочута кръчма и които отиваме да изхвърлим в морето. Тези думи бяха посрещнати от бурен смях.

— Приятели — провикна се главатарят на шайката, — страхувате ли се от призраци?

— Не!... Не!... — извикаха всички.

— Извадете сабите си и нека се бием с тези синове на Сатаната. Обърнете бъчвата!

— Коя? — попита Мендоса.

— Тази на каручката ти. Шегата свърши, драги, а сега, ако продължаваш да ни досаждаш още, ще се разправяме със сабите.

— О, смешникът, който...!

Страшен удар през устата с плоската страна на сабята прекъсна думите му и му изби няколко зъба.

Другарите на ударения, които изглеждаха много весели, измъкнаха сабите си и се нахвърлиха върху четиримата мъже, които ги очакваха, без да трепнат, облежани на каручката. Риос дебнеше подходящия момент, за да заиграе със страшната си тояга по гърбовете на нападателите.

Последните, свикнали по-скоро да изпразват бокали, пълни с вино, отколкото да боравят със сабята, още след първата атака се оказаха в лошо положение. Сред сипеците се удари се чува два-три болезнени стона, после двама от мъжете стремглаво напуснаха

бойното поле. Тъкмо останалите се канеха отново да атакуват, когато се намеси силният кастилец.

Всичко свърши твърде бързо. Нападателяте, обсипвани с удари от тоягата му, устояха за малко, после и те побягнаха презглава, като оставиха на бойното поле изпочупените си саби.

Кастилският Херкулес и Бутафуоко се втурнаха да ги преследват, за да им попречат да се върнат отново и ги нападнат, а дон Барехо, Мендоса и Вандое забутаха с все сила каручката към пристанището, като я скриха на сигурно място под един тъмен навес, зад който се издигаше скромна рибарска къщичка, разположена срещу товарното пристанище. Жилището, наето от Вандое, за да имат приятелите му в случай на опасност по-добра възможност да се качат на някой кораб, беше твърде скромна къщичка само на един етаж. Състоеше се от три стаи и един навес за простиране на мрежите.

Вътре светеше, а вратата беше отворена, така че Вандое, гасконецът и баскът не чакаха, за да влязат. Един недодялан мъж: на средна възраст с вид на моряк ги очакваше в една от стаите, която служеше едновременно и за кухня, и за трапезария. Когато ги видя да влизат, той извади лулата от устата си, свали каскета си и каза:

— Буенас ночес, кабалерос, чувствувайте се като у дома си.

Стисна ръката на Вандое и си тръгна, без да каже друго, за да ги накара да разберат по-добре, че наистина са като у дома си.

Мендоса се огледа наоколо, надникна и в другите две стаи, в които имаше четири хамака и много риболовни принадлежности, после се върна при другарите си.

— Тук ще се чувстваме много добре, докато агентите на маркиза не ни открият. Този благородник има около себе си хора, които притежават изключителен нюх... Хайде, бързо, приятели, да пренесем вътре ранения и фламандеца. По-късно ще хвърлим бъчвата в морето, не бива да оставяме следи.

Отидоха под навеса, като носеха свещ, вдигнаха капака и внимателно измъкнаха навън Пфиферо и мнимия син на знатен испанец. Положиха ги на два хамака в съседната стая.

— По-добре да отложим разпита за утре. Да ги оставим да си починат и да се опитаме и ние да подремнем малко. Действително имаме нужда от това — предложи Мендоса.

Затвориха, после залостиха вратата, отново огледаха къщичката, след което Бутафуоко и Вандое се тръшнаха на другите два хамака, а Мендоса, гасконецът и Риос се изтегнаха върху купчината стари мрежи.

Свикнал като кръчмар да става много рано, пръв отвори очи гасконецът. Първата му мисъл бе да хвърли поглед към двамата пленници.

Мнимият син на знатен испанец все още хъркаше; фламандецът обаче се мяташе в хамака, към който бе привързан, за да не може да избяга, като мърмореше и правеше разни физиономии.

— Господин Арнолдо, приличате ми на голяма риба, мятаща се в мрежа — му каза дон Барехо, като разхлаби въжетата. — Как сте, значи, със здравето след този дълъг сън?

— Да пия — поиска нещастникът.

— Тук нямаме за пиене, господин Арнолдо, но аз ще ви дам нещо по-добро.

Взе голяма пръстена паница, напълни я с вода от някакъв съд и я подаде на нещастника, който я изпи на един дъх.

— Сега малко по-добре ли е, господин Арнолдо? — попита иронично гасконецът.

— Глафата боли — отвърна фламандецът.

— Пиете и спите много, драги. Имате страшно лоши навици и ако бях на мястото на маркиз ди Монтелимар, не бих ви простил.

— Монтелимар... — промърмори фламандецът, като прокара ръка по челото си.

В този момент, разбудени от техния разговор, в стаята влязоха Мендоса, Бутафуоко, Вандое и Риос. Като видя толкова много хора, фламандецът сбръчка чело и пребледня.

— Събудете и другия, дон Барехо — каза Бутафуоко.

— Защо? — попита шепнешком Мендоса.

— За да разбере дали се познават.

— Подозирате ли?

— Бих заложил стария си и верен аркебуз за една наваха за две пиастри.

— Тогава оставете всичко на мен.

Той се приближи до ранения и започна да го гъделичка по гушата. Бяха напили мнимия син на знатен испанец, за да кротува в

бъчвата, но не до такава степен като фламандеца, тъй че след три-четири прозявки той отвори очи.

Мендоса, който го наблюдаваше внимателно, го повдигна, за да може да вижда фламандеца, седнал в съседния хамак.

Двамата шпиони на маркиз ди Монтелимар се погледнаха за миг изненадани, че се виждат заедно; после, след като направиха по една гримаса, не успяха да спрат неразумните си възклицания.

— Арамехо!

— Стифел!

— Е, кажете си добър ден — ги посъветва Бутафуоко. — Както изглежда, вие сте стари познати.

Фламандецът и мнимият син на знатен испанец преглътнаха някоя и друга дума. Явно не бяха доволни, че са попаднали в така умело поставения им капан.

— Кой от вас се казва Арамехо? — попита буканиерът, като се засмя. Раненият не пожела да отговори и погледна към тавана. А фламандецът предпочете да се прозине.

— Е, хайде, подкани ги иронично Бутафуоко, — виждам, че се познахте. Вече е твърде късно да отричате. Господин Арнолдо, подайте ръка на този син на знатен испанец.

Фламандецът ококори очи, а после избухна в бурен смях.

— Знатен испанец ли! — учуди се той.

— Е, хей, господин Пфиферо, тази сутрин сте много весел! — отбеляза гасконецът. — Но аз ви предпочитам така. Моята ракия върши чудеса. Раненият погледна жестоко фламандеца, но не отрони нито дума.

— Господа — обърна се към двамата пленници Бутафуоко, — предупреждавам ви, че се свиква съвет и че това ще бъде един страшен военен съвет, защото ние сме способни да ви удавим в морето с камък на врата, ако упорствувате и не проговорите. Най-напред даваме думата на вас, дон Арамехо. Не забравяйте, че залагате кожата си. Какво сторихте със сеньоритата?

— Сеньор... — запелтечи раненият. — Не зная за коя сеньорита говорите.

— Ей, негоднико! — извика Вандое, като излезе напред. — Отричаш ли, че ме познаваш?

— Мой педни знатен испанецо, ние сме пленници — въздъхна господин Арнолдо, обръщайки се към ранения. — Или тряпфа фсичко да кажем, или да се простим с кожата си, приятелю.

Раненият преглътна едно проклятие, после се обърна решително към Бутафуоко и го попита:

— Какво искате да знаете?

— Искам да зная къде е сега сеньоритата, която сте отвели от мое име, разбирате ме добре, нали, от странноприемницата „Рио Верде.“

— И като ви кажа, че съм я завел при маркиз ди Монтелимар, който има над нея права, тъй като я е отгледал, какво ще докажете?

— Че си негодник.

— Искате да ме убие ли? Е добре, направете го.

— Понякога смъртта е много сладка — отвърна Бутафуоко с глас, пълен със заплаха. — Тук сме изолирани и аз бих могъл да ти наложя такива мъчения, че да проклинаш деня, в който си се родил. Знаеш ли на какво са способни флибустиерите и буканиерите?

При тези думи раненият пребледня. Самата дума „флибустиери“ предизвикваше у испанците необикновено униение.

— Разбра ли ме? — попита Бутафуоко.

— Да, сеньор — отвърна пленникът, вече не така надменно. — Тогава отговори ми: кой ти даде името ми?

— Маркиз ди Монтелимар.

— А той от кого е узнал, че съм пристигнал в Панама с малката графиня ди Вентимилия?

— За това бихте могли да попитате Стифел.

— А, аз нищо не зная! — побърза да каже фламандецът.

— Ах вие, хитреци такива, вие никога няма да кажете нищо, освен това, което изтръгнем от устата ви — отбеляза Бутафуоко. — Но не си играйте да прехвърляте вината един на друг, защото силата на буканиерите никога не е била в търпението.

— Арамехо, в капана сме! — повтори Пфиферо. — Гофориш! Гофориш! Мнимият син на знатен испанец погледна надменно и попита:

— Е, и какво още искате да узнаете от мен? Не ви ли казах вече, че отведох сеньоритата при маркиз ди Монтелимар?

— И къде по-точно? — попита Бугафуоко.

— Дявол да го вземе!! В двореца му.

— Защо?

— Не мога да зная тайните на моя господар — отвърна Арамехо.

— А сега ми кажи, защо ни предизвика и ни нападна до странноприемницата „Рио Верде“?

— Бях получил заповед да ви намушкам с рапирата си.

— Значи ти ни познаваше?

— Последвах ви, след като излязохте от кръчмата „Ел Торо“ — отвърна фехтовчикът.

— А сега да поразпитаме господин Пфиферо — каза гасконецът. — Той трябва да знае нещо повече.

Фламандецът се усмихна иронично, без да си прави труд да прикрие усмивката си.

Страшният гасконец, който го наблюдаваше, избухна като граната.

— Ей, господин Пфиферо! Не се смейте под мустак в наше присъствие! Ако мислите, че можете да ни се подигравате, веднага ще ви кажа, че вашата игра може да свърши много зле,.. Риос, запали огъня и стопли една голяма тенджерата с вода и гледай да е доста гореща. Тъй като този Пфиферо пи херес, аликанте и превъзходна ракия, без да ми плати нито една пиастра, ако не говори ясно, ще го накараме да изгълта пълна бутилка с вряла вода и ще попарим вътрешностите му.

Лицето на фламандеца бе потъмняло. Той хвърли към Бутафуоко неспокоен поглед и го попита с треперещ глас:

— Какво иска знае от мен? Аз нищо не знае за отфличането на сеньорита.

— Ти трябва да знаеш повече от другаря си — каза Бутафуоко. — Беше ли предупреден маркиз ди Монтелимар за нашето пристигане в Панама?

— Да — отговори уплашено фламандецът.

— Как?

— Нали фие има един приятел?

— Да, един човек, който дълги години е служил при Великия Качико дел Дариен и който се отдели от нас, преди да слезем на сушата.

— За да отиде къде? — запита малко иронично фламандецът.

— В Дариен и да предупреди племената за скорошното пристигане на сеньоритата.

— Или за да дойде скришом в Панама, за да фи предаде!

— Какво говориш? — в един глас извикаха Бутафуоко и Мендоса, учудени от това разкритие.

— Истината — отвърна със сериозен глас господин Арнолдо. — Този чофек сигурно узнал, че маркиз ди Монтелимар отдавна иска да присфои съкрофището на Феликия Качико и фи предаде срещу обещанието, че ще получи една трета от съкрофището.

— Какво ще правим сега, господин Бутафуоко? — попита баскът.

— Нека не си загубваме ума от такава дреболия — отвърна буканиерът. — Този човек може да бъде много опасен, но мисля, че все още не е стигнал до Дариен. А освен това без малката графиня ди Вентимилия никой нищо не ще може да стори.

— Но тя е в ръцете на маркиза, господин Бутафуоко! — извика гасконецът.

— Но те все още не са заминали. — Кой знае!

— О, господин Арнолдо — възкликна Бутафуоко, като смръщи жестоко вежди, — трябва да ни разкажете и други интересни неща. Дон Барехо, дръжте готова бутилка с вряла вода.

— Има десетина в кухнята — отвърна гасконецът. — Риос не си губи времето напразно.

— Нещастният фламандец беше посивял.

— Какво още мога да бъда полезен на фас? — запелтечи той. — Кога ще тръгне маркизът за Дариен? Трябва да знаете това.

— Феднага, щом достатъчен брой испански фойски бъдат струпани през профлака — отвърна фламандецът. — Трябфа сфърши незафисимостта на Дариен.

— А малката графиня?

— Зная, че господин маркизът дал запофед един галеон да я отфедде след няколко седмици до залифа Дафид, за да спести дългото и трудно пътуване по суша.

— Как се нарича галеонът?

— Сан Хуан.

— Дон Барехо — обърна се към него Бутафуоко, — запомнете името на този галеон.

— Ще го закова в главата си с гвоздей, дълъг колкото сабята ми — отвърна гасконецът.

— Сега да оставим на мира тези мъже — отново заговори буканиерът. — Вече знаем повече, отколкото се надявах... Елате, приятели.

Всички се събраха в кухнята.

— Военният съвет открива своето заседание — произнесе дон Барехо. — Има думата господин Бутафуоко, избран единодушно за председател.

— Аз ще бъда кратък — започна буканиерът. — Сега не бива да губим време. Трябва да се присъединим в Тарога към Равно дьо Люсан и неговите флибустиери, за да спрем кораба, който ще отведе малката графиня ди Вентимилия до залива Давид. Без сеньоритата сме безсилни да сторим каквото и да било.

— Всички сме готови — отбеляза Мендоса.

— Трябва да намерим начин да предупредим сеньоритата — каза Бутафуоко.

— О, с това ще се заема аз — заяви дон Барехо.

— Внимавай да не те хванат.

— С моите крака!... Обзалагам се, че дори краката на оръженосците на маркиза не могат да се мерят с тях. Оставете тази работа на мен и аз ви гарантирам, че още преди да мръкне, малката графиня ще получи известие от нас, а ние от нея... Господин Бутафуоко, ще пригответе ли една бележчица! Моливът ми е на ваше разположение.

— Аз пък имам лист — отвърна буканиерът.

— Междувременно ще трябва да наемем една каравела, за да стигнем до флибустиерите в Тарога... Ти, Вандое, познаваш много моряци, нали?

— Работата няма да бъде трудна — отвърна собственикът на странноприемницата, — само не зная как ще напуснете пристанището. Испанците са станали прекалено любопитни, тъй като Равно дьо Люсан дебне откъм Пасифика и нито един платноход не може да отплава без специално разрешение или друга някаква препоръка.

— Гръм и мълнии! — възкликна гасконецът. — Но нали наши пленници са Пфиферо и синът на знатния испанец. Те положително имат карти, които им дават широка свобода на действие от името на

маркиз ди Монтелимар. Нека да завербуваме тези негодници, като им обещаем част от наследството на Великия Качико дел Дариен. Покъсно ще имаме грижата да ги хвърлим на акулите в Тихия океан.

— Чудесно — отвърна Бутафуоко, който вече бе написал няколко реда на един лист хартия, откъснат от малък бележник. — Трябва да напуснем Панама още тази вечер: ще трябва да се оправите, както можете.

— Обещавам да ви докажа на какво са способни гасконците, когато пожелаят... — отвърна дон Барехо. — Риос, вземи каручката и откарай бъч вата в кръчмата. Вече е светло и няма да ни се наложи да се разправяме с дръзки пияници... До довечера, приятели, до залез слънце.

И като наметна върху ризницата тъмната си пелерина и нагласи сабята си на кръста, той излезе от къщичката, придружен от якия кастилец, който не бе забравил да вземе огромната си тояга.

След като си пробиха път сред тълпата от търговци и корабособственици, двамата се запътиха към центъра на града, където се издигаха най-величествените дворци, сред които бе и палата на маркиз ди Монтелимар. Вървяха донякъде заедно, после се разделиха.

— Кажете на сестра си, че ще се видим довечера, но нека се подготви за кратка раздяла с мен — заръча гасконецът.

— Добре — отвърна просто якият кастилец и се отдалечи с каручката си.

Дон Барехо прекоси няколко улици, докато излезе на широк площад, покрай който се издигаха красиви сгради.

От всички врати излизаха готвачи, прислужници, ратаи и метиси за утринните покупки.

Дон Барехо засука леко посивелите си мустаци, накриви шапката си със забученото на нея перо, разтвори наметката си, за да се вижда добре ризницата му, която почти бе излъскал, както и дръжката на страшната му сабя, и започна важно да се разхожда пред една голяма сграда, на чийто фронтон изпъкваше гербът на маркизите ди Монтелимар.

Вече се разхождаше от четвърт час, когато видя да излиза от къщата пъргавя като птичка красива мулатка с голяма кошница в закръглената си ръка. „Тъкмо това ми трябва! — си каза гасконецът. — Ей сега ще уловя моята рибка!“

4. ПО ТИХИЯ ОКЕАН

Въпреки дългите си крака на младини дон Барехо бе голям покорител на женските сърца, затова сега не се и съмняваше в успеха на своите намерения.

Като съгледа красивата мулатка, той ускори крачките си и малко след това вече я следваше.

— Е-хей, закъде бързате, красавице? — подвижна ѝ той.

Мулатката се обърна, погледна гасконеца, после сякаш очарована било от войнствения му вид, било от блясъка на ризницата му, отговори:

— За пазара, кабалеро .

— Наричай ме графе, защото баща ми е знатен испанец.

— Да, господин графе.

— Ти на служба при маркиз ди Монтелимар ли си? — попита дон Барехо, като се изравни с нея.

— Да, господин графе.

— Мога ли да ти предложа нещо? Тази сутрин е хладна и една хубава чаша мескал не ще навреди нито на мен, нито на теб.

— О!... Господин графе!... — възкликна мулатката.

— В добавка ще има и куп лъскави пиастри — продължи хитрия гасконец.

— Какво искате от мен, господин графе? — попита мулатката, изненадана от факта, че разговаря с такъв благородник. — Господин графе — продължи тя, — аз съм само една бедна слугиня мулатка, която никога не се е доближавала до хора от такъв висок ранг.

— Е добре, аз съм този, който те допуска до себе си — отвърна дон Барехо, като постави гордо лявата си ръка на дръжката на сабята. — Как се казваш?

— Карменсита.

— Хубаво име, гръм и мълнии!

Точно в този момент минаваха покрай някаква кръчма. Гасконецът хвана за ръка красивата мулатка и я завлече вътре. После

поръча мескал и наети.

— Господин графе... — опита се да се обади готвачката на маркиза.

— Тук можеш да ме наричаш ти просто Диего — прекъсна я дон Барехо. — Синовете на знатните испанци понякога трябва да запазят инкогнито.

Взе каната, напълни чашите, а после галантно поднесе пастите на красивата мулатка

— Слушай, скъпа — й каза той, като почти зашепна. — Искаш ли да спечелиш десет пиастри?

— Не печеля толкова дори за цял месец, господин...

— Диего ти казах. Тогава ще прибавим още десет и така ще станат двацет.

— Какво трябва да направя, за да спечеля сумата, която ми обещавате? — попита мулатката, като едновременно хрускаше с прекрасните си зъби пастите и ги поливаше с многобройни чаши мескал.

— Само да отговориш на въпросите ми — отвърна гасконецът.

— Тогава можете да ме разпитвате до довечера.

— Знаеш ли дали преди два дни в двореца е била доведена красива мургава сеньорита?

— Да, господин Диего. И тъкмо аз се грижа за храната ѝ.

— Гръм и мълнии! Това се казва да имаш късмет!... И добре ли я пазят?

— Винаги има по двама алебардисти пред вратата ѝ.

— Но ти можеш да влизаш свободно, когато искаш, нали?

— Да, господин Диего.

— Виждаш ли, скъпа моя, аз съм лудо влюбен в тази сеньорита и тя също много ме обича, но баща ми застана между нас и направи тъй, че маркиз ди Монтелимар да я отвлече.

— О!...

— Трябва да ти възложи нещо, което на мен ще струва двацетте пиастри, а на теб никакво усилие — каза гасконецът, като измъкна от джоба си листчето, дадено му от Бутафуоко. — Ще трябва само да ѝ го предадеш, без някой да те види.

— Това е много лесно.

— Сензоритата ще ти даде друго листче, което ще ми донесеш тук, преди да залезе слънцето. А сега ето ти първите десет пиастри; останалите десет ще получиш, като свършиш работата. Доволна ли си, моя хубава Карменсита?

— Много сте щедър, господин графе.

— Е като граф — отвърна гасконецът усмихвайки се. — Е, хайде, хапни за последен път от тези пастички и веднага тръгвай. Не бива маркизът да се усъмни в нещо.

— Гръм и мълнии! — промърмори гасконецът, когато остана сам, и потри доволно ръце. — Дори и сред слугите има добри хора... Е хайде, да тръгвам, за да прекарам последния си ден с Панкита, защото утре сигурно няма да сме вече в Панама.

Хвърли на масата една пиастра и без да дочака рестото, си тръгна сред поклоните на келнерите, изненадани от тази щедрост.

Дон Барехо влезе в кръчмата си към обед точно в момента, в който Панкита и Риос сядаха да обядват.

— Наздраве и добър апетит на компанията! — извика той и свали наметката си.

— А, ти ли си най-сетне!

— Мислеше, че е някой друг ли, Панкита! Зле ли вървят нещата? Моята кръчма се е превърнала в пустиня.

— Тази проклета бъчва е изплашила всички — отвърна кръчмарката. — Видели са я да я изнасяме снощи и да я връщаме тази сутрин в квартала и се носи слухът, че нощем ходиш да давиш призраците, които ловиш в избата.

Гасконецът се разсмя гръмко.

— Никога не съм смятал, че съм толкова способен — каза той. — Искаш ли един съвет, Риос? Иди и хвърли в морето тази проклета бъчва, която заплашва да се превърне в нашето разорение. Когато видят, че вече не я връщаш, ще помислят, че демончетата, дяволчетата, призраците и духовете са си отишли, и пак ще започнат да идват в „Ел Торо“, за да пият хубавото вино херес. Е, хайде, нека обядваме за последен път заедно, жено.

— Как, заминаваш ли?

— Вече от три дни ти го повтарям.

— И къде отиваш?

— При индианците, за да приберем наследството на Великия Качико дел Дариен. Скъпа моя, ще се върна с цяла планина злато и ще отворим превъзходен хотел, такъв, какъвто не е имало досега в Панама.

— А ако те убият?

— Кой? Да убият дон Барехо? Гасконците не се оставят да ги убият, скъпа моя, запомни това. А и когато са с мен Мендоса и Бутафуоко, можем да бъдем спокойни. Но... да похапнем, стига толкова приказки за сега. Устата ми е почти суха.

Той се нахрани в добро настроение, а после цял следобед заедно с Риос подрежда избата. Надвечер затъкна пистолетите си и се обърна към Панкита, която го наблюдаваше учудено:

— Сбогом, женичке, пак ставам гасконецът от доброто старо време.

— И колко ще отсъствуваш?

— Кой знае? Това може да предскаже само душата на Великия Качико дел Дариен.

Прегърна я пламенно, стисна ръката на шурей си и с бързи стъпки много скоро се озова в странноприемницата, където го очакваше мулатката. Девойката вече бе пристигнала и си хапваше пастички и пиеше мескал, уверена, че щедрият ѝ приятел не ще се остави да го молят, за да плати сметката.

— Е, Карменсита? — попита гасконецът, като я прегърна.

— Изпълних всичко, господин графе.

— Чудесно! Ти си цял бисер!... А бележката?

— Предадох я на сеньоритата.

— А тя не ти ли предаде нещо за мен?

— Друга бележка — отвърна мулатката и измъкна от корсета си от перкал^[1] малък плик.

Гасконецът го грабна, отвори го, проследи с очи текста, промърмори неразбираеми думи, за да не го заподозрат, че е неграмотен, после го мушна в джоба си. Постави пред мулатката останалите десет пиастри, изпи една-две чаши мескал, плати сметката и стана.

— Пак ще се видим, красавице. Кажи на сеньоритата, че всичко е наред. Сбогом, и бъди благоразумна!

Когато стигна до пристанището, нощта вече бе паднала и оръдието бе дало сигнал за преустановяване на всякакво отплаване.

Свари Бутафуоко и Мендоса много заети. Бяха купили аркебузи, пистолети, муниции и ги опаковаха.

— Ето отговора на сеньоритата, господин Бутафуоко — заяви гасконецът, като връхлетя в къщичката като хала.

Бутафуоко бързо отвори плика с бележката на малката графиня ди Вентимилия и го прочете на един дъх.

— Нашите пленници са казали истината — потвърди той. — След осем или десет дни маркизът ще я качи на борда на кораба „Сан Хуан“, за да я отведе до залива Давид заедно с челния отряд на експедицията.

— За всички мълнии на Бискай! — извика Мендоса. — Едва ще ни стигне времето да съберем флибустиерите на Равно дьо Люсан.

— Остава само да отплаваме, защото вече всичко е готово — отвърна Бутафуоко. — Утре сутринта вече ще сме доста далеч от Панама.

— Тръгваме ли? — попита гасконецът.

— Днес Вандое заедно с фламандеца е наел малка каравела, която, както се казва, трябва да ни отведе в Калифорния, но когато излезем в открито море, ще я насочим, накъдето искаме.

— Колко души има на борда й?

— Шест заедно с капитана.

— Ако се опитат да нахалстват, с четири удара на сабята ще изравним броя — каза гасконецът. — Кой ще дойде с нас?

— Твоят приятел Пфиферо и синът на знатния испанец — отвърна Мендоса. — Вече са решили да напуснат маркиз ди Монтелимар и да се присъединят към нас.

— На борда ли са вече?

— Да.

— С Вандое ли?

— Той си има странноприемницата, скъпи дон Барехо, и изобщо не иска да знае за приключения.

— Да тръгваме! — се намеси в този момент Бутафуоко, който бе приключил с пакетите.

— Е, господине, не сте помислили само за едно?

— За какво, дон Барехо?

— Че оръдието гръмна и излизането от пристанището за всички плавателни съдове е забранено.

— Но не и за тези, които имат на борда си таен агент на маркиз ди Монтелимар — отвърна Бутафуоко. — Помислили сме за всичко и тази нощ ще напуснем Панама.

— Щом е така, можем вече да започнем приключенския си живот — заяви дон Барехо.

Взеха пакетите, съдържащи оръжия и муниции, затвориха вратата и се отправиха към насипа, пред който леко се поклащаше във водите малка 100-тонна каравела. Двете латински платна и квадратните на фокмачтата бяха спуснати. Започваше отново да вали, но океанът не ревеше вече така гневно и свеж бриз духаше откъм сушата. Господин Арнолдо бе първият, който посрещна тримата страшни авантюристи с благото „топър фечер“.

Мъж със загоряло лице и гъста брада стоеше зад него: това беше капитанът.

— Всичко готово ли е, приятелю — попита Бутафуоко фламандеца.

— Пътят сфободен за фас — отвърна фламандецът. — Зелен фенер, има разрешение.

— Къде е твоят приятел?

— В една кабина: много болен Арамехо.

Петимата моряци, всичките метиси от бреговете на Тихия океан, славеци се по онова време като добри моряци, вдигнаха котвата, а капитанът закачи на върха на фокмачтата фенер със зелена светлина.

С ловка маневра каравелата се откъсна от кея, промъкна се сред множеството кораби и се отправи бързо към изхода на пристанището, тласкана от силния бриз, духащ откъм сушата. като извършиха бърз оглед на трюма, пълен с бъчви, които изглеждаха празни, но можеха да крият хора на маркиза, Бутафуоко, Мендоса и гасконецът се качиха на палубата и се събраха на носа.

— Забелязахте ли нещо съмнително, господин Бутафуоко? — попита гласно гасконецът. — Не се доверявам много на този Пфиферо.

— А пък аз никак — отвърна буканиерът. — Да вземем нужните предпазни мерки. Един от нас трябва непрестанно да бди и съвестно да изпълнява своята вахта. Не се намираме сред верни приятели.

— А ти, Мендоса — обърна се към него гасконецът, — тъй като си бил моряк, внимавай за курса на тази таратайка.

— Ще държа под око компаса, приятелю — отвърна баскът. — При първото отклонение в посоката ще сграбча кормчията и ще го хвърля в морето.

Много скоро каравелата стигна до входа на пристанището, пред който кръстосваха двете фрегати, за предотвратяване на всякаква изненада от страна на флибустиерите.

В открито море вълните бяха малко по-големи, но въпреки това малкият платноход, макар да имаше доста години зад гърба си и повреден кил, се справяше доста добре. След кратко съвещание с моряците и след като дълго изследва хоризонта с бинокъла, капитанът насочи носа на каравелата на северозапад, за да избегне многобройните рифове край брега.

— За сега всичко върви добре — каза Мендоса, който бе отишъл до кърмата, за да се увери в курса по компаса. — Ако искате да си починете, аз ще остана на пост.

— Не, Мендоса — отвърна Бутафуоко. — Нашите вахти ще започнат от утре, когато се уверим, че екипажът ни смята за мирни пътници. Господин Арнолдо може да е подшушнал нещо в ухото на капитана и затова никога няма да извърша безразсъдството да напусна палубата, поне за сега.

И двамата му приятели се съгласиха с кимване на главата и отново застанаха по местата си. В открито море вълнението все още беше силно и възпрепятствуваше доста движението на малката каравела, но нощта бе изключителна, небето бе обсипано със звезди, а една много бледа четвърт от луната блестеше на хоризонта, отразявайки се във водата. Петимата моряци и капитанът им, вероятно притеснени от близостта на страшните бездомници на Тихия океан, не напуснаха палубата нито за миг, а господин Арнолдо през цялото време им прави компания.

Когато утрото настъпи, на хоризонта вече не се виждаха американските брегове. През нощта каравелата се бе отклонила силно навътре в открито море, може би под влияние на някое течение.

— Вече сме доста далеч — отбеляза Мендоса. — Ако продължаваме все така, след два дни ще стигнем до Тарога.

Но след едно изсвирване на капитана моряците направиха маневра, като искаха дотолкова да се приближат до брега, че поне да го виждат, за да се насочат към него, в случай че на пътя им се изпречат флибустиери.

Тримата авантюристи обаче желяеха съвсем друго и много скоро прибраха лулите в джобовете си и се изправиха пред капитана.

— Какво правите? — попита Бутафуоко, като гледеше заплашително със смръщени вежди.

— Променям курса — отвърна брадатият мъж. — Много навътре в открито море сме и нямам никакво намерение да се натъкна на някой корсарски кораб.

— Заповядвам ви да поемете стария курс и да не мислите за флибустиерите.

— За да отидем къде?

— Искаме да се уверим дали в Тарога все още има от тези смели мъже.

— Да не би каравелата да е ваша?

— Ние сме я наели за наша сметка и искаме да отидем там, където ни е угодно.

— Е-е, господине! Твърде много заповядвате в моя дом! — извика капитанът. — Ако искате флибустиерите да ви избият, можете да се качите на лодката, която моята каравела влечи на буксир, и да вървите по дяволите. А що се отнася до мен, аз ще се върна на брега колкото се може по-скоро.

— Тъй като нямаме никакво желание да ни разкъсват акулите, за втори път ви заповядвам да насочите каравелата на запад, защото тъкмо този е нашият курс. В Калифорния ще отидете друг път.

— И стига толкова, господин брадатко! — допълни гасконецът, като сграбчи сабята си.

Капитанът позеленя.

— Но кои сте вие в края на краищата? — попита заеквайки.

— Не си правете труд да узнаете кои сме и какви са ни намеренията — отвърна Бутафуоко. — Казвам ви само, че докато сме на борда на вашата каравела, няма защо да се боите от флибустиерите.

Капитанът се канеше да отвърне нещо, когато се намеси Арнолдо.

— Подчинете се на тези господи! — заповяда той. — Тофа е запофед на маркиз ди Монтелимар. Аз отгофарям за фсичко.

— Щом е така, тогава можем да тръгнем дори и за ада. Да видим дали господин маркизът ще дойде да ни защити, когато пиратите ни нападнат.

— Е стига толкофа! — отсече Арнолдо.

След като се консултира с хората си, капитанът отново насочи каравелата на запад. Междувременно с изгрева на слънцето вятърът бе отслабнал дотолкова, че скоростта на каравелата не надвишаваше два възла.

По обед тримата смелчаци, които вече се считаха за господари на малката каравела, изискаха властно обеда си. Капитанът и моряците бяха започнали да се страхуват от тримата дръзки мъже и не посмяха да им откажат.

През целия ден каравелата продължи да плава на запад, като измина едва двадесетина мили, но веднага, щом залезе слънцето, бризът се усили, ускорявайки и скоростта на таратайката.

Тримата авантюристи се навечеряха спокойно, после Бутафуоко и гасконецът се оттеглиха в кабината, предназначена за тях, докато баскът застъпваше на своята първа вахта с чифт пистолети, затъкнати на колана, и вярната му сабя.

Бяха изминали два часа, без баскът да забележи нещо необикновено, когато, поглеждайки към носа на каравелата, му се стори, че вижда фламандецът да разговаря поверително с капитана. Подозрителен по характер, той почувствува, че тези двамата положително кроят нещо, и се убеди в това, като ги видя да изчезват през люка на носа.

Той стана, почисти лулата си, хвърли последен поглед към океана и извика силно:

— Ей, кормчията, лека ноц; и аз отивам да си почивам.

После се спусна през люка на носа, но вместо да влезе в кабината, където хъркаха гасконецът, Бутафуоко и мнимият син на знатен испанец, отвори тихо вратата, която водеше към трюма, пълен с празни бъчви.

Веднага го ослепи светлината, струяща от един фенер, движещ се бавно по бакборда.

Двама души се движеха, стигнаха почти до средата на трюма, после вдигнаха две големи бурета, поставиха ги върху съседните и се мушнаха в празното пространство.

— Ето тук е — каза капитанът.

— Много парут? — попита веднага Арнолдо.

— Петдесет ливри.

— Ще стигнат ли?

— Не ще остане цяла нито една дъска.

— И нито един от тези измамници? — Надявам се. — Имате фитил?

— Вече сме го сложили.

— Колко фреме ще продължи?

— Поне десет минути. — Ще има фреме да избяга с лодката?

— Ще трябва само да изтеглим въжето, защото каравелата я влачи на буксир. Вече наредих за занесат там храна и гребла.

— Фече палите!

Мендоса вече знаеше повече, отколкото му бе необходимо. Уплашен, той отстъпи бързо назад и се втурна в кабината на гасконецца и Бутафуоко.

— Бързо, бързо, ставайте веднага, без да губите нито минута! — зашепна той, разтърсвайки ги силно.

— Нападат ли ни? — попита гасконецът, като скочи веднага от койката.

— Следвайте ме, без да вдигате шум, и не ме питайте за нищо — отвърна Мендоса. — Идвайте, господин Бутафуоко, ако ви е скъпа кожата.

Както при всички каравели и галеони, на борда в кърмовата част имаше широк отвор, където понякога поставяха малко оръдие. Мендоса поведе приятелите си натам, после им каза:

— Спускайте се в морето, без да се колебаете.

Бутафуоко и гасконецът, впечатлени от развълнувания глас на баска, не поискаха никакво обяснение. Прехвърлиха се през отвора и се спуснаха в пенещите се води на килватера. След миг и Мендоса беше вече във водата.

И точно тогава лодката, която следваше каравелата, теглена от около тридесетметрово въже, се изравни с тях. Мендоса и Бутафуоко

се хванаха за единия борд, а дон Барехо, който бе по-тежък и по-висок, за другия, после без усилия се прехвърлиха в лодката.

— Отрежи въжето — заповяда баскът.

Гасконецът разбра, че става нещо страшно, и се подчини.

— А сега на греблата! Гребете с все сила, ако искате да се спасим. Лодката заплава в обратна посока. Едва бяха изминали петдесет-шестдесет метра, когато на малкия платноходен кораб отекна вик.

— Проклятие! Лодката е изчезнала! Загубени сме!

Чуваха се викове и проклетия, после силна светкавица раздра тъмнината, последвана от оглушителен гръм и порой от отломки.

Каравелата бе хвъркнала във въздуха заедно с нещастния ѝ екипаж, господин Пфиферо и мнимия син на знатен испанец.

— За няколко секунди над водовъртежа, образувал се от потъването на разбития корпус, след експлозията се понесе лека мъгла от червеникав дим, после нощният бриз я разпръсна.

— Приятели — продума най-сетне Мендоса с развълнуван глас, — благодарете на бога.

— Аз все още се питам какво се случи — промърмори дон Барехо, който бе като оглупял. — Какво хвъркна във въздуха?

— Каравелата... И ако се бяхме забавили две-три минути, щяхме да хвъркнем с нея.

— Запалила ли се беше? — попита буканиерът, който все още не можеше да дойде на себе си.

— По-точно бяха запалили едно буре с петдесет ливри барут, който трябваше да ни изпрати във въздуха — отвърна баскът. — По една щастлива случайност аз усетих това навреме и лодката, която трябваше да послужи на тях, остана в наши ръце.

— Приятели, да се върнем там — предложи Бутафуоко. — Може би има някой, когото ще успеем да спасим.

— Правилно — отвърна Мендоса.

Хванаха се за веслата и бързо загребаха към мястото, където бе изчезнала каравелата.

Корпусът, разбит от експлозията, бе потънал. Лодката се движеше сред останките, като се спираше ту тук, ту там с надеждата да открие някой оцелял. Но на повърхността не плуваше нито едно живо същество.

— Всички са изчезнали — каза гасконецът.

— Няма какво повече да правим тук — отбеляза Бутафуоко. — Не ни остава друго освен да се насочим към Тарога, ако можем изобщо да стигнем дотам.

— А защо не, господине? — попита баскът. — Лодката е солидна, хранителните припаси са достатъчни и няма защо да се страхуваме от нашите приятели флибустиерите.

— Далеч ли сме още? — попита гасконецът.

— Няма да стигнем по-рано от четиридесет и осем часа — отвърна Мендоса.

— Виж какво са сложили тук моряците от каравелата — каза Бутафуоко. — Виждам пакети и едно буре.

— Мендоса и гасконецът набързо прегледаха какво има в лодката и признаха, че брадатият капитан бе свършил нещата както трябва, защото бурето беше пълно с вода, в едната от касите имаше сухари, а в пакетите кашкавал и шунка.

— Е, кураж, не можем да се оплачем! — възкликна Мендоса. — Тези нещастници сигурно са смятали да стигнат до американския бряг за два-три дни. Храната ще ни стигне за една седмица, дори без да сме на дажбен режим. Тръгваме ли?

— Тръгваме — отвърна Бутафуоко, като седна на кърмата. Гасконецът се настани по средата на лодката, баскът на пейката при носа и лодката бавно се отдалечи от мястото, покрито с отломки, и се насочи на запад.

Сред хранителните припаси баскът намери обвит в парцали компас и започна веднага да го използва, за да се придържат към правилната или поне приблизителната посока.

Три-четири часа лодката напредваше под енергичните загребвания на гасконеца и баска, после двамата мъже трябваше да отстъпят.

— Предпочитам да раздавам удари със сабята си — каза гасконецът, като сваляше куртката и горната си вталена дреха.

— А пък аз удари с шпага — заяви баскът. — Станал съм много лош моряк...

Силен удар, който тласна лодката отдясно наляво, така че вътре влезе вода, го прекъсна.

— Блъснахме ли се? — попита Бутафуоко, като скочи на крака.

— И в какво, господине? — попита баскът. — По тези места няма скали.

— В някоя от останките на каравелата, приятелю Мендоса.

— Но ние сме вече доста далеч от тях.

Точно в този момент последва още един удар, който бе така неочакван, че събори гасконецца. Мендоса се бе надвесил над водата и наблюдаваше внимателно. Отначало не видя нищо, но след няколко мига зърна широки, фосфоресциращи ивици, които се движеха във всички посоки, като описваха мълниеносни зигзаги.

— Я виж ти! — извика той, като се обърна към гасконецца. — Ето един хубав повод да опиташ острието на сабята си и силата на ръката си.

— Против кого?

— Попаднали сме сред пасаж от рибачук, господине — отвърна баскът.

— Значи работата е сериозна! — извика дон Барехо.

— Може би по-сериозна, отколкото си мислиш, защото нашата лодка съвсем не е тежка, а обшивката ѝ е толкова повредена, че може би няма да издържи на някой по-силен удар с опашка.

Трети удар тласна лодката на една страна и я наклони почти до повърхността на водата.

— Извадете сабите, приятели, ще трябва да се бием, ако не искаме да послужим за вечеря на тези проклети хищници! — извика Мендоса.

Тримата насядаха по пейките, като се разположиха по такъв начин, че да уравновесят колкото се може по-добре лодката, и започнаха да раздават като обезумели удари наляво и надясно.

Но сякаш рибитечук съвсем нямаха намерение да опитат острието и върха на сабите, защото упорито се държаха под водата. От време на време само някоя от тях се втурваше към лодката, блъскаше в нея голямата си и силна глава и тутакси минаваше от другата страна на кила, без да даде възможност на тримата фехтовчици да я засегнат.

Внезапно една фосфоресцираща ивица се приближи с мълниеносна бързина към лодката. Дон Барехо сграбчи сабята си с две ръце и нанесе такъв удар, способен да разцепи дори и скала. Широкото острие този път се заби в гърба на рибатачук, като отрязва тръбните ѝ перки. Хищникът се обърна по гръб и се нахвърли върху лодката, като

се опита да я захване за борда. Сабята се стовари върху муцуната му и я разцепи в същото време, когато Мендоса и Бутафуоко забиваха сабите си от двете му страни.

Рибатачук отскочи и се показа почти наполовина над повърхността, после изчезна към дълбините на океана. Но много скоро други фосфоресциращи линии закръстосваха пред лодката.

Хищниците искаха да отмъстят за другаря си.

Лодката, блъскана от всички страни, подскочаше и се люлееше, сякаш над океан внезапно се бе разразила буря.

Рибите яростно връхлитаха върху нея, като сипеха удари с опашките си, способни да разбият старата й обшивка; после се плъзгаха под кила, като се мъчеха да го повдигнат.

Бутафуоко, Мендоса и гасконецът, развълнувани не по-малко от внезапната атака на тези чудовища, раздаваха яростни удари, които не винаги биваха напразни.

Вече от петнадесет минути се биеха жестоко, когато отекна пушечен изстрел и една рибачук, улучена от куршума на безпогрешен стрелец, подскочи и се показа повече от половината над кървавата пяна, а после се изви и потъна с главата надолу. Почти в същия миг последваха още два изстрела и още две риби ги сполетя същата участ.

Бутафуоко хвърли бърз поглед към ларгото. Една голяма пирога, сякаш внезапно изникнала от морето, с около дванадесетина мъже на борда с огромни шапки, изплетени от палмови листа, гребяха с все сила, за да им се притекат на помощ.

Четирима от тези непознати спасители, които вероятно бяха превъзходни стрелци, стреляха непрекъснато по хищниците, без да пропуснат целта.

Бутафуоко нададе силен вик:

— Флибустиерите!

— Гръм и мълнии! Най-после и съвсем навреме! — възкликна гасконецът, като замахна за последен път.

Пет минути по-късно тримата авантюристи, избягнали като по чудо ужасната смърт, се прехвърлиха в пирога на пиратите и се намериха в прегръдките на Равно дьо Люсан.

* * *

Въпреки шестте години, които бе прекарал на островите сред постоянни битки, тревоги и безкрайна мизерия, Равно дьо Люсан бе запазил неизменното разположение на духа си на френски благородник, така че начинът, по който посрещна Бутафуоко, Мендоса и гасконецата, бе от най-сърдечните.

— Сърцето ми подсказваше — каза им той, след като вече се бяха качили на пирогата и той ги бе прегърнал, — че един ден в някой от краищата на света ще ви видя отново. Жалко, че граф ди Вентимилия не е с вас. Бих бил щастлив да го видя отново!

— Скъпи мой — отвърна Бутафуоко, — той е прекалено щастлив с маркиза ди Монтелимар и сигурно няма да напусне прекрасния си замък. Но ако не е дошъл той, то сме довели сестра му.

— Кого? — попита Равно с изумление. — Внучката на Великия Качико дел Дариен? И къде е тя сега? Не я виждам сред вас.

— Ако беше при нас, нямаше да ни видиш толкова скоро.

— Обясни ми по-добре, Бутафуоко.

— Дойдохме тук, за да поискаме подкрепа от флибустиерите на Тихия океан и да освободим още веднъж сеньорита Инес ди Вентимилия.

— За бога! Да не би да са я отвлекли?

— Маркиз ди Монтелимар отново ни я измъкна.

— Значи той е лудо влюбен в тази девойка?

— В нейните несметни богатства, мой скъпи Равно. Ти не знаеш ли, че Великия Качико дел Дариен е мъртъв?

— Но как искаш нещата, които стават от другата страна на провлака, да стигат до нас, като живеем изолирани от света? Значи сеньоритата е доплавала до Америка, за да отиде в Дариен и прибере приказните богатства на дядо си?

— И както виждаш, нямаше късмет, защото едва пристигна в Панама и попадна в ръцете на неприятеля си, който с невероятно търпение от години се стреми да сложи ръка на тези богатства под предлог, че именно той е отгледал малката графиня и я е издържал в своята къща в продължение на шестнадесет години.

— И сега тя е в Панама, така ли?

— Да, приятелю.

— Е добре, ти идваш в много лош момент, скъпи Бутафуоко. Флибустиерите, които имаха кораб, се отправиха на юг и ние

останахме само двеста осемдесет и пет души, с немалко болни, които ще бъдем принудени да изоставим. А най-лошото е, че всичките ни пирогови са разнебитени. Как мога да хвърля тази орда от обезсърчени хора срещу Панама, която днес е почти непревземаема? Отдавна отминаха добрите времена на Морган.

— Не искаме толкова много, скъпи мой Равно. Ти ми каза, че макар да нямате кораби, все пак са ви останали скифове и пирогови. Дали с тези средства последните флибустиери ще могат да нападнат един галеон?

— Какво говориш, Бутафуоко? Именно защото сме последните, ние ще бъдем страшни и не ще се побоим да нападнем кораб, колкото и голям да е той. Но бъди по-ясен, защото от цялата работа аз разбрах само едно: че трябва да освободим сеньорита ди Вентимилия.

— Тъкмо за това сме дошли да молим за помощта на Братята от брега, които дължат много на италианските корсари. След пет или шест дни, освен ако няма някаква грешка, от Панама ще отплава кораб, който трябва да отведе сеньоритата до залива Давид.

— Е и? — попита Равно.

— Трябва само да ги нападнем и изтръгнем девойката от испанците.

— Това ли е всичко?

— Не — отвърна Бутафуоко. — Какво правите сега в Тихия океан, след като всички ваши приятели си заминаха. Какво чакате? Някоя силна испанска ескадра да ви открие и изтласка всички в морето ли?

Равно дълго гледа благородния французин, като на няколко пъти притваря очи, после каза:

— Знаеш ли накъде се бяхме отправили с нашата пирога?

— Не, разбира се...

— Към брега. Трябва да съберем необходимите сведения, за да можем окончателно да се оттеглим на сушата. Шест години живеем на островите във вечна борба с глада и испанците. Тъкмо затова вече бяхме решили да напуснем Тихия океан.

— И по кой път възнамерявахте да тръгнете?

— Вероятно към Дариен — отвърна Равно.

— Ако предложим на твоите хора някой и друг милион пиастри от наследството на Великия Качико при условие че ни помогнат в

нашето начинание?...

— Мисля, че биха се хвърлили дори и към товарното пристанище на Панама. — Значи можем да разчитаме на теб, така ли?

— Не само да разчитате, но аз ти благодаря, че ме намери, защото тази история с баснословните богатства на Великия Качико ще стори тъй, че моите хора окончателно да се решат да се оттеглят на брега. Ти ми каза, че галеонът ще хвърли котва в залива Давид, нали?

— Да, приятелю — отвърна Бутафуоко.

— Е, добре, утре ще напуснем нашия проклет остров и ще отплаваме до онова пристанище, за да го изчакаме. — После, като се обърна към хората си, той ги подкани: — Ускорете ударите, другари, иска ми се веднага да видя острова.

Все още в отлично състояние, със закрепено на носа оръдие, пирогата летеше по водите на океана, който този ден бе невероятно спокоен. Гасконецът и Мендоса също бяха хванали по едно гребло, за да ускорят завръщането.

Два часа след това Тарога вече се виждаше. Почти безлюден, дълъг и тесен, островът се подаваше над водата като огромен морски бозайник.

От шест години вече последните флибустиери се бяха устроили тук, тъй като островът се намираще на пътя на корабите от Калифорния и Мексико за Панама, носейки на борда си изтръгнатото като данък от бедните индианци.

Завръщането на пирогата с Бутафуоко, Мендоса и дон Барехо бе посрещнато с радост от страна на тези страшни авантюристи, тъй като и трите имена им бяха добре известни.

Равно дьо Люсан, който обичаше бързите неща, отведе приятелите си в своята колиба, една полусрутена къщурка, построена от стари платна и корабни останки, и им предложи доста добра закуска от месо на костенурка; после, като ги остави да си отпочинат, отиде да съобщи на по-влиятелните главатари на тази тълпа от несретници предложението на Бутафуоко.

Както бе предвидил, никой не възрази.

Бе взето решение веднага да напуснат острова и да се отправят към континента.

През деня бе извършена подготовката за голямата експедиция, която може би щеше да продължи месеци наред през високите

планини и безкрайните гори на провлака.

Най-краткият път минаваше покрай град Нуева Сеговия, подвластен на никарагуанското правителство, разположен на север от едноименното езеро, на четиридесет левги от Тихия океан и на двадесет от една широка река, за която се смяташе, че се влива в Мексиканския залив около нос ГрасиасаДиос.

Вечерта, след като Равно дьо Люсан бе прегледал пирогите, които щяха все още да издържат на море, и бе наредил да изхвърлят във водата оръдията, които не можеха да вземат със себе си и които не искаше да попаднат в ръцете на испанците, събра хората си, за да разпределят трофеите, защото от този момент нататък всеки трябваше сам да защитава своя дял.

На следващия ден още на разсъмване двеста осемдесет и петте флибустиери отплаваха от Тарога на осем пироги, всяка с по едно оръдие на борда и решително се насочиха към континента с намерението най-напред да кръстосват през залива Давид, за да изчакат галеона, на борда на който трябваше да бъде младата графиня ди Вентимилия.

Океанът беше спокоен и гладък като огледало. Нито едно платно не се забелязваше на хоризонта. Високо в небето обаче крещяха ята албатроси.

— Ха! — възкликна гасконецът, проговарял твърде рядко през последните тридесет и шест часа. — Не намираш ли, Мендоса, че това спокойствие е предзнаменование за добрия изход от експедицията?

Междувременно пирогите, предвождани от тази, в която се бяха настанили Равно дьо Люсан и Бутафуоко, както и двамата неразделни приятели, продължаваха да плават на изток, отклонявайки се малко на север.

Щастливи, че най-после са напуснали острова, от който се бояха, че няма да излязат вече живи, флибустиерите напругаха със сила греблата и тихо пееха.

От време на време отекваше пушечен изстрел и някой албатрос, имал неблагоприятното да се приближи повече до тези безпогрешни стрелци, падаше прострелян, като увеличаваше бедните им запаси.

Нощта свари флибустиерите в открито море. Уверени, че никой няма да ги безпокои, тъй като испанците бяха преустановили мореплаването по тези места, те се разположиха кой както намери за

добре под и върху пейките и спокойно заспаха, люляни от вълните на океана, идващи на равни интервали и бучащи глухо, без да бъдат опасни.

На следващия ден, след спокойно прекараната нощ, пирогите отново се насочиха към американските брегове. В далечината вече се очертаваха сините върхове на Кордилиерите, които заедно със Скалистите планини образуваха скелета на континента.

— Ако не ни мине котка път, тази нощ ще се разположим на лагер на брега — каза Равно дьо Люсан.

Така и стана. Слънцето залязваше, когато пирогите стремително се плъзнаха в залива Давид и флибустиерите превзеха, без да употребят оръжие, едно малко рибарско селце, заселено с индианци и метиси, които веднага арестуваха, за да не избягат във вътрешността и предупредят испанските отряди. Сега на флибустиерите не им оставаше нищо друго освен да изчакат галеона и да го нападнат.

Минаха три дни, а очакваният кораб все не идваше. Бутафуоко вече бе започнал да се безпокои, че са го измамили, когато на четвъртия ден към залез съзряха платноход, който като че ли се бе насочил към залива Давид.

Незабавно бе съобщено на флибустиерите и те се събраха на брега, готови да се качат в пирогите.

— Приятели — обърна се към тях Равно дьо Люсан, — пригответе се за последния си бой във водите на Тихия океан, защото каквото и да се случи, ние никога вече няма да ги видим.

В осем часа вечерта ентузиазираниите флибустиери заеха местата си в пирогите, понеже вече бяха напълно сигурни, че към залива с голяма скорост се приближава фрегата или галеон.

Тъмнината покровителствуваше изненадващото им нападение. Още преди слънцето да залезе към небето бяха запълзели гъсти изпарения.

Океанът бе станал мастиленосин.

Застанал на носа на пирога редом с Бутафуоко, Равно дьо Люсан се опитваше да различи обгърнатия от тъмнината кораб.

— Все пак ще успеем да го открием — каза той на буканиера, който неспокойно го разпитваше. — Знаем какъв е курсът му и не ще закъснеем да го пресрещнем.

— Това галеон ли беше? — попита Бутафуоко.

— Със сигурност мога да кажа, че беше голям кораб — отвърна Равно.

— Ще успеем ли да го пленим?

— Не се съмнявай в моите хора. Наредих на старшите на пирогите да ги пробият с брадви още щом застанем под галеона, така че за всички нас ще има само една алтернатива — да се спасим на неприятелския кораб, ако не искаме да се удавим. А!... Ето го.

— Къде?

— Движи се точно срещу нас.

Хората му също трябва да го бяха забелязали, защото, както им бе наредено, се разположиха в дълга редица, която трябваше да обгради галеона още щом открият огън.

Много скоро се появи голяма сянка, която бавно напредваше: испанският галеон, плаващ към залива Давид.

От палубата не се долавяше никакъв шум; тишината на нощта се нарушаваше единствено от шума на водата, разсичана от високия нос.

Осемте пироги бяха застанали плътно до мястото, откъдето щеше да мине корабът. Равно отдаде заповед, която веднага стигна до всички екипажи.

— Никой да не стреля. Пригответе куките за абордаж.

Сега галеонът бе на не повече от двеста левги и продължаваше спокойно да напредва, без изобщо да подозира клопката.

Корабът бе великолепен, с висок борд, с много просторна предна палуба, където вероятно бяха разположени оръдията.

За един миг осемте безшумно маневриращи пироги го заобиколиха и абордажните куки бяха хвърлени между вантите и рейте, без вахтените на кораба, твърдо уверени, че няма да срещнат неприятел, да усетят.

Отекна кратка и суха команда от Равно дьо Люсан:

— Пробивайте!

Последва тъп и зловец грохот. Старшите на лодките, изпълнявайки получената заповед, разбиваха със силни удари на секира обшивките им. Тозчас на кораба се надигнаха викове.

— На оръжие! На оръжие!

— Огън от батареята!

— Всички на палубата!

Беше вече късно да отблъснат абордажа. Усетили, че лодките потъват под краката им, флибустиерите се хвърлиха към кораба с пушки на рамо и къси саби между зъбите.

Залавяйки се за бойниците, за веригите на котвите, за вантите, само след миг двеста осемдесет и петте мъже заедно с тримата авантюристи се озоваха на борда на кораба, докато лодките им изчезваха във водите на Тихия океан.

Отекват няколко пушечни изстрела. Охраната на галеона, разбрала, че се извършва абордаж, смело започва битка, макар стремително да отстъпва към обширната предна палуба, където има две оръдия.

Равно дьо Люсан веднага схваща опасността и изпраща хората си да атакуват точно това място, докато Бутафуоко, начело на тридесетина биещи се, разчиства с наситени залпове кърмата, на която също са разположени големи оръдия.

Излишно е да се каже, че гасконецът и баскът са на предната линия, готови да изпробват остриетата на страшните си саби.

Междувременно хората от батареята, мислейки, че пред тях има кораб, с един залп изпразват тридесет и шестте оръдия на галеона, без да постигнат друг ефект, освен да предизвикат страхотен грохот, от който всички стъкла на бойниците на кърмата се строшават.

Отбраната от страна на испанците незабавно се организира. От люка на носа излизат на групи полуголи, но добре въоръжени мъже, решени да не се предават. От люка на кърмата се задават още мъже, които бързо се групират около двете оръдия, разположени на кърмата.

Флибустиерите, а те се чувствуват вече като у дома си, се разпръсват с мълниеносна бързина около трите мачти, като откриват унищожителен огън през палубите. Тъкмо този вид стрелба винаги е тероризирал испанците, защото всеки куршум, добре или зле, улучва по едно тяло. Защитниците на галеона падат на групи, преди още да са имали време да обстрелват с оръдията нападателите, които вече напредват тичешком, стиснали здраво сабите си.

— За теб кърмата! — реве Равно дьо Люсан, надвиквайки със звънливия си глас шума от стрелбата. — Бутафуоко долу!... За мен мостика!

Два потока от мъже се изсипват през горната палуба, като вдигат страшна врява. Никой не ще може да ги спре.

На носа и на кърмата се води жестока битка. Всеки се бие ожесточено, за да накара храбрия неприятел да заплати скъпо победата.

Огънят от четирите оръдия на носа и на кърмата е кръстосан, като покосява немалко и от хората на Равно дьо Люсан и Бутафуоко, но останалите, без да се страхуват, опитвайки се да избягнат новия залп, се хвърлят в атака с такава настойчивост, каквато само отчаяната храброст диктува.

Стълбите биват преодолені за секунди и ето че флибустиерите са вече на двете високи палуби.

Сабята на гасконецата и мечът на Мендоса работят ужасяващо. Сред звъна на желязо, виковете на биещите се, стонове на ранените и изстрелите от пистолети и аркебузи от време на време се чуват и гласовете на двамата гюрултаджии.

— Бискай, напред! — Гаскония, долу!

Храбростта не е в състояние да устои на неудържимия устрем на флибустиерите.

След кратка, но ожесточена борба двете палуби са завзети; голямото испанско знаме бива свалено; мъжете, оказали горда съпротива, се предават, за да не бъдат зверски убити.

Командуващият галеона, възрастен капитан със счупена сабя, се запътва към Равно дьо Люсан.

— Загубихме — казва, — ако искате, хвърлете ни в морето.

— Господине — отвърща с достойнство благородният французин, — не се случва всеки ден да побеждаваме и аз се възхитих от вашата смелост. Освен това флибустиерите не са толкова жестоки, колкото сте слушали да се говори. Искате ли доказателство за това? Оставям ви оръжията и вашия кораб, с който не зная какво бихме сторили.

— Защо ни нападнахте тогава? — пита изненадан капитанът.

— Имате една сеньорита на борда, нали?

— Кой ви каза?

— Знаехме го отпреди: поверена ви е от маркиз ди Монтелимар.

— Е, и какво искате?

— Вече ви казах: незабавно да ми предадете сеньоритата, поверена ви от маркиз ди Монтелимар.

— А ако откажа.

— Дявол да го вземе, но ние сме господари на кораба и на оръжията ви и естествено няма да имаме нужда от вашето разрешение, за да поздравим малката графиня ди Вентимилия, дъщерята на прочутия червен корсар. А освен това не разчитайте много на великодушието на флибустиерите, защото може да се излъжете. Е хайде, господине, сеньоритата!

Равно дьо Люсан бе произнесъл последните думи с такъв заплашителен тон, че капитанът счете за по-уместно да не му противоречи.

Той кимна и един от офицерите му слезе в салета. Малко след това се върна, като подкрепяше с ръка една прекрасна девойка, мургава, висока, стройна, с черни коси и големи маслиненочерни очи.

Тя вървеше между редиците испанци, впечатлена от кръвта, която все още се стичаше по дъските на палубата, и се насочи право към Бутафуоко, като му каза просто:

— Очаквах ви.

— Може би не толкова скоро — отвърна буканиерът, като целуна галантно ръката ѝ.

— Вие корсарите съперничите на мълниите и бурите. А Мендоса?

— Тук съм, сеньорита! — извика баскът.

— И аз съм тук, графиньо, гръм от сто хиляди оръдия! — изрева дон Барехо. — Не познавате ли вече старите си приятели?

— А, прославеният гасконец! — възкликна дъщерята на червения корсар, като показва великолепните си зъби, блестящи като перли.

— Винаги съм готов да умра за всички, които носят името Вентимилия, сеньорита.

— Към платната, приятели! — извика в този момент Равно дьо Люсан. — Четирима на руля и сто при батареята за охрана на пленниците. Който се опита да се съпротивлява, да бъде незабавно хвърлен в морето.

Няколко минути след това галеонът потегли бавно, насочвайки се към залива Давид.

[1] Перкал (перс.) — тънък и лъскав памучен плат от рода на батистата. Б. пр. ↑

5. НА КОНТИНЕНТА

Достигането до континента и завземането на галеона бяха два факта, които трябваше да вдъхнат смелост на флибустиерите да тръгнат решително на път. Но те преживяха още едно, последно колебание и преди да навлязат във вътрешността на сушата, изпратиха седемдесет от другарите си, за да изследват околностите и съберат сведения за пътя, по който трябваше да вървят, тъй като за тях той бе съвсем непознат.

Докато останалите се укрепяваха добре в селцето с всички оръдия, взети от борда на галеона, отрядът разузнавачи потегли с намерението да залови пленници, които биха могли да им дадат сведения.

Вместо да открият обработваеми ниви или села, които да могат да плякосат, те се натъкнаха на двама испанци на коне и веднага ги плениха.

Най-елементарната предпазливост трябваше да подсказва на тази група отчаяни хора незабавно да се върнат назад при другарите си. Но желанието им да плякосат някой град, и то вероятно богат, беше прекалено силно. Никой не охраняваше градските порти, затова осемнадесет от тях решиха да изненадат жителите.

Беше пазарен ден и хората се бяха събрали на площада. Осемнадесетте мъже се втурнаха с неудържим бяг по улиците на града, като викаха свирепо, за да накарат хората да помислят, че са повече, и стреляха с пушките наслуки, за да тероризират населението.

Тази внезапна поява на тъмнокоси, брадати и окъсани мъже и самите изстрели предизвикват страшна бъркотия. Негри, индиански мулати и испанци се разбягват като обезумели, преобръщайки сергиите на пазара.

Флибустиерите се възползват от това. Присвояват си доста коне, натоварени с продукти; за да си осигурят оттеглянето, те вземат за заложници първите граждани, които им попадат в ръцете, и офейкват под дъжд от куршуми.

Испанците, усетили, че имат работа само с шепа хора, наизлизат отново по улиците, за да се бият и освободят пленения губернатор, но вече е късно да възвърнат загубените позиции.

Флибустиерите пришпорват конете и препускайки, настигат другарите си, които вече се оттеглят към брега.

Залавянето на губернатора на Килотека бе изключително ценно за флибустиерите, защото, заплашвайки го със смърт, те успяха да получат от него още сведения за пътя, по който трябваше да тръгнат, а също така и да узнаят къде точно испанците се готвеха да ги причакат.

След като узнаха, че в Калдейра е хвърлила котва голямата галера от Панама, която трябвало да следи тяхното придвижване, и че в пристанището на Ралехо има още един кораб с тридесет оръдия, флибустиерите, които се страхуваха да не ги ударят в гръб, решиха завинаги да напуснат бреговете на Тихия океан.

Като изхвърлиха в морето оръдията от галеона и освободиха екипажа му, за да не се претоварват с пленници, пет дни след това те решително обърнаха гръб на морето.

Страната, която трябваше да пресекат, беше тази част от Америка, съставляваща днешна република Никарагуа, като на север оставаше брегът на Хондурас, а на изток — нос ГрасиасаДиос. Тя бе доста гъсто населена с многобройни и добре укрепени градове.

Тръгването им за вътрешността на страната бе забелязано от многото агенти, които испанците бяха изпратили по крайбрежието, така че пиратите трябваше много скоро да очакват неприятни изненади.

Равно дъо Люсан и Бутафуоко разделиха хората си на четири групи, като на най-силната повериха охраната на графиня ди Вентимилия, и потеглиха на път във вътрешността през големите гори със стари колкото света дървета.

Първия ден всичко мина добре и дори гасконецът не намери от какво да се оплаче. Но от втория започнаха трудостите. Местните жители разрушаваха пътищата и укриваха на сигурно място храната.

Индианските села, в които флибустиерите биха могли да се подслонят, бяха подпалени. Около тях всичко се превръщаше в пустиня, защото по заповед на губернаторите нивите биваха безпощадно унищожавани с цел тази орда от флибустиери да изгладнее и по този начин да ги принудят да избягат.

От време на време към нещастниците се носеха стълбове пушек, който заплашваше да ги задуши, а в горите свистяха смъртоносните стрели на индианците.

Дон Барехо започна да твърди, че нещата не вървят вече много добре и че съвсем няма да бъде лесно да се достигнат границите на Дариен, както той се бе надявал.

— Приятелю — обърна се той към Мендоса, който яздеше в авангарда заедно с двадесетина конника, — как ли ще свърши цялата тази работа? Тези испанци сякаш никнат като гъби.

— Ти може би си представяше някаква триумфална разходка? — му отвърна Мендоса. — Разбира се, че в кръчмата „Ел Торо“ и с хубавата кастилка беше по-добре.

— Подиграваш ли ми се?

— Съвсем не, дон Барехо.

— Още не съм споменава нито за кръчмата, нито пък за жена си, гръм и мълнии!

— Тогава върви напред, докато не стигнем до границите на Дариен.

— Които не са толкова наблизко, предполагам.

— Е!... Кой знае? Дори и Равно дьо Люсан не би могъл да ни каже; и все пак аз съм сигурен, че ще стигнем дотам и вероятно преди маркиз ди Монтелимар.

— Впрочем, какво стана с този мил благородник?

— Говори се, че е напуснал Панама и също е тръгнал за Дариен. Не знаем обаче как ще се почувствува, като разбере, че сеньоритата е в наши ръце.

— На негово място бих се върнал веднага в Панама и бих оставил на мира съкровището на Великия Качико.

— А пък аз ти казвам, че той ще ни създаде грижи и че преди да стигнем до Дариен, ще ни се случат доста неща.

В продължение на осем дни испанците, било защото все още не се чувствуваха достатъчно силни да атакуват страшните флибустиери, от които се плашеха като от побеснели кучета, било защото очакваха подходящ случай, не дадоха никакъв признак на живот, така че колоната успя да навлезе доста навътре в страната общо взето спокойно, макар винаги да имаше опасност да попадне по пътя си сред пламъците на села, гори и насаждения.

На деветия ден бяха навлезли в изключително гъста гора, разположена между две високи планини, когато от всички страни ги обсипаха смъртоносни изстрели, покосили веднага авангарда. Триста въоръжени с аркебузи испанци, залегнали в гъстата гора, им бяха устроили засада в околностите на Тусиняла

Тъй като не знаеха каква сила има пред тях, флибустиерите се подвоумиха. Най-после разбраха, че продължителното им стоене може да ги погуби, и решили да покажат на новия неприятел необикновената си храброст, се втурнаха напред.

Една от четирите групи на Равно, предвождана от Бутафуоко, им се притече енергично на помощ. Сражението продължи само няколко минути, но те бяха достатъчни, за да признаят испанците страшната слава, на която се радваха тези изключителни мъже.

Когато разбраха, че са разкрити, испанците побързаха да се оттеглят по склоновете на планината, откъдето продължиха да досаждат на четирите групи, движещи се бързо напред, за да се измъкнат от това тясно и почти фатално за тях място.

Едва през нощта престрелката секна. Над гората бе паднала изключително гъста и хладна мъгла, която обгръщаше като погребален саван високите дървета.

Флибустиерите, чиито загуби не бяха малки, се разположиха безразборно, като се пазеха да не палят огън, за да не привлекат вниманието на неприятеля.

Гасконецът и Мендоса се сгушиха под един храст и изпотрошиха зъбите си с парче „тасахо“, изсушено на слънцето месо, без да успеят да успокоят спазмите на глада.

— Приятелю — каза баскът, който пушеше последната си стиска тютюн,

— тази вечер си в лошо настроение. А ние се сражавахме и изпратихме и получихме доста олово! Обзалагам се, че все си мислиш за кръчмата и за хубавата кастилка.

— Сто хиляди пъти съм ти казвал, че съм роден за авантюрист, а не за кръчмар! — отвърна дон Барехо. — Настроението ми е лошо, защото и днес сабята ми остана неизползвана.

— Значи искаш да я изпробваш?

— Един гасконец не се отказва никога от това.

— Испанците са там долу, укрепени в гората.

— Сънуваш, приятелю. Всички тези мъже тук не са усетили нищо.

— Сред тях няма нито един баск.

— И какво искаш да кажеш с това?

— Че баските имат силното обоняние на ловджийско куче.

— Гръм да те отнесе! — възкликна дон Барехо. — Ето една особеност, която гасконците никога не са притежавали и за която винаги ще ви завиждат. Наистина ли ги усещаш тези испанци?

— Говоря ти сериозно. Ако направим около хиляда крачки, ще се озовем сред тях. Искаш ли да отидем и се уверим, приятелю?

— Когато стане въпрос за бой, един гасконец никога не отказва; казвал съм ти го поне сто пъти. А ако ги няма?

— Тогава ще сме направили една хубава разходка по хладното — отвърна иронично Мендоса.

Дон Барехо извади лулата от устата си, взе аркебуза и каза:

— Да тръгваме, в края на краищата става въпрос за спасението на всички.

Мендоса размени няколко думи с постовете, които охраняваха импровизирания лагер, и тръгна. Дон Барехо го сподиря, като ту изваждаше, ту отново пъхаше сабята в ножницата. Нощта беше тъмна, студена и мъглива.

Флибустиерите бяха стигнали до първите разклонения на Кордилиерите. Ситният дъжд се процеждаше през високите и разклонени растения, като барабанеше монотонно по гигантските, широки като чадър листа.

Шумът от дъжда над гората благоприятствуваше смелия план на двамата авантюристи да изненадат испанците. Стъпките им нямаше да бъдат лесно чути.

Внезапно гасконецът, който се придвижваше пълзешком, дочу гласове отвъд зелената преграда.

— Гръм и мълнии! — възкликна дон Барехо, като погледна към спрелия Мендоса. — Наистина, вие, баските, имате изключително обоняние. Испанците ни причакват.

— Казах ли ти? — отвърна флибустиерът. — Искаш ли да ги нападнем?

— Стой, приятелю! Да не вършим глупости. Гасконците се бият превъзходно, защото дали това ти харесва, или не те си разделят с

италианците славата на най-забележителни фехтовчици в Европа, но съвсем не държат да бъдат убивани като будали. Те са тук, много добре. Да ги провокираме и така ще осуетим една засада, може би пострашна от предишната. Просни се на земята и остави всичко на мен.

Гасконецът откъсна един лист, навиги го бързо във формата на рог и кой знае по какъв начин изтръгна цяла гама от остри звуци.

Скоро, на малко разстояние от свирача, отекна пушечен изстрел, после два, после четири, след което последваха ожесточени залпове.

Дон Барехо и Мендоса се сгушиха доколкото можаха под високите треви, които напълно ги скриваха, и чуха над главите им да свисти истински ураган от куршуми. Флибустиерите от лагера също скочиха и на свой ред отговориха на огъня, като се хвърлиха с обичайната луда дързост, без да обръщат внимание на разразилата се буря.

Разбрали, че засадата им е била осуетена и не желаейки да влязат изобщо в ръкопашен бой, испанците не закъсняха да се оттеглят на сигурно по склоновете на урвите.

— Спрете, приятели! — завика дон Барехо, като видя, че флибустиерите връхлитат отгоре му тичешком. — Кожата ни не е испанска, затова ви моля да ни зачитате.

Бутафуоко, предвождащ една от групите, като ги видя пред себе си и двамата, възкликна:

— О, моите скандалдзии! Мислех си, че е много вероятно да предприемат някоя дяволия.

— Която ви спаси от нова засада — отвърна Мендоса. — Без нас щяхте да паднете като яребици в мрежата на смъртта.

— Знаете ли какво е това, господин Бутафуоко? — попита гасконецът.

— Ще ми го обясниш някой друг път. Напред, приятели, трябва да се измъкнем от тази гора, преди да е съмнало.

Най-после опасният проход е преодолян и флибустиерите успяват да стигнат края на гората. Те нямат водачи, нямат и карти; знаят само, че отвъд планините, в дълбока долина се намира един град, наречен Нуева Сеговия.

Уверени, че ще успеят в начинанието си, макар изтощени от глада и трудностите, те решително атакуват Кордилиерите, с твърдото намерение да нападнат града.

А младата графиня ди Вентимилия, в чиито вени тече индианска кръв, дава добър пример и нейният устрем и издръжливостта ѝ предизвикват възхищението на тези груби авантюристи, запазили завинаги преклонението си пред потомците на тримата велики корсари: Черния, Червения и Зеления.

След три дни неописуеми трудности привечер колоната достига върха на едно възвишение и с голямо изумление забелязва множество животни, струпани в долината под тях.

Отначало ги взеха за пасящи волове и вече се радваха, че най-после ще могат да се подкрепят, когато разузнавателният отряд ги предупреди, че това са необяздени коне. Но това не беше всичко. На връщане разузнавателният отряд бе открил и три реда окопи, изкопани на малко разстояние едни от други, които напълно затваряха дефилето, откъдето флибустиерите трябваше да се спуснат на следващия ден, тъй като наоколо нямаше друг проход. И наистина цялата местност, наоколо бе осеяна с непроходими гори, отвесни Скали, дълбоки пропасти и блата, които вероятно криеха подвижни пясъци.

След като се събраха на съвет, пред вид всички тези затруднения, флибустиерите решиха да предприемат отчаяна стъпка: да изненадат испанците откъм гърба; за тази цел бе необходимо да оставят назад целия конвой, тъй като не искаха да изложат на опасност последните богатства, заради които се чувствуваха длъжни да спасят живота си.

Вече се приготвиха с въодушевление за опасното начинание, когато от един негър беглец, хванат от разузнавателния отряд, научиха, че цял корпус, състоящ се от триста испански войници, от няколко дни ги преследва в очакване на подходящия момент, за да им отнеме имуществото.

При толкова много препятствия други хора положително биха паднали духом, но флибустиерите бяха издръжливи и решителни. Издигнаха дървени траншеи, укрепиха, доколкото можаха лагера си, като оставиха осемдесет души да го пазят и защищават. Тези мъже трябваше също така да бдят и над малката графиня ди Вентимилия.

После, за да заблудят испанците относно плановете си, Равно дьо Люсан и Бутафуоко наредиха на ариергарда да поддържа винаги запалени огньовете, да удря непрестанно барабаните, скъпи флибустиерски инструменти, които носеха със себе си дори и по време

на най-опасните си експедиции, да викат силно при всяка смяна на поста и от време на време да стрелят с карабините.

След като взеха тези предохранителни мерки, главният корпус, състоящ се от около двеста души, посред нощ напусна лагера с твърдото намерение да си проправи път през долината и да нападне Нуева Сеговия. Флибустиерите се спуснаха по склоновете на планината и се отправиха с невероятни трудности към отсрещните. На разсъмване флибустиерите се събраха на едно възвишение, в подножието на което се намираха испанските укрепления, направени така изкусно, че обричаха на провал всяка атака отпред. Гъстата мъгла бе благоприятна за флибустиерите, тъй като успяха да се спуснат незабелязано, но в същото време тя им пречеше и да виждат укрепленията. За щастие те чуха на няколко крачки неприятелски патрул, който стъпваше тежко по неравния терен. Помогнаха им също и гласовете на испанците, които четяха сутрешните си молитви, така че вече бе лесно да определят на какво разстояние и от коя страна се намираше неприятелят.

Испанците бяха петстотин и ги командуваше стар и опитен офицер, тъй че можеха дълго да оспорват победата на тази шепа хора. Като видяха неприятеля да се спуска отгоре, докато те го очакваха откъм прохода на дефилето, обхванати от учудване и уплаха, испанците побягнаха безредно, тъй като смятаха, че имат пред себе си голям корпус. Онези, които се намираха в окопите, оказали се вече ненужни, останаха там около час, после на свой ред се втурнаха, като се надяваха да се спасят в Нуева Сеговия, но попадаха на пригответените за флибустиерите препятствия.

По склоновете на планината се разрази страшна битка, която скоро се превърна в сеч, защото за испанците беше позорно да защитават живота си от хора, за които смятаха, че имат по-скоро нещо дяволско, отколкото човешко, и се оставяха да бъдат зверски избивани, без да оказват съпротива, така че твърде малко се спасиха сред гъстите гори.

Докато тези испанци се оставяха да бъдат съсичани в окопите, другите триста, на които губернаторът на Тусиняла бе наредил да преследват ариергарда на флибустиерите, решително напредваха към лагера, като искаха да си послужат с изненада. Когато разбраха, че по-голямата част от армията на неприятеля е напуснала върха, те

решително напреднаха, но в последния момент вместо да действуват, пожелаха да помислят, докато можеха много лесно да победят осемдесетте души в лагера. Те проводиха един от другарите си да съобщи на флибустиерите, че атаката, извършена от другите двеста души, е осуетена, че цялата страна се е вдигнала на оръжие и затова те трябва да се предадат. Това бе страшен момент за флибустиерите. Те бяха чули гърмежите на пушките долу в долината, но победоносните викове на другарите им не бяха достигнали до ушите им, тъй като се намираха далеч от мястото на атаката. Всички се питаха ужасени дали техните другари наистина са победени, или са успели да си проправят път.

Равно дьо Люсан и Бутафуоко бяха взели необходимите предпазни мерки, преди да напуснат лагера; те бяха предупредили и осемдесетте какво да сторят, за да се спасят колкото се може по-скоро, ако бъдат атакувани. Тъй като хората от тилната охрана смятаха, че вече трябва да разчитат само на собствените си сили, не се поколебаха. Отказаха да се предадат и отговориха гордо на испанския пратеник:

— Щом вашите другари са разбили двете трети от нашия корпус, останалата трета има достатъчна смелост, за да устои на всички вас.

Готвейки се да се спуснат в долината, те най-сетне забелязват сигналите за победа на своите другари, издигани над окопите, по които се стича кръв.

Докато испанският пратеник се връща към своите, за да съобщи на командира си отговора, флибустиерите бързо образуват керван, в средата на който оставят графинята и устремно се спущат към долината, като стрелят яростно, за да изплашат испанците, които имат за задача да ги унищожат.

По обед двете части на флибустиерския отряд се събират и се разполагат в укрепленията, които трябваше да ги спрат.

6. В ТЪРСЕНЕ НА ЗАСАДИ

— Скъпи мой — каза Равно на Бутафуоко, — ето една превъзходна победа, извоювана почти без загуби, но от която спечелихме само куп трупове и брони. Какво да правим сега? Назад ли да се връщаме? Нито един от моите хора няма да приеме подобно предложение дори и да знае, че ще остави тук кожата и богатствата си.

— Ако в Нуева Сеговия не се намираше маркиз ди Монтелимар, бездруго бих ти предложил да щурмуваме града, възползайки се от уплахата, която трябва да е обзела вече всички войски след нашата голяма победа.

В този момент зад гърба на двамата се чу глас:

— Маркизът ли ви безпокои?

Бутафуоко и Равно се обърнаха и видяха пред себе си гасконеца и баска да разглеждат великолепно гравираните брони, които флибустиерите бяха събрали от мъртвите.

— Какво искате да кажете, дон Барехо? — попита Равно изненадан от подобен въпрос.

— Че вие, драги господине, забравяте много често, че във вашите редици има един гасконец и един баск — отвърна бившият кръчмар.

— Моля ви да се изясните.

— Казвам, че когато някой ни досажда, трябва да отидем да го намерим и поставим на място. Ако маркиз ди Монтелимар е този, който ви създава грижи, защо не ни кажете: „Господа, идете да го хванете и ми го доведете тук.“ С такъв заложник пътят ни веднага ще бъде отворен, а и ще се сложи край на историята с този опасен съперник за съкровището на Великия Качико дел Дариен.

— Но вие сте луд!

— Съвсем не, господин Равно. По дяволите...

— И какво искате? — попита благородникът, като започна да губи търпение.

— Сега попитайте за това моя приятел... Имаш думата, Мендоса. Баскът постави на земята бронята, що държеше в ръка, и

като погледна двамата командувачи, изрече с великолепно спокойствие:

— Какво искаме да направим ли? Дявол да го вземе? Да отидем и хванем маркиза и да ви го доведем тук.

— Да сторите тъй, че да ви обесят!

— Вие сте луди! — повтори Равно дьо Люсан, който не можеше да не се възхищава на смелостта на двамата изкусни фехтовачи.

— Кажете колко дни ни давате — продължи дон Барехо. — Не ще ви искаме нито един човек, нито една пушка. Ще ни трябват само испански дрехи и две брони с шлемове, нали, приятелю?

— Добре казано, дон Барехо.

— Ние няма да напуснем тези укрепления, докато не се окаже възможност да завладеем с щурм Нуева Сеговия — заяви Равно дьо Люсан.

— Тогава можем да си вземем няколко дни отпуск, за да отидем и се забавляваме в града.

Равно дьо Люсан отправи въпросителен поглед към Бутафуоко.

— Остави ги да правят каквото искат — отвърна буканиерът. — Знаем на какво са способни тези хора.

— А ако испанците ги обесят? Ще съжалявам, ако загубя двама смели бойци.

— Те ще умрат в леглата си, това ти го казвам аз, защото знаят как да се измъкнат от всяко затруднение.

Докато двамата разговаряха, баскът и гасконецът вече бяха съблекли труповете на двама офицери и надяваха униформите им, които бяха доста подходящи за телосложенията им.

— С тези две гравирани брони ще направим чудесно впечатление в Сеговия — отбеляза гасконецът. — Вече беше време да се облечем малко по-сносно. Моите дрехи бяха станали на парцали, а твоите, скъпи мой Мендоса, също не бяха в по-добро състояние.

Двамата авантюристи, облечени в офицерски костюми с ярки цветове и въоръжени с гравирани брони и шлемове, действително правеха чудесно впечатление, въпреки дългите си и занемарени бради.

Те стиснаха ръцете на двамата предводители и напуснаха окопите всред всеобщото удивление на флибустиерите, които все още не знаеха нищо.

Гасконецът и Мендоса навлязоха в гората, която се простираше в полите на стръмно възвишение. Долу, в дъното на котловината, все още се виждаха да тичат на малки групи испанци, избягали като по чудо от сечта, докато камбаните на двете църкви в града биеха непрестанно, призовавайки жителите на оръжие.

Новината за поражението сигурно беше стигнала вече до ушите на губернатора, който вероятно бе дал необходимите разпореждания за отблъскване на атаката.

За да убеди флибустиерите, че все още разполага с внушителни сили и че притежава оръжия, разположени в окопите от двете страни на хълмовете, той бе наредил да изстрелят няколко залпа, отекнали с адски грохот в котловината.

Необезпокоени от цялата тази шумотевица, дон Барехо и Мендоса продължаваха спокойно да се спускат към долината, тъй като искаха по възможност да влязат в града с последните бегълци.

Скоро слязоха в долината и тръгнаха по пътя, който водеше към Нуева Сеговия. Забелязвайки ги, испанците, събрали се по бастионите, дадоха няколко изстрела с аркебузите, но после, разбрали грешката си, побързаха да спуснат моста, за да приберат и последните двама бегълци.

Щом престанаха да чуват куршумите да свистят край ушите им, дон Барехо и Мендоса се затичаха и уморени и задъхани стигнаха до моста, където ги очакваха няколко офицери от гарнизона и един възрастен майор. Учудването на испанците бе голямо, тъй като те никога не бяха виждали, в редиците си двамата офицери.

— Откъде идвате, кабалерос? — ги попита майорът, докато отново бързо вдигаха моста. — Не служите ли при маркиз ди Монтелимар?

— Не, господине с готовност отвърна гасконецът. — На служба сме при губернатора на Тусиняла.

— Той ли ви изпраща?

— Да, кабалеро.

— Хубав момент сте избрали.

— По-скоро кажете ужасен, защото присъствувахме на поражението на нашите съотечественици, докато прехвърляхме последния планински хребет. Като по чудо се отървахме от куршумите на тези страшни разбойници.

— Заповеди от страна на губернатора ли носите?

— И то много спешни за господин маркиз ди Монтелимар. Възрастният майор се обърна към един от офицерите, които стояха до него, и му нареди:

— Господин Раминес, отведете веднага тези храбри кабалерос при негово превъзходителство.

„Гасконците и баските — помисли си дон Барехо — определено са по-хитри от испанците.“

Двамата авантюристи последваха офицера, като се стараеха да си придават съкрушен вид. След като прекосиха няколко улички, задръстени с животни, огънати почти до земята от тежките товари, те стигнаха до нещо като еспланада^[1], защитена от редут^[2] където бяха разположени няколко оръдия.

Маркиз ди Монтелимар беше там заедно с няколко от офицерите си. Макар и доста поостарял, той беше все още хубав мъж и бе запазил войнствения си вид на истински пълководец. Изглеждаше разгневен, защото в този момент нервно крачеше по еспланадата и проклинаше.

Когато видя Мендоса и дон Барехо, той рязко спря, постави с трагичен жест лявата ръка на дръжката на сабята си и грубо попита:

— Кои сте вие?

— Пратеници на губернатора на Тусиняла — отвърна гасконецът, след като направи дълбок поклон. Маркизът трепна.

— От Тусиняла ли идвате? — попита изненадано той, този път не толкова грубо.

— Да, ваше превъзходителство.

— Сами?

— Ескортът ни бе избит от разбойниците на Пасифика по време на битката, започната от вашите воини.

— И вие успяхте да се спасите!

— Разчиствахме си пътя сред тези бандити, като се бихме същински необуздани демони, ваше превъзходителство — отвърна гасконецът.

— Кой предвожда тази банда окаяни мъже? Можете ли да ми кажете?

— Чухме да произнасят едно име по време на краткия бой с нашите хора.

— Кажете ми го.

— Равно, ако не се лъжа.

— Главатарят на корсарите от Тихия океан, който се установи в Тарога? — извика маркизът. — Така си и мислех. Много ли са хората му?

— Не бих могъл да ви кажа точно, превъзходителство, но сигурно са много, защото зад всеки храст имаше по един малък отряд бандити.

Маркизът направи знак на офицерите си да се оттеглят, после попита гасконецца с явно вълнение:

— Не забелязахте ли една девойка сред флибустиерите?

— Индианка или метиска искате да кажете? — попита на свой ред дон Барехо, след като се бе замислил.

— Да, млада и много красива.

— Точно така, превъзходителство: тя се сражаваше заедно с флибустиерите, и то много устремно.

Маркизът ухапа ръцете си почти до кръв.

— Предполагах го — промълви след малко.

Направи осем или десет крачки с ръце зад гърба и с наведена глава, сетне като се обърна към гасконецца, който се опитваше да прикрие баска, рязко каза:

— Е, хайде, кажете какво иска от мен губернаторът на Тусиняла? Вместо да ми праща двама души, трябваше да ми изпрати кавалерийския корпус, който очаквам от две седмици.

— Превъзходителство, но той ни изпрати, за да поискаме от вас бърза помощ.

— Кой го заплашва?

— Всички индиански племена се вдигат на бунт, унищожават захарните плантации, чифлиците, не щадят дори и собствениците, когато успеят да хванат някого от тях.

Маркизът повдигна рамене, после продума иронично:

— Губернаторът на Тусиняла се безпокои за дреболии. Нека ми изпрати своите индианци, а аз — тези демони, които сега са срещу мен и които никаква човешка сила не е в състояние да спре. Видяхте ли как се бият тези флибустиери?

— Удивително, ваше превъзходителство. Това са войници, които те карат да тръпнеш от страх.

— Е, да, зная! — възкликна маркизът. — И все пак мисля, че не са многобройни.

— Видях да се бият четири големи роти, ваше превъзходителство, и във всяка една от тях хората бяха много — отвърна гасконецът.

Маркизът не отговори. Той отново бе започнал да крачи с навъсено чело, като си мърмореше нещо и тропаше с крака. — За сега не мога да взема решение — каза на края, като се спря пред двамата авантюристи. — Тази вечер ще ви чакам у дома, където ще можете да хапнете и пренощувате. Хайде, вървете, смелчаци.

Гасконецът и баскът, щастливи, че не са събудили и най-малкото подозрение, се поклониха дълбоко и се спуснаха към града.

След първия момент на ужас жителите бяха започнали да се успокояват, тъй като в града имаше многобройни войскови части. Но по лицата на всички дон Барехо и Мендоса четяха големия страх, който ги бе обзел.

— Приятелю — каза гасконецът, — да се преструваме на отчаяни и ние и нека се утешим с някоя и друга бутилка.

С един ритник той разтвори вратата на една кръчма и влезе в голямо схлупено помещение с почернели стени и с доста разнебитени масички.

Мирис на прегоряло олио, на ферментирал мескал и на каня^[3] почти пресекуваше дъха.

Дочул шума, собственикът на кръчмата изскочи иззад тезгяха, проклинайки и ненапразно, защото с ритника си гасконецът бе строшил стъпалото.

Беше около четиридесетгодишен мъж, с изкривен като клон на папагал нос и гъсти мустаци, слаб и висок колкото дон Барехо, но сух и мускулест.

— Дявол да го вземе — извика той разярен. — Моята кръчма не е кучкарник, за да се влиза по този начин, гръм от сто хиляди мълнии на Зевс! Не понасям дързости тук, дори и от офицери.

Дон Барехо го гледа известно време втренчено, после удари силно с юмрук по шлема си и извика:

— Дьо Гюсак!

— Дон Барехо!

— Гръм и мълнии!

— Гръм от всички мълнии на Зевс! Какво правиш тук, след като преди три години те видях кръчмар в Панама.

— Ах, негоднико! Откраднал си ми славната фирма „Ел Торо“.

Кръчмарят се засмя гръмко и протегна ръце към гасконецца.

— Надявах се, че ще ми донесе щастие — отвърна след малко.

— Виждам, че няма никой.

— Какво да се прави, приятелю! От три месеца войниците не са си получавали заплатите и нямат какво да харчат, затова мисля, че е по-добре сам да изпразвам избата си.

Дон Барехо се обърна към Мендоса, който наблюдаваше тази среща с интерес.

— Виждаш ли, приятелю, какво поднася съдбата на великите гасконци, които търсят късмета си в Америка? Ето един дребен аристократ от благородната земя, която от хиляди години храни гасконците, доведен до състояние да разнася кани с мескал и да предлага за пиене дори на мръсни индианци. Мисля, че в цяла Централна Америка има само двама гасконци и те са изпаднали до положението да бъдат кръчмари.

Дьо Гюсак отвори две бутилки и напълни чашите.

— Е хайде, за Гаскония — каза той.

След наздравицата Барехо избърса мустаците си, цъкна с език, после, като гледаше втренчено съотечественика си, го попита рязко:

— Имаш ли някоя празна бъчва?

— Вече всичките са празни и няма надежда да ги напълня отново — отвърна Дьо Гюсак, като се смееше.

— На нас ще ни бъде достатъчна една, в която да може да се побере човек.

— Човек ли?

— Ще напъхаме вътре маркиз ди Монтелимар.

— Сто хиляди мълнии на Зевс! — възкликна Дьо Гюсак уплашен. — Но за какво си дошъл в този град?

— За да отвлека един човек, който се нарича маркиз ди Монтелимар — отвърна дон Барехо със спокоен глас. — Не мислиш ли, че сме способни да извършим подобно нещо? Аз и този мой приятел сме сторили големи дела, служейки при господин графа Енрико ди Вентимилия, син на единия от тримата славни корсари.

— Значи сега си при флибустиерите, така ли?

— Уморих се да продавам вина и да гледам всеки ден как сабята ми се покрива все повече и повече с ръжда, оставих бъчвите и бокалите, за да дам малко воля на ръцете си.

— Тогава и аз ще дам по един ритник на вече празните си бъчви и ще стана флибустиер.

— Не на всички: казах ти, че ми трябва една.

— За да напъхате вътре маркиза ли?

— Имаме навика да превозваме нашите пленници винаги в бъчви. Нали така, Мендоса?

Баскът потвърди, като махна с лявата ръка, допивайки десетата си чаша.

— Барехо — каза Дьо Гюсак, докато отваряше други бутилки, — искаш ли да дойда с теб? Знаеш какви сме ние, гасконците: или отиваме докрай, или загиваме на бойното поле, а бойното поле е нещо повече от кръчма. Ако си съгласен, сабята ми е на твое разположение.

— За сега я остави закачена под свода на огнището и продължавай да бъдеш кръчмар без клиенти — отвърна съпругът на красивата кастилка. —

Понякога кръчмите са по-полезни от сабите, знам това от опит. Да прием, от сега нататък можеш да се считах на служба при флибустиерите на Равно дьо Люсан и Бутафуоко. Вечерта двамата авантюристи, които от бутилка на бутилка бяха скроили смелото си и изненадващо нападение, се представиха на алебардистите, застанали на пост пред правителствения палат, и наредиха да съобщят за двамата офицери, пристигнали сутринта от Тусиняла.

Вероятно маркизът се бе разпоредил вече за това, защото и двамата веднага бяха отведени на горния етаж, където един офицер, същият, който ги бе придружил от моста до еспланадата, ги очакваше.

— Вие ли сте тези, които тази сутрин отведох при маркиза? — попита той.

— Да, приятелю — отвърна фамилиарно дон Барехо.

— Негово превъзходителство ви очаква в кабинета си.

— Сам ли е?

— Със секретаря си. Последвайте ме, господа.

Пресякоха няколко коридора, слабо осветени с кандила, после офицерът ги въведе в просторна зала, почти изцяло заета от огромна маса, покрита с богата зелена покривка.

В дъното имаше бюро, осветявано от две свещи, до което бяха седнали двама души: маркиз ди Монтелимар и неговият секретар, странно напомнящ бедния Пфиферо.

Като ги видя да влизат, маркизът стана, последван от офицера.

— А, най-сетне пристигнахте! — извика той. — Имате ли някакъв документ, доказващ, че наистина сте били изпратени от губернатора на Тусиняла?

Дон Барехо и Мендоса се спогледаха неспокойно, после първият отговори с готовност:

— Никакъв, ваше превъзходителство, защото когато флибустиерите ни нападнаха, ние унищожихме всичко, както ни бяха наредили. За губернатора бе изключително важно да не се узнае за въстанието на индианците, за да не би тази сбирщина от Пасифика да се възползва от това.

— Добре сте сторили — каза маркизът. — Значи твърдите, че нещата в Тусиняла вървят зле?

— Цялата област е в пламъци и на няколко пъти рискувахме да умрем задушени сред плантациите.

— Колко души иска губернаторът?

— Хиляда, ваше превъзходителство.

— Но той е луд! Сега не мога да се лиша от тези хора. Какво ще кажете вие, дон Перего?

— Че наистина сте прав.

Внезапно маркизът, който, крачейки нервно, бе заобиколил дългата маса, се спря пред Мендоса, прикриващ се винаги предпазливо зад гасконецца, и го загледа настойчиво.

— Вие ням ли сте? — го попита, без да отклонява погледа си от него.

Двамата авантюристи усетиха как през телата им мина ледена тръпка. Но гасконецът, който никога не губеше самообладание, се опита да спаси положението.

— Простете, ваше превъзходителство, че моят другар не говори — изрече той, — но един куршум в не зная вече кое сражение в Андалусия простреля езика му. Затова предпочита да мълчи, за да не предизвиква с гласа си отвращението на другите.

— Испанец ли е?

— Да превъзходителство.

Маркизът поклати глава, сетне се вгледа по-внимателно в Мендоса, който видимо пребледняваше, и каза:

— И все пак някъде съм виждал това лице.

— Невъзможно, ваше превъзходителство, защото моят приятел се завърна от Европа едва миналия месец — отвърна дон Барехо.

— И се е отбивал в Панама?

Мендоса кимна с глава.

— Странна прилика! — отбеляза маркизът.

— Защо казвате това, ваше превъзходителство? — попита гасконецът, който вече прекрасно разбираше, че нещата се объркват.

— Защото на вълнолома в Панама видях един човек, когото от шест години не бях срещал и който странно много приличаше на вашия приятел.

— Сигурно е бил някой друг.

— Спокойно, кабалеро, много съм любопитен и желая да си изясня нещата. Значи нямате никакъв документ от губернатора на Тусиняла, така ли?

— Нали ви казах, че унищожихме всичко! Такава беше заповедта и ние я изпълнихме.

— Скъпи мой, живеем във време на война и аз имам навика да се съмнявам във всички и във всичко.

— Значи се съмнявате и в нас? — попита дон Барехо, който усещаше, че вече му липсва почва под краката.

— Поне във вашия приятел.

— Да не сте дявол? — възкликна непредпазливо гасконецът.. Маркизът скръсти ръце на гърдите си и решително попита:

— Какво искахте да кажете с тези думи?

— Че ако Испания притежаваше десетина мъже като вас, в този момент нито в Мексиканския залив, нито в Тихия океан нямаше да има нито един флибустиер — отвърна кротко дон Барехо.

— Моля ви да се изясните, кабалеро!

— Аз пък ви питам, какви са ви намеренията спрямо нас. Господи! Ние пресякохме реки и планини, пренебрегнахме препятствия, като по чудо спасихме кожата си, за да изпълним дълга си, а ето че ни посрещате с подозрение.

— Дори ви казвам, че ще наредя веднага да ви арестуват — заяви маркизът.

— Хайде, хайде, господин ди Монтелимар! — възкликна дон Барехо, като изтегли светкавично сабята си, докато баскът отскочи към вратата със своята в ръка. Все още не сме загубили играта и вие няма да ни арестувате.

Маркизът беше отстъпил две крачки назад, а секретарят му, гледайки уплашено двамата мними офицери, застина с пачето перо в ръка във въздуха.

— Кой сте вие? — попита маркизът след първия момент на удивление.

— Тъй като ни подозирате и искате да ни арестувате, ще ви признаем, че съвсем не сме испански офицери, господин маркизе. Имате страшен нюх и веднага усещате флибустиерите.

— Флибустиери ли казахте? — извика губернаторът удивен.

— Да, господин маркиз, имаме честта да принадлежим на дружеството на разбойниците — отвърна дон Барехо.

— И сте имали смелостта да влезете в града!

— Кажете по-точно във вашия кабинет.

— От който няма да излезете, освен с въже на шията! — извика разгневен губернаторът.

— Не се палете толкова, господине. Ние загубихме играта, но сме от хората, които ще ви накарат скъпо да платите реванша.

Маркизът направи опит да потърси сабята си, която не беше на кръста му

— Дон Перего — обърна се към секретаря си, — повикайте алебардистите и наредете да арестуват тези негодници.

— Господин маркизе — заяви гасконецът, — съветвам ви да оттеглите заповедта си, защото моят другар бди пред вратата и ако не може да говори, то ръката му е бърза, уверявам ви.

— И вие смееете да оказвате съпротива?

— Дявол да го вземе!... Нямаме никакво намерение да опитаем въжето, което испанците нахлузват.

— Достатъчно, карамба!... Дон Перего, повикайте алебардистите!

Макар и силно уплашен, тъй като през целия си живот се беше борил само с пачите пера, секретарят стана и се опита да тръгне, но гасконецът, който го наблюдаваше, веднага прегради пътя му, като насочи сабята си към гърдите му.

— Господин секретар, гледайте си мастилниците и драскулките. Вие нямате нищо общо с тази работа.

— Тогава ще отида аз — заяви маркизът, който напразно бе търсил някакво оръжие. — Да видим кой е способен да спре един Монтелимар.

— Върхът на моята сабя, господине — отвърна дон Барехо. — Ще посмеете ли?

— Всичко, господин маркиз. Гръм и мълнии! Касае се за спасението на моята кожа, както и за тази на другаря ми, и аз ви се кълна, че не ще се поколебая. Не забравяйте, господин маркиз, че ние сме флибустиери, следователно хора, способни на всичко, дори и да отвлекат един испански губернатор пред очите на неговите алебардисти.

— Да не би да искате да ме отвлечете? — попита иронично маркизът.

— Наистина дойдохме в града с това намерение и тъй като щастието не ни се усмихна така, както очаквахме, не ни остава друго освен да офейкаме отгук и се върнем при господин Равно дьо Люсан, един смел, безстрашен и благороден французин, и това ви го казва един истински гасконец.

— И вие се надявате...

— Да се надяваме ли? Господин маркиз, тук става въпрос за живот или смърт и старите приятели на граф Енрико ди Вентимилия и на маркиза ди Монтелимар, вашата снаха, не ще се поколебаят.

— На моята снаха ли? — попита разярен и позеленял маркизът. — Тя ли ви изпрати да ме убие.

— Съвсем не, господине. Просто ни бе възложено да придружим малката графиня Инес ди Вентимилия до Дариен.

— И се надявате да стигнете дотам?

— Както и да вземем наследството, което ѝ се полага.

— Тя винаги ще ме намира по пътя си. А тези Вентимилия винаги са създавали грижи на Испания повече от всички флибустиери на Атлантическия и Тихия океан... Но хайде да свършваме: какво искате от мен?

— Само да ни оставите да си гледаме работата.

— Опитайте се да излезете.

— Няма да си отидем оттам, господин маркиз. Никога не съм обичал много алебардистите. Тъй като има прозорци, ще скочим, но не преди да сме ви обезвредили.

И с рязко движение гасконецът откъсна единия от дългите копринени шнуrowe, придържащи завесата, после се приближи до маркиза, който го наблюдаваше учуден, и му каза:

— Позволете да ви завържа, господине. Предупреждавам ви, че ако окажете съпротива, след половин минута маркиз ди Монтелимар и неговият секретар няма да са вече между живите.

Острието на сабята на гасконеца беше насочено към гърдите на губернатора, право към сърцето. След като заключи вратата, Мендоса се притича на помощ на другаря си, размахвайки сабя.

Маркизът разбра, че е загубен и че има работа с двама души, готови на всичко.

— Вържете ме — промълви той и изтри няколко капки пот. — Надявам се да ви видя отново скоро, за да се реванширам. Флибустиерите все още не са стигнали до Дариен, а пътят дотам е доста дълъг.

След като изрече това, той се остави да го вържат, без да окаже и най-малката съпротива.

Мендоса се бе заел със секретаря и съвсем не се измъчи, защото бедният писар бе по-скоро мъртъв, отколкото жив от страх.

— Ще ми позволите ли да взема носната ви кърпа, господин маркизе — попита гасконецът, след като му върза краката.

Двамата нещастници се оставиха да ги вържат, после ги сложиха да седнат в два широки фотьойла и за по-сигурно ги привързаха към облегалките им.

— Господин маркизе, моите съболезнования — каза гасконецът... — Искаше ми се лично да ви отведа при малката графиня ди Вентимилия, но този път тя ще се задоволи само с вашите поздрави. В отговор се чу приглушен вик.

Междувременно Мендоса бе отворил прозореца и преценяваше височината.

— Накъде гледа?

— Към някаква градина.

— Има ли часови?

— Никога не съм имал котешки очи — отвърна баскът.

— Можем ли да опитаме да скочим, без да си счупим врата?

— На първия етаж сме, така че няма никаква опасност дори да си изкълчим краката. Скачай.

Мендоса скочи и падна, в една цветна леха. Дон Барехо бе готов да го последва. Огледаха се бързо наоколо и като не забелязаха никого, се затичаха по широките алеи, над които хвърляха сенки великолепни палми.

Бягаха наслуки с надеждата скоро да стигнат до някакъв изход.

Подтиквани от страха, защото вече бяха започнали да се страхуват, те продължиха ожесточено да тичат още пет-шест минути и най-после спряха пред една ограда.

Да се изкачат по нея и да я прескочат за двамата флибустиери бе работа само за няколко секунди.

— Остави ме да си отдъхна Мендоса — промълви гасконецът. — Докато бях в градината, не посмях да поема глътка въздух. Здравата я оплескахме!...

— Но се измъкнахме чудесно — отвърна баскът. — Нас ни покровителствува добра звезда.

— Така да е, но бих предпочел сега да съм на сигурно в кръчмата на моя приятел Дьо Гюсак.

— Дали ще можем да я намерим?

— Ще я търсим: хайде тичай!

Излязоха на широка улица, от двете страни на която се издигаха високи къщи, осветена тук-там от лампи, които изпущаха повече пушек, отколкото светлина.

Вече се чувствуваха доста сигурни. Дори маркиз ди Монтелимар да бе пратил по следите им алебардистите, разстоянието бе значително и те имаха голяма преднина.

Нямаше защо да се страхуват и от нощните патрули, тъй като носеха униформите на испански офицери.

Бяха прекосили седем-осем улици, когато се озоваха срещу еспланадата, където сутринта се бяха срещнали с маркиза.

— Стигнахме — извика дон Барехо.

— До кръчмата ли? — попита Мендоса. — Но аз виждам само две оръдия там горе.

— Ще те заведа право в кръчмата на моя приятел от детинство, без да сбъркам пътя.

Непосредствено пред тях имаше две улички. Дон Барехо се поколеба малко, после тръгна по тази отдясно, душейки въздуха като ловджийско куче, и пет минути след това се оказаха пред кръчмата.

От процепите на доста разнебитената врата изтичаше светлина. Като истински приятел Дьо Гюсак ги очакваше.

— Мислех, че вече са ви обесили!

— Остави приказките, ами донеси по-добре няколко бутилки, ако все още ти се намират — изрече дон Барехо, дишайки с пълни гърди. — Досега не съм знаел какво значи страх, но този Монтелимар ме накара да го изпитам.

— Не го ли отвлякохте?

— Иди ти да го хванеш при всичките тия алебардисти! ...

— А пък аз бях приготвил вече бурето.

— Пак ще послужи.

— И кого ще сложиш вътре?

— Най-напред ни донеси за пиене — каза дон Барехо. — Не виждаш ли, че не можем да дишаме.

— И нещо, което да сложим в стомаха си, че вече от няколко часа се обажда — допълни Мендоса.

Дьо Гюсак слезе в избата и се върна с няколко бутилки, половин бут шунка и царевични питки.

— Това са последните ми богатства — отбеляза той с въздишка. — Имам вече само ракия.

— По-добре, приятелю! — извика дон Барехо. — Тя ще послужи за моите пъклени цели.

— Още нещо ли смяташ да правиш, приятелю? — попита Мендоса. — На мен ми стига толкова и тъй като ударът се провали, вече не желая нищо друго, освен да се преоблека и си отида колкото се може по-скоро. Струва ми се, че от няколко часа усещам един възел в гърлото си.

Вместо да отговори, дон Барехо си отрязва голямо парче шунка, сложи го на една питка и започна да се храни. Мендоса реши, че трябва да го последва, докато Дьо Гюсак отваряше бутилките.

Доста скромната вечеря, която за сметка на тоза бе обилно поливана, бе изгълтана за няколко минути, после дон Барехо, който противно на обичая си бе запазил пълно мълчание, се облегна на стола и се обърна към Мендоса:

— Би ли могъл да останеш още тук?

— Аз не — отвърна баскът. — Този Монтелимар прекалено много ме плаши.

— Значи е по-добре да се върнем при нашите.

— А какво би искал да направиш?

— Нека да кажа две думи на скъпия Дьо Гюсак и ти ще се убедиш, че на нас, гасконците, винаги ни хрумват великолепни идеи.

Дон Барехо обърна още една чаша, последната останала на масата и която той бе измъкнал ловко от баска, после се обърна към сънародника си и го попита:

— Значи тук вече нямаш нищо, така ли?

— Всичко е собственост на кредиторите ми.

— Тогава ще можем да изгорим тези парцали и да вдигнем във въздуха града. Къщата е стара и е строена от борово дърво, а видях и други подобни близо до нея. Какви красиви пламъци ще лумнат. Голяма ли е бъчонката с ракията?

— Доста.

— Тези масички и куците столове ще я попият... Бързо, приятелю, донеси ни дрехи и една ножица, за да подрежем малко брадите си, докато приготвим огъня. Ако Сеговия не пламне тази нощ, никога вече няма да се запали... Мендоса, да слезем в избата и пренесем бъчонката.

[1] Еспланада — незастроено място между крепост и град. Б. пр.

↑

[2] Редут — малко укрепление на високо място, заградено с вал и ров. Б. пр. ↑

[3] Ракия от захарна тръстика. Б. пр. ↑

7. СРЕД ГОРИТЕ НА НИКАРАГУА

— Пожар! Пожар!

Този вик, отекнал посред нощ в един град, който имаше насреща си такъв страшен и способен на всичко враг, се пръсна с бързината на мълния от къща на къща.

Обхванати от неописуема уплаха, гражданите наизскачат по улиците с жените и децата и се разбягват, без дори да помислят за спасението на богатствата си.

Начело на тази тълпа тичат трима мъже, които не престават да викат с цяло гърло: „Пожар! Пожар! Флибустиерите!“ Това са двамата гасконци и баскът, които се стремят да се доберат първи до някой от подвижните мостове, след което да поемат към планината.

Кръчмата „Ел Торо“ гори. Лумват и къщите около нея, строени с борови дъски. Огнени езици запращат оттатък улицата град от искри, предизвиквайки още пожари.

Първите притичали признават, че всеки опит да се спаси града, построен изцяло от дърво, с изключение на правителствения дворец, е напразен.

Вече всички бягат, дори и войниците.

Дон Барехо и двамата му другари са все начело на бегълците, като не, престават да крещят.

С последно усилие те достигат до източния подвижен мост, който дежурните войници стремително спущат, и се втурват през долината, като оставят далеч зад себе си гражданите.

Още десетина минути продължават да тичат през долината, зловещо осветявана от пламъците, после се втурват към планината, за да се изкачат няколко стотици метри.

— Достатъчно! — извика дон Барехо.

Той се строполи под една гигантска пиния и двамата му другари, не по-малко уморени от него, сториха същото. От тази височина можеха да наблюдават в безопасност опустошението на нещастния град.

— Дявол да го вземе — извика дон Барехо, като се изправи. — Никога не бих повярвал, че една нищожна бъчва с ракия би могла да предизвика такъв пожар. Флибустиерите не ще могат да се оплачат от нас. Ако не успяхме да хванем маркиз ди Монтелимар, поне им освободихме пътя. Какво ще кажеш, Мендоса?

— Че с голямо удоволствие бих подремнал — отвърна баскът, който се прозяваше като мечка.

— Тогава аз ще остана на пост.

— Както искаш, лека нощ, и внимавай пламъците да не стигнат до нас — отвърна Мендоса.

— Можете да спите спокойно, когато на пост е Барехо.

В отговор той чу само ръмженето им. Гасконец номер две и баскът вече хъркаха, а долу долината все по-силно пламтеше, като огряваше дори гребените на високите планини.

Цяла нощ огънят бушува с невероятна сила, като събаряше къщи, казарми, църкви, камбанарии, магазини; на разсъмване пламъците започнаха да стихват, защото вече нямаше какво да ги подхранва. Нуева Сего-вия вече не съществуваше.

Гениалното, но жестоко хрумване на гасконеца само за няколко часа откри пътя на флибустиерите на Равно дьо Люсан и разпръсна големите испански корпуси, които маркиз ди Монтелимар щеше да хвърли срещу тях с надеждата да разгроми тази шепа хора.

Когато слънцето огря високите върхове на внушителната планинска верига, разпростряла се от запад на изток, тримата авантюристи, като не виждаха вече никого в долината, потеглиха отново, за да настигнат Бутафуоко и Равно дьо Люсан.

Флибустиерите можеха да се възползват от открития път и да напуснат позициите си, без да ги дочакат. Около шест часа те вървяха през гъстите гори, покриващи склоновете на планината, като си проправяха пътя със саби.

— Виждат се — извика внезапно дон Барехо.

— Кои? — попита Мендоса.

— Окопите.

— А флибустиерите? — Или спят като заклани, или са заминали — отвърна гасконецът. — Не виждам нито един човек на пост.

— Да не са ни изоставили?...

— Скъпи мой, сигурно са помислили, че е по-добре да спасят триста души, отколкото само двама.

— Неблагодарници! — възкликна Мендоса.

— Все още не сме стигнали до отбранителните огради — отбеляза Дьо Гюсак. — Може би спят в сянката на укрепителния пояс.

— Хм! — обали се дон Барехо, като поклати глава. — Може и да са помислили, че испанците са ни обесили, тъй като не се върнахме веднага.

Откъм окопите, над които се виждаха да кръжат огромни ята урубу, соколи от Централна Америка, се носеше нетърпима миризма. Трупите на испанците, изоставени на бойното поле, бяха започнали да се разлагат.

— Гръм и мълнии! — възкликна дон Барехо, който бе започнал предпазливо да се приближава. — Дали нашите другари не са избягали, за да не хванат чума?

— Ще стигнем сами до Дариен — отбеляза Мендоса. — Сега вече испанците ги няма.

— Почакай, виждам един знак, поставен в средата на окопа.

— Да отидем да го видим — предложи баскът. — Сигурно са го поставили там за нас.

Скочиха в окопа и се запътиха към едно копие, на което бе закачено парче червен плат и нещо бяло на върха.

Мендоса не беше се излъгал. Това беше бележка от Бутафуоко, в която им определяше среща край реката Магдалена, в случай че успеят да избягат от испанците.

— Възползвали са се от пожара, за да преминат сред пушеците през преградите на испанците — съобрази дон Барехо.

— А ние? — попита Дьо Гюсак.

— Ще тръгнем по същия път.

— Но Магдалена е далеч и тече покрай границите на Дариен. До десет дни няма да стигнем.

— Ще си плюем на петите и не ще се спираме, докато не настигнем другарите си.

— Бих искал да зная каква преднина имат пред нас.

— Сигурно е значителна, но ще се опитаме да наваксаме пътя. Преди да тръгнем, нека потърсим малко оръжие и амуниции — предложи дон Барехо. — Виждам толкова много сред убитите.

— В никакъв случай няма да съм този, който ще стъпи там вътре! — заяви Мендоса презрително.

— Нито пък аз! — допълни Дьо Гюсак. Гасконецът ги погледна състрадателно, после каза:

— Започвате да ставате капризни, приятели. Дон Барехо пък никога не е бил такъв.

Той скочи в окопа и застъпва предпазливо. Тъкмо посягаше към чифт огнестрелни оръжия, когато отгоре му връхлетя ято птици.

— Ах, негодници! — извика разгневен гасконецът и изтегли сабята си. — Съюзили сте се с испанците, значи? Сега ще ви науча!

Той говореше и се биеше едновременно, като режеше крила и глави, забулен в облаци от пера. Мендоса и Дьо Гюсак се превиваха от смях, но не се притичваха на помощ.

Много скоро урубите трябваше да се убедят, че човките им не са толкова силни, колкото сабята на гасконеца, и най на края отлетяха. Дон Барехо грабна два аркебуза и малко амуниции, мина отново по трупове и излезе от окопите.

— Я виж ти — извика, — дори и птиците ни имат зъб! Тази земя е прокълната...

Един не много далечен изстрел го прекъсна. По ръба на възвишението неочаквано се бяха появили мъже в ризници и шлемове, които се готвеха да застрелят тримата авантюристи, без дори да им извикат: „Ей вие, пазете се!“

— Мълнии! — възкликна Мендоса, като се прикри веднага във втория окоп. — Испанците!

— Гръм и мълнии! Откъде ли изникнаха? — се попита дон Барехо, който бе последвал Мендоса.

— Това трябва да са онези триста души, които ни следваха по петите, за да ни отнемат имуществото... — отвърна Мендоса. — Плюйте си на петите, приятели, да се скрием в гората.

По насипите на окопите заплюяха куршуми, но испанците, страхувайки се, че имат пред себе си значителни сили, не смееха да напуснат възвишението. Тримата авантюристи взеха на един дъх разстоянието до гората, в която се издигаха огромни дървета и храсти, преплитащи се с гирляндите от лиани, и се скриха сред тях, докато изстрелите ставаха все по-чести.

— Ако не са разбрали, че сме само трима, ще ни оставят на мира — отбеляза дон Барехо.

Бяха намерили една пътека в гората, вероятно отъпкана от тапири, които имат навика да си прокарват истински пътища, и продължиха да тичат, дишайки мъчително, пришпорвани от изстрелите, отекващи в срещуположния хълм с оглушителен тътнеж.

Това отчаяно тичане по края на гората продължи един час, после тримата авантюристи престанаха да чуват изстрели и спряха доста изненадани, че по чудо са се отървали от засадата.

— Какво ще кажеш, Мендоса, за всичко това?

— Дявол да го вземе, ако зад нас наистина са онези триста души, на края те все пак ще ни хванат.

— Но ние също имаме крака.

— Само че те имат и кучета... Не ги ли чу как лаят?

— Да, чух ги, и ми заприличаха на овчарски.

— Тогава не ни остава друго освен да продължим да вървим. Към обед се спряха пред голямо растение, което се издигаше самотно сред хаоса от зеленина.

— Пало де вака! — възкликна дон Барехо. — Обедът ни е осигурен... Ей, Мендоса, ти, който имаш силно обоняние, подушваш ли испанците? Аз вече не чувам кучето.

— Надявам се, че са се спрели да обядват — отвърна баскът. — Това да не са мулета от Пиренеите, та да вървят без почивка.

— Дьо Гюсак, дай ми за малко твоя шлем...

Дон Барехо взе сабята и шлема и се приближи до растението, замахна и от стеблото бликна струя белезникава течност, прилична на мляко.

— Това е по-вкусно от плодовете — каза и подаде на Мендоса препълнения шлем.

Поседяха край дървото само десетина минути. Далечен лай им подсказа, че трябва отново да тръгнат, за да не бъдат настигнати.

— Много бързо обядват испанците! — удиви се дон Барехо. — Нашата кожа трябва да е по-скъпа и от златото....

Отново бяха започнали да тичат, но този път не през гъсталак от пасифлора. Красиви палми, извисяващи гъвкавите си и жилави стебла на повече от петдесет метра височина, се изпречваха на пътя им.

Това повторно тичане, по-мъчително и от първото, продължи до залез слънце. През целия ден те чуваха лая на проклетото куче, далечен, разбира се, но все по следите им.

— Да потърсим някакво прикритие — предложи Дьо гюсак.

— Ако се покатерим на някое дърво...

— Тихо, Мендоса — извика гасконецът, който от няколко секунди бе наострил уши. — Струва ми се, че тук наблизо има извор. Ослушай се, Дьо Гюсак.

— Наистина чувам ромон на вода — отвърна вторият гасконец.

— Тъкмо това ни трябва, за да накараме кучето да загуби следите ни.

— Нека да видим дали ще можем да използваме тази вода — каза Мендоса. — Ако се касае само за ручейче, ще трябва да се простим с мечтите си.

Под оскъдната светлина на залеза тримата авантюристи си пробиха път през гъсталаците и неочаквано се озоваха пред един водоем.

Водата се вливаше през доста широк процеп, който сякаш водеше към някаква пещера, а изтичаше от друг процеп, устремявайки се по гористите склонове на планинската верига.

Дон Барехо веднага погледна към скалата.

— Изворът е там вътре — каза. — Ако можехме да намерим прикритие!... Кучето ще има да търси следите ни.

— И ти искаш да прекараме нощта там вътре, стъпили във водата?

— Остани навън и се оправяй сам с испанците.

— Никога не са ме привличали тъмните пещери, където могат да се крият змии.

— Открих — извика в този момент Дьо Гюсак, който от известно време претърсваше джобовете си.

— Какво? — попитаха в един глас и двамата приятели.

— Парче свещ, което ми послужи да подпаля бъчонката с ракия.

— Събувайте си ботушите и да вървим да изследваме извора — каза дон Барехо. — Лаят на кучето се чува все по-ясно и бих се обзаложил, че испанците са на не повече от хиляда крачки.

8. ПИТОНЪТ ОТ ПЕЩЕРИТЕ

Силно впечатлени от упорството на испанците, тримата авантюристи събуха ботушите си, провесиха ги на аркебузите и нагазиха във водоема, чието дъно бе покрито с водни тревни.

Дьо Гюсак бе запалил свещта, тъй като бе угаснал и последния проблясък светлина, и тръгна пред другарите си, като стискаше здраво сабята.

Познаващ добре областите на Централна Америка, той се боеше да не би сред растителността във водата да дреме някоя от онези чудовищни водни змии, от които особено се страхуват индианците и чиято сила е не по-малка от силата на питоните в Индия и Малайзия.

Благополучно прекосиха водоема и скоро стигнаха до процепа, от който се вливаше водата с приятно бълбукане.

— Ще можем ли да минем, Дьо Гюсак? — попита дон Барехо, който вървеше последен.

— Няма да е трудно.

— Тогава пъхай се вътре. Защото това проклето куче все повече се приближава.

Дьо Гюсак вдигна свещта и се промъкна през процепа.

Както бе предположил, пред него се откриваше великолепен естествен водоем, почти кръгъл, доста обширен, за да могат да влязат в него няколко души. Водата се стичаше обилно по свода и стените и така подхранваше извора.

Дьо Гюсак направи няколко крачки напред, опипвайки предпазливо дъното, и изведнъж Мендоса и дон Барехо го видяха да се спира.

— Да не си видял някое дяволче? — попита страшният гасконец.

— Чух в края на водоема да се плиска вода.

— Но отникъде не духа вятър!

Вместо да отговори, Дьо Гюсак вдигна колкото се може по-нависоко свещта и започна да оглежда внимателно, но светлината не стигаше до края на водоема.

— И все пак — каза той — сигурен съм, че не съм се излъгал. Тъкмо в такива спокойни убежища обичат да се крият големите сладководни змии... Приятели, извадете сабите си!

Едва бе произнесъл тези думи и водите на езерцето, дълбоко едва петдесет сантиметра, се надигнаха внезапно, образувайки истинска вълна, и една чудовищна водна змия, подобна на страшните бразилски сукуруку с черни люспи се надигна, съскайки ядно. Тя бе по-дебела от човешко бедро и дълга поне осем метра.

Изплашени от неочакваната ѝ поява, тримата авантюристи се отдръпнаха до стената, за да не попаднат между могъщите и смазващи извивки на влечугото.

— Стреляйте с аркебузите — извика Дьо Гюсак, като закрепил свещта в една цепнатина, за да освободи ръката си, както и за да избегне опасността да останат без светлина.

— Да не сте посмели! — извика дон Барехо. — Да не искате да привлечете испанците? Имаме саби и ще се бием с този пещерен обитател.

Змията, чийто сън бяха нарушили, показваше, че е страшно разгневена, но все още не смееше да нападне. Съскаше ядовитото, повдигаше се и се спущаше, като размахваше опашка и се мъчеше да я обвие около краката на тримата мъже.

Положението беше страшно. Отвън на пресекулки достигаше лаят на проклетото куче, което водеше испанците, а вътре влечугото се готвеше да ги нападне.

Решили да излязат по някакъв начин от това нелепо положение, те се хвърлиха безразсъдно върху пещерния обитател, нанасяйки му отчаяни удари. Твърде лека, сабята на Мендоса отскачаше от люспите на чудовищното влечуго, без да успее да му причини нито една сериозна рана; но сабите на гасконците, по-солидни и по-тежки, съсичаха без грешка.

Ранено на десет места, влечугото бързо се изтощаваше и не можеше да се отърве от противниците си, които го атакуваха непрестанно, като зли овчарски кучета. Най-последното тяло се отпусна в момента, в който дон Барехо го довърши, нанасяйки му страшен удар по главата със сабята си.

Водата около биещите се бе станала червена, но тъй като отворът, през който изтичаше, бе доста широк, тя бързо се

пречистваше.

— Гръм и мълнии! — извика дон Барехо, попивайки потта, която се стичаше по челото му. — Имам чувството, че съм се бил с дракон. Опасни ли са тези влечуги, Дьо Гюсак?

— Замълчи! — му каза Мендоса, като се наклони към отвора. — Испанците са тук.

Звънливият лай сега се чуваше близо до водоема. Кучето явно бе открило следата на бегълците и продължаваше да я следва със свирепо упорство.

— Като че ли повече се страхувам от овчарските кучета на испанците, отколкото от ягуарите! — добави дон Барехо. — Дали и тук ще успее да ни открие, Мендоса.

— Невъзможно — отвърна баскът. — Ако седим кротко и не вдигаме шум, още веднъж ще се изплъзнем от неприятеля.

— Да видим дали е възможно да намерим местенце за сядане.

— Да потърсим — съгласи се Мендоса, който също желаше да си отпочине.

Той взе свещта и обиколи извора. В дъното откри нещо като ниша, издълбана от водата, която можеше да ги побере и тримата.

— Ще се съберем — каза.

— Гръм и мълнии! Загаси свещта!

Овчарското куче, което водеше испанците, способно да надвие дори двама души, бе изляяло звучно три пъти и лаят му бе отекнал над водоема.

Свещта бе незабавно загасена и тримата авантюристи се сгушиха в нишата, насочили аркебузите си към отвора на пещерата, макар да се съмняваха доста, че барутът им е останал сух.

Навън, от брега на водоема се чуваха мъже да разговарят на висок глас.

— Кучето спря — казваше един от тях с гласище на чудовище. — Това означава, че онези негодници са спирали тук.

— Чудесно откритие! — бе отговорил друг войник със звънлив глас. — Аз също, без да съм куче, се усъмних, че са спирали тук. Дявол да го вземе! Не навсякъде има толкова чиста и студена вода.

— Къде ли са се скрили тези демони? От сутринта ни карат да бягаме като гладни вълци.

— Търси, Л опее, търси! — бяха извикали няколко гласа.

Кучето продължаваше да лае и да тича по брега на водоема, без да може да се реши отново да тръгне. Следата, която от дванадесет часа упорито следваше, сега внезапно бе изчезнала.

— Ей, Мендоса — прошепна дон Барехо, като побутна баска, който седеше до него. — Какво ти подсказва сърцето, стари приятелю?

— Че и този път ще се измъкнем — отвърна флибустиерът.

— Имам една идея! — възкликна дон Барехо, като се удари по челото. — Трябва само да завлечем змията и да я нагласим до отвора. Тя е толкова дебела, че напълно ще го запуши.

— Е, ще я влачиме ли?

— Хайде — съгласи се Мендоса.

Оставиха аркебузите, хванаха се за ръце, тъй като вътре цареше пълен мрак, и се заеха да търсят чудовищното влечуго по дъното на водоема.

Не бе трудно да го намерят, защото то бе толкова дълго, че заемаше цялата пещера, тъй както се бе изпънало след смъртта си.

Но онова, което бяха решили да сторят, съвсем не беше лесно, тъй като пещерният обитател тежеше така, сякаш бе натъпкан с олово.

Като дърпаха и бутеха и се ориентираха по слабата светлина, процеждаща се през процепа, най-после успяха да го довлекат.

— Преди да запушим отвора, нека погледнем какво правят испанците и дали все още броят им е значителен — предложи дон Барехо.

От другата страна на водоема просветваха червени отблясъци и се чуваха много гласове. Гасконецът внимателно се добра до отвора.

— Я ги виж ти! — прошепна той. — Разположили са се край водоема и са запалили много огънове.

— Много ли са? — попита Медоса.

— Не мога да видя всички — отвърна дон Барехо. — Но ми се струва, че са цяла рота. Сигурно са онези триста души, които преследваха флибустиерите на Равно, за да им вземат имуществото.

Те отново подхванаха влечугото, довякоха го и го наместиха по такъв начин в цепнатината, през която изтичаше изворът, та да изглежда като заспало.

След като я бе почистил от съсирената кръв, дон Барехо се бе погрижил да нагласи главата тъй, че да се вижда добре.

— Ето едно плашило, благодарение на което ще бъдем спокойни — отбеляза. — А сега назад към нишата и се опитайте да поспите.

Отново мълчаливо прекосиха водоема и стигнаха до убежището си.

И тази нощ, макар и мъчителна, отмина като толкова други и най-сетне в пещерата през извивките на змията се процеди оскъдна светлина.

Отвън испанците четяха според обичая сутрешните си молитви и се долавяше шумолене, звън на саби и удари на аркебузи. Дон Барехо не бе мигнал цяла нощ и тъкмо се канеше да изскочи от нишата, за да раздвижи краката си, когато в пещерата отекнаха викове на ужас:

— Змия! Змия! — крещяха испанците, а кучето лаеше колкото му глас държи.

След миг се чуха седем или осем изстрела и няколко куршума изсвириха в пещерата.

— Нападат ли ни? — стреснаха се сънени Мендоса и Дьо Гюсак.

— Да, нападат влечугото — отвърна развеселен страшният гасконец. —

Пазете се от рикоширащите куршуми.

Испанците се нахвърлиха ожесточено върху огромната змия и я обсипаха с такова количество куршуми, че тя заподскача като жива.

Тази пукотевица продължи само няколко минути почти без прекъсване, после завърши със силна врява. Вероятно испанците се бяха убедили, че влечугото е вече мъртво.

— Мендоса — попита дон Барехо, като се движеше покрай стените на пещерата приведен, — жив ли си още?

— Да, приятелю — отвърна баскът.

— А ти, Дьо Гюсак.

— По-жив съм от преди.

— Трябва да благодарите на тази голяма змия — им каза дон Барехо, като свали шапката си и се поклони. Малко след това допълни: — Хайде, помогнете ми да я издърпаме, защото испанците си отидоха.

— Сигурен ли си! — попита Дьо Гюсак.

— Не чуваш ли, че кучето лае вече надалеч? Или отчаяно търси следите ни, или е намерило други.

— Да, отидоха си — потвърди и Мендоса.

Подхванаха влечугото, което бе в съвсем окаяно състояние, и го пуснаха във водата, сетне взеха оръжията и амунициите си и напуснаха прикритието.

Край водоема все още димяха главните, върху които испанците бяха пекли царевични мамули, ако се съдеше по многото зърна, разпилени по земята. Дори и техните запаси не бяха кой знае колко богати. Денят обещавахе да бъде прекрасен.

Кацнала на клоните на едно дърво анона^[1], красива птица, висока почти две стъпки, с тъмни раирани пера и сивкав корем, с дълга и остра човка и големи жълти очи, сякаш поздравяваше слънцето, като издаваше с пълно гърло и без прекъсване интересни звуци: „дун каду... дун каду...“

— Каква прекрасна закуска би била — отбеляза дон Барехо. — Птиците ботоко са изключително крехки; но сме принудени да ги гледаме отдалече. Нашите аркебузи не могат да стрелят за сега. Жалко!...

Като хвърлиха последен поглед към долината, която се извиваше между двете планински вериги и която изглеждаше пуста, тримата авантюристи навлязоха в гъсталака с надеждата да оставят много назад испанците и да стигнат преди тях до водопадите на реката Магдалена.

Дивечът гъмжеше под тези величествени дървета, които извисяваха върхове на четиридесет, петдесет и дори шестдесет метра.

Дон Барехо, който все още не бе успял да притъпи спазмите на глада, тъжно гледаше този дивеч, който сякаш му се надсмиваше.

По обед, след като бяха пресекли доста каньони, тримата мъже, по-гладни от всякога, стигнаха до върха на планинската верига. Пред тях се разкриваха още високи върхове, които трябваше да превалят, ако не искаха да попаднат в ръцете на испанците.

Те изпразниха аркебузите си и се втурнаха сред храстите, нетърпеливи най-после да хванат нещо за ядене.

Много скоро още изстрели отрядно и отляво шумно отекнаха в дълбоката долина. Простреляли бяха доста зайци, диви кокошки и петли..

Бяха вече запалили огън под прикритието на една скала и скубеха птиците, когато дон Барехо хвърли петела, който държеше в ръка, и изкрещя: „Гръм и мълнии!“...

— Ей, полудяваш ли? — го попита Мендоса изненадан. — Вярно е, че понякога високопланинските области повреждат мозъците.

— Но не са повредили ушите ми, приятелю — отвърна страшният гасконец. — Не чуваш ли нищо?

— Пак ли кучето?

— Да, този път се чува отстрани на планинската верига. Това зловещо животно ни е подушило, макар и от голямо разстояние, и се опитва да ни настигне.

— Трябва да е много далече.

Дон Барехо удари главата си два пъти с юмрук.

— За всички демончета, затворени в моята изба! — извика ядосано той.

— Вече не можем нито да спим, нито да ядем. — Пак ли ще бягаме?

— Преди да сме опитали тези два петела? О, не! Ние също имаме право да се нахраним и ще го сторим, дявол да го вземе. Пък и кучето е още много далеч, а може би следва друга следа; после ние се движим по хребета на планинската верига, аркебузите ни са сухи и ще можем да се защищаваме... Дьо Гюсак, раздухай огъня.

[1] Анона — тропическо дърво със съестни плодове, които имат бяла и сладка месеста част. Б. пр. ↑

9. ПО ВИСОКАТА ПЛАНИНСКА ВЕРИГА

Като добър гасконец, дон Барехо беше човек, който държеше на думата си, и тъй като лакомията изкушаваше жестоко другарите му, всички бяха съгласни да приготвят храната и да я изядат.

Двата диви петела, изпечени с умение от Дьо Гюсак (той също беше кръчмар), нанизани на железния щик на един от аркебузите, представляваха основното ястие.

Мендоса бе прибавил и един препечен заек, който разнасяше наоколо приятен аромат, и всичко това бе изядено изключително бързо.

Лаят на проклетото куче, идващ отстрани на планинската верига, ставаше все по-ясен и бе обезпокоил вече и двамата бабаити.

— Да тръгваме — подкани Мендоса.

— И аз съм на твоето мнение и предпочитам да тръгна отново. Ще можеш ли да ни водиш, Дьо Гюсак?

— След като преодолеем планинската верига, ще ви покажа водопадите на Магдалена. Пътят е дълъг и тежък, но ви уверявам, че ще стигнем преди вашите другари, ако те са принудени да вървят по долината на Сеговия.

Още един много висок връх, покрит с обширни гори, се бе изпречил пред тях.

След като се увериха, че кучето е още доста далеч, тримата авантюристи смело се заизкачваха нагоре с твърдото намерение да накарат испанците да извървят дълъг и мъчителен път, защото тяхното упорство започваше да ги впечатлява. Те положително бяха разбрали, че пред себе си имаха само разбягали се войници, щом като така упорито ги преследваха.

Едно съмнение обаче се бе загнездило в главата на гасконец номер едно и на баска, че маркиз ди Монтелимар, изоставил по-голямата част от войските си, се е присъединил към тези триста войници, за да стигне до границите на Дариен.

Движеха се от четири часа с бърз ход, като се спираха само за секунди, за да се послушат дали кучето не ги настига, когато Дьо Гюсак,

който вървеше начело, спря внезапно и с жест показа, че е разтревожен.

— Ха! Като че тук има крави! — извика дон Барехо. — Тъкмо ще изпием по чаша мляко!

— Да, иди да го издоиш — отвърна Дьо Гюсак, който съвсем не изглеждаше спокоен.

— Те не са испанци и за мен това е достатъчно! — отбеляза дон Барехо.

— Но те са много по-страшни. Чувал ли си някога да се говори за бикове от високите планински местности?

— И какви животни са те? — позаинтересува се дон Барехо.

— Това са бикове, избягали от именията поради жестокото отношение към тях от страна на краварите и подивели така, че още щом забележат човек, го нападат и изкормят.

— Какво ще правим тогава? — попита дон Барехо.

— Гръм и мълнии!

Точно в този момент по склоновете на планинската верига отекна изстрел от аркебуз. Чувайки това, бикове се втурнаха към храстите със застрашително мучене.

— На дървото! — изкомандва Дьо Гюсак.

Тримата мъже се хванаха за дебелите клони на една пиния и се заизкачваха по гигантското растение, чийто връх се издигаше на шестдесет, а може би и на повече метра от земята.

Едва се бяха покатерили, когато десет или дванадесет бика, съвсем черни, с кръвясали очи, с дълги и остри рога, връхлетяха като ураган в гората.

— Какви противни животни! — промърмори вечният бърборко, като продължаваше да се катери. — Имаше право Дьо Гюсак; те са по-страшни от испанците.

— Пожелавам ти да си нямаш работа с тях — отвърна другият гасконец. — За щастие те не могат да се катерят по дървета; затова пък ние ще си устроим на върха на тази пиния удобно гнездо.

— Гнездо ли каза? — попита Мендоса, който се бе покатерил по-нависоко от другарите си. — Мисля, че има едно там горе, доста удобно, за да се поберем и тримата. Но ще трябва да си уредим сметките със собствениците.

— Какво си открил? — попита дон Барехо.

— Не виждаш ли там горе голямо черно петно?

— И това гнездо ли е според теб?

— Да, на кондор.

— Празно или не, ще го заемем — заяви страшният гасконец.

— Пази очите си, приятелю. С кондорите шега не бива.

Това изкачване сякаш нямаше край. Толкова бе високо дървото. Най-после Мендоса стигна до нещо като площадка с приповдигнати краища, изплетена от яки клони. Тя бе толкова широка, че можеше да побере не трима, а дори шестима души, а на здравината ѝ можеше да се разчита.

Баскът се улови за ръба ѝ и бързо се повдигна, като завря лицето си в голямото количество пера и животински остатъци.

— Ядец! — възкликна, като застана на колене. — Гнездото е заето.

— От кого! — попита дон Барехо, който се бе подигнал от другата страна, подпомогнат от Дьо Гюсак.

— Има две дремещи кондорчета.

— Изхвърли ги!

— Ами ако родителите се върнат? С кондорите шега не бива, приятелю.

— Изхвърли ги, преди да са дошли, и да поизчистим малко. Това е цяло бунисце.

Баскът най-напред погледна към небето, после взе двете птичета и ги хвърли долу, докато Дьо Гюсак и дон Барехо почистваха гнездото от перата и сноповете суха трева.

— Панкита щеше да се оправи по-добре с метлата — отбеляза страшният гасконец.

— Скъпи мой, трябва да умееш да се оправяш в живота... Ха! Ами испанците? Не чувам вече кучето да лае.

Тримата мъже се послушаха, но този път наистина не чува лая на овчарското куче.

— Най-напред да видим какво правят биковете — предложи Мендоса. — Ако все още пасат в гората, значи испанците ги няма.

Той се добра пълзешком до ръба на обширната площадка. От тази височина можеше да обхване голямо пространство от гората, още повече че дърветата не бяха така нагъсто, както по края на планинската верига.

— Виждат ли се? — попита дон Барехо, застанал зад него.

— Да, и пасат точно под нашата пиния — отвърна Мендоса.

— И все пак допреди малко испанците не бяха чак толкова надалече. Изстрелът трябва да бе даден на не повече от хиляда крачки.

— Спокойни ли са биковете? — попита кръчмарят от Сеговия. — Като че са малко неспокойни, но не се отдалечават;

— Знаеш ли какво трябва да направим, приятелю — каза дон Барехо. — Въздухът е чист, слънцето прекрасно, гнездото приятно се люлее, сякаш ни подканя да поспим. Да затворим очи и да оставим испанците да ни търсят сред гората.

С един ритник той запрати последните остатъци от сухи треви и след като се прозя три-четири пъти, се протегна, намести се в якия панер и кръстоса ръце на корема си.

Внезапно над тях се образува силно течение, после нещо връхлетя в гнездото, издавайки остри писъци. Дьо Гюсак, който бе ударен силно с клюн по шлема, отвори очи и извика:

— Внимавайте! Кондорите!

Една огромна чудовищна птица, приличаща на ястреб и индианско марабу с проскубана, крастава шия с големи пъпки, бе връхлетяла върху тях.

Както знаете, кондорите са най-големите птици на земята. Разперените им криле достигат до пет метра, а силата им е такава, че могат да вдигнат във въздуха цял овен или лама, сякаш носят заек.

С такъв противник шега не биваше.

Като видя тримата мъже да скачат със саби в ръка, птицата се устреми към ръба на гнездото, разтвори широко клюна си, готов за нападение, и нанесе на гнездото такива удари, че без малко да го разруши.

Тъкмо тримата авантюристи се готвеха да я пресрещнат, твърдо решени да не позволят да им избоде очите, нито пък да скачат от петдесет или шестдесет метра височина, когато една голяма сянка падна над тях.

— Мъжкият! — извика Дьо Гюсак.

Още един кондор, по-голям и от първия, се спущаше с остри кръсъци над пинията, размахвайки яростно криле.

— Трябва да се бием! — извика дон Барехо. — За сега оставете на мен мъжкия, за вас женския.

Втората огромна птица заби нокти в ръба на гнездото, протегна краставия си врат и започна да раздава наляво и надясно яростни удари с клюна.

Ако боят се водеше на земята, макар и с по-многоброен противник, нищо не би уплашило двамата гасконци и баскът, твърде много привикнали да се бият, но тази борба на върха на дървото, на шестдесет метра височина, с две птици, които само с едно замахване на крилото можеха да ги пометат, беше нещо, което караше дори дон Барехо да го избива студена пот.

Мендоса и бившият кръчмар от Сеговия се бяха нахвърлили върху женската, която изглеждаше по-разярена, докато дон Барехо се мъчеше да устои на мъжкия, който едва не му разцепи главата с един страшен удар на клюна.

Битката продължаваше вече пет минути с еднаква настървеност и от двете страни и със слаб успех, когато мъжкият кондор, мушкан от всички страни, отлетя от ръба на гнездото и след като се издигна на няколко метра, се стовари тежко върху страшния гасконец.

Объркан от внезапната и неочаквана атака, виждайки над себе си ноктите, готови да се впият в главата му, дон Барехо изпусна сабята си и отчаяно се хвана за лапите на огромната птица, доверявайки се на силата и теглото си.

А кондорът с отчаяно усилие се издигна отново и закръжи над гората, като постепенно се спущаше надолу.

Нещастният гасконец нямаше желание да строши костите си, затова здраво се бе вкопчил в лапите му.

— Помощ! Мендоса! — успя да извика.

За нещастие баскът и бившият гостилничар от Сеговия в този момент не можеха да му помогнат, нито пък да го последват във въздушното му пътуване. Притиснати от женската, която ги нападаше с нечувана жестокост, те трябваше да употребят големи усилия, за да я държат далеч от себе си с ударите на сабите.

Кондорът, който не можеше да издържи тази голяма тежест, се спускаше полека надолу, като почти докосваше върховете на дърветата.

Огромните му криле бяха разперени, сякаш му служеха за парашут. Той се насочи към едно равно място, където пасяха няколко бика.

Вероятно изтощена от усилията, сега гигантската птица започна да се спуща бързо, и то точно над стадото бикове, хрупаци прясна и ароматна трева на високата планинска верига.

Виждайки да връхлита отгоре им това чудовище, животните понечиха да побягнат в мига, в който гасконецът, като забеляза, че е само на няколко метра от земята, се пусна. Но вместо да падне макар и по гръб върху гъстата трева, нещастникът кой знае как се оказа на гърба на един от бягащите бикове.

„Това е краят!“ — помисли си той.

Но решил да се бори докрай, той се вкопчи отчаяно за рогата на бика, а кондорът се издигна отново и отлетя към гнездото, за да помогне на другарката си.

Като почувствува на гърба си тежест, бикът, едно прекрасно, съвършено черно животно, се втурна яростно да бяга, оставяйки назад другите, които сякаш нямаха желание да го следват.

За няколко минути пресече полянката, връхлетя като луд в гората, като мучеше и разтърсваше силната си глава.

Вероятно бикът смяташе, че е нападнат от пума или ягуар, затова яростно се мятеше в гъсталаците, с надеждата, че предполагаемото животно ще го пусне.

По-уплашен от всякога, дон Барехо бе легнал ниско върху гърба на животното, за да не би някой нисък храст да разцепи главата му.

А бикът, все по-разярен и уплашен, тичаше все по-бързо.

Внезапно този объркан галоп престана. Дон Барехо изхвърча напред и за щастие падна сред един висок и гъст магнолиев храст, а обезумялото животно изчезна в някаква пукнатина в земята и измуча жаловито.

10. ЗАЛАВЯНЕТО НА ДОН БАРЕХО

Макар жилавите клони на острата магнолия (така се наричат тези много високи храсти) веднага да се огънаха под тежестта му, минаха няколко минути, преди гостилничарят от Панама отново да стъпи на крака.

Най-после успя да се изправи и след няколко крачки се спря пред дълбок ров, на дъното на който стенеше бикът с тяло, прободено от остър кол.

Той се отдалечи от капана, направен вероятно от индианците, за да ловят, без да се излагат на опасност, тези големи животни, които имат изключително месо, но отново трябваше да спре.

Намираще се сред гъста гора и не чуваше нито пушечни изстрели, нито крясъци на кондори, нито какъвто и да било шум. Само от време на време сподавеното мучене на агонизиращия бик нарушаваше голямата тишина.

Огледа се наоколо, опита се да се ориентира и веднага осъзна невъзможността да избере правилната посока, тъй като над него гигантските листа на палмите се преплитаха и образуваха свод през който едва проникваше слънчева светлина.

Неочаквано дон Барехо се плесна с юмрук по главата. „Проклетата тиква! — извика ядосано. — За да се измъкна от този гъсталак, трябва да сторя само едно нещо: да проследя в обратна посока стъпките на бика.“

Действително в яростния си бяг бикът трябва да бе прокарал пътека сред храстите и лианите.

Дон Барехо се увери, че аркебузът му е зареден, после се върна назад, като заобиколи трапа. Бикът бе издъхнал.

Направи само няколко крачки и се озова пред купчина сякаш изтръгнати лиани. „Ето го пътя за връщане“ — си каза. Мина през пролуката от разкъсани лиани.

Цял час вървя така, следвайки стъпките, учуден, че е бил отнесен толкова надалече, после се спря и неспокойно се заоглежда наоколо.

Ослуша се с пръст на спусъка на аркебуза. На няколко крачки пред него вейките се движеха. Вероятно сред гъстите храсталаци, които образуваха нещо като зелена стена — толкова бяха високи, се движеше някакво животно.

За бедния гасконец настъпиха минути на мъчително очакване. Той все още не знаеше с кого ще си има работа, после едно дълго, четинесто тяло, черно, с небесносини отблясъци и великолепно опашка си проправи път сред храстите и се спря пред дон Барехо, не по-малко изненадано от него самия.

Животното бе едро като куче от Теранова, с къси лапи и вместо уста имаше нещо като тръба, от която на интервали се подаваше отвратителен лепкав език.

„Какво ли ще е пък това?“ — запита се гасконецът, малко поуспокоен, защото странното животно изобщо нямаше зъби. Ако дон Барехо бе малко по-образован, той щеше да разпознае мравояда. Животното съвсем не бе опасно, но то се отбраняваше жестоко с ноктите си от пумите, които особено се лакомят за месото му. То бе приседнало на задните си лапи с изпъната напред и поставена като щит великолепно опашка, стигаща до височината на главата му.

Мравоядът така смешно се клатеше и продължаваше периодично да изважда като бутало езика си, покрит с някаква лепкава материя, с помощта на която обираше мравките, представляващи единствената му храна, че дон Барехо не може да въздържи веселия си смях.

Но мравоядът вече не му обръщаше внимание; черните му очички се бяха вперили в едно дърво. Гасконецът подозрително погледна натам и отскочи.

На един клон, само на няколко метра от земята стоеше друг горски обитател, и то не така кротък като бедния мравояд.

Беше ягуар, животното, от което най-много се страхуват в Централна и Южна Америка.

Гасконецът стремително отскочи назад още четири-пет крачки и се подпря с насочен аркебуз на стеблото на един бор.

Бедният мравояд също бе нащрек и движеше застрашително предните лапи, завършващи с нокти, зад голямата си, покрита с пера опашка.

— Тук ще се разиграе трагедия — каза си гасконецът. — Най-добре ще е да ги оставя двамата да се оправят сами и да не се

занимавам с тях.

Тъкмо се канеше да се обърне и отново да побегне, когато с един скок ягуарът се оказа на полянката и демонстрира великолепната си козина.

— Плюй си на петите, дон Барехо! — каза си гасконецът и се затича.

Известно време той чуваше сподавено ръмжене и грухтене, после отново над голямата гора се възцари мълчание. Американският тигър бе получил своята вечеря.

Гасконецът, който имаше здрави крака, продължи да бяга още десетина-петнадесет минути по пътеката, прокарана от бика, когато почувствува едно въже да го стяга така силно, та чак му отне въздуха.

Няколко испански войници наизскочиха от близките храсти и го заобиколиха, размахвайки саби, копия и аркебузи.

Така умело хвърленото ласо от един от тях веднага бе разхлабено, за да не се задуши бедният гасконец.

Всички, около десет-дванадесет войници, бяха започнали да се смеят, наслаждавайки се на безсилната му ярост. Веднага му бяха отнели аркебуза, за да не извърши някоя глупост.

— От племето на немите ли сте? — извика гасконецът, който ставаше все по-гневен. — Ох, само да беше тук сабята ми, усмивките ви щяха да замръзнат на устните, гръм и мълнии!

Командирът на малкия отряд, един възрастен сержант с бели мустаци и гърбав нос като на дон Барехо, трепна при това възклицание.

— Има само един Брасак и той се намира в Гаскония — промърмори. После се приближи до заловения, който не преставаше да сипе проклетия, и го потупа; фамилиарно по рамото:

— Вече изпълнихте дълга си на гасконец: хайде престанете. Честта е спасена.

— Кой ви каза, че съм гасконец?

— Може би маркиз ди Монтелимар. Последвайте ни.

— Един момент, сержанте. Казахте маркиз ди Монтелимар, нали?

— Е, и?

— И къде е този господин?

Сержантът грубо го стисна за ръката, като продължаваше да го държи под очи.

— Хайде, говорихме достатъчно.

Сред зеленината, която образуваше нещо като стена, имаше широк процеп. Испанските войници минаха през него и след петнадесетина крачки се озоваха на малка поляна, заобиколена от огромни дървета, които почти напълно спираха светлината.

Двама войници се суетяха около голяма тенджерка, закачена за клона на едно дърво, и от време на време раздухваха огъня.

В малкия лагер имаше още един, трети човек, който бе седнал на някакъв дънер и задълбочено изучаваше географската карта: това бе маркиз ди Монтелимар. Когато ескортът му се появи, маркизът вдигна очи и на устните му се появи коварна усмивка.

— Добра плячка, както изглежда! — отбеляза той. — И друг път съм виждал този човек. Трябва да е единият от тримата, които преследваме от няколко дни.

Дон Барехо направи дълбок поклон и веднага отговори:

— Мисля, че се лъжете, защото в кръчмата „Ел Торо“, която от шест години държи в Панама, благородни хора не идват, макар моята изба да не е по-лоша от другите.

— Ти кръчмар ли си?

— На вашите услуги, ваше превъзходителство.

— Кръчмата „Ел Торо“! Ха, чувал съм да говорят за тази прословута кръчма — отбеляза иронично маркизът. — Тъкмо там изчезна без вест един от моите секретари.

Дон Барехо подскочи възмутено.

— Господине — каза той, — винаги съм бил честен кръчмар и никога не съм убивал хората, които идваха да пият.

— Моля ви да ме наричате ваше превъзходителство.

— Тогава вие пък се обръщайте към мен с дон, защото ако във вашите вени тече синя кръв, в моите цветът ѝ е също син.

— Струва ми се, че е червена.

— Не, синя, от благородните ми прадеди Риберак, които едно време са били господари на Брасак.

— И сега сте кръчмар?

— По-скоро бях.

— И сте тръгнали с тази паплач, която плячкосва от бреговете на Тихия океан до Атлантика. Виж ти какъв благородник!

— Гръм и мълнии! — извика дон Барехо. — Аз съм гасконец, а гасконците никога не са били богати.

Сержантът, който присъствуваше на разпита, потвърди с леко кимване.

— Не се ядосвайте — каза му маркизът с обичайното си иронично спокойствие. — Вярно е, че във вените ви тече френска кръв, но и в моите също, защото Монтелимар имат род в тази голяма нация.

— И вие служите на Испания, вечен неприятел на Франция? Ваше превъзходителство, аз ви уважавах, но повече не мога. Човек никога не бива да се отказва от родината си!

Маркизът позеленя и с жест показа колко е разгневен.

— Какво ви интересува дали съм французин, холандец или англичанин? Днес съм испанец и служа на моята нова родина, мой скъпи дон...

— Барехо дьо Брасак — отвърна с готовност гасконецът.

— Донесете нещо, на което да седне този господин — нареди маркизът. — Още цели два часа ще бъде светло и кой знае дали междуременно моите хора от ариергарда няма да хванат и двамата му приятели.

Един войник донесе барабан и кимна на дон Барехо да седне. Гасконецът, запазил завидно присъствие на духа, почука с пръсти по магарешката кожа, за да се увери, че е здрава, после седна спокойно, разтвори тънките си крака и загледа маркиза право в лицето.

— А сега чуйте ме! — каза маркизът. — Ще ми кажете най-напред къде оставихте двамата си другари.

— Мисля, господин маркизе, че и от двамата нещастници не е останало здраво нито едно ребро след бясната атака на биковете от високопланинските области.

— Вие сте странен човек!

— Защо, господин маркизе?

— Аз търся дървото, на което утре сутринта ще наредя да ви обесят, а вие продължавате да се шегувате!

— Един френски благородник да убие друг френски благородник! Но вие да не сте ягуар!

— Вече ви казах, че съм испанец и че моята стара родина няма нищо общо с това. Идете да се помолите, защото утре, повтарям ви, вече няма да сте между живите.

— Приятна почивка, ваше превъзходителство — отвърна гасконецът, като изтри с нервен жест няколкото капки студена пот, избили по челото му.

— Вържете този човек до някое дърво близо до огъня и опънете палатката ми — заповяда маркизът. — Не искам да ме безпокоите до момента на обесването на този разбойник.

Само за миг нещастникът се озова седнал до голяма палма и почти цялото му тяло бе обвито с въжета.

Междувременно сержантът, подпомогнат от двама войници, бе опънал палатката, предназначена за маркиза, една обикновена полева палатка.

Малко смутен от лошия обрат на нещата, дон Барехо се бе изтегнал до палмата и се преструваше на заспал. Но този стар хитрец съвсем нямаше намерение да заспива пред невеселата перспектива да бъде обесен сутринта като обикновен крадец. Очите му, макар и притворени, следяха всяко движение на стария сержант и между една прозявка и друга той настойчиво и тревожно се питаше дали случайно не бе намерил покровителя на последния си час.

Войникът също не го изпущаше от очи. Когато другарите му не го виждаха, той скришом правеше знаци на гасконеца, които явно не бяха зложелателни.

— Дали пък не е гасконец? — се питаше дон Барехо с нарастващо вълнение. — В същност и той има характерния ни нос.

След вечерята, сигурни, че никой не ще ги безпокои, тъй като флибустиерите бяха далеч, испанците струпаха около огньовете (те бяха запалили още няколко огъня, за да държат настрана хищните зверове) наръчи ароматни, сухи листа и се разположиха за сън.

Маркизът вече се беше скрил вътре в палатката, за да се смели спокойно вечерята му.

Дон Барехо, от чийто поглед не убягваше нищо, видя с изненада, че възрастният сержант поема първото дежурство.

След като покри другарите си с наръчи листа, за да ги предпази от влагата, а може би и с някаква друга тайна цел, войникът седна край

огъня близо до гасконеца и запали лула, а аркебуза постави на коленете си.

Явно той чакаше подходящ момент, за да размени няколко думи с пленника.

В малкия лагер вече всички хъркаха. Старият сержант се изправи с аркебуз в ръката. Обиколи палатката на маркиза, като се послушваше внимателно, погледна към другарите си, победени от съня, и се приближи до дон Барехо, който съвсем нямаше намерение да заспива, и като се излегна на тревата, му прошепна:

— От Брасак ли казахте?

Гасконецът, който се преструваше, че дреме, широко разтвори очи:

— Да, от Брасак — отвърна.

— Мисля, че на света има само един Брасак и той се намира в Гаскония — промърмори сержантът дълбоко развълнуван.

— И така, добри човече, какво искате да кажете с това? — попита дон Барехо, чието сърце започваше да се разтапя от щастие.

— Че и аз съм роден в Брасак — отвърна сержантът. — Вашите имат там малък замък, нали?

— В твърде окаяно състояние, за съжаление — въздъхна гасконецът. — Никога в къщата ни не е имало и пукнат петак, за да го дадем за ремонт. Гаскония никога не е била богата.

— Зная това по-добре от вас, господине.

— Какво искате тогава?

— И вие ме питате? — възкликна старият сержант изненадано. — Когато двама гасконци се срещнат и са в опасност, свалят братски сабите си и си помагат.

— Ха, още един гасконец — извика дон Барехо, като пое дълбоко въздух. — Това е вторият, когото срещам в Америка.

— Можете ли да се оплачете от първия?

— В никакъв случай.

— Кастеланът на Брасак не ще може да се оплаче от старите си васали. Да става каквото ще, но вие утре няма да бъдете обесен.

— Наистина държах да не бъда обесен.

Явно обзет от силно вълнение, сержантът обиколи още веднъж палатката на маркиза, хвърли поглед към другарите си и тихо развърза цял сноп аркебузи пред дон Барехо.

— Не зная какво ще се случи — му прошепна, докато режеше с наваха въжетата, с които бе привързан към дървото. — Във всички случаи не се тревожете за мен. Гасконците винаги са успявали да се измъкнат от всяко положение.

— Какво трябва да сторя?

— Скрийте се в гората, господине, и изпразнете всички аркебузи във въздуха. Аз ще вдигна тревога, а вие ще офейкате. Предупреждавам ви, че тук наблизо има около триста испанци, водени от едно овчарско куче, което няма равно на себе си. Оправяйте се и помнете, че дори между гасконци подобни услуги не се правят два пъти.

Дон Барехо се бе изправил.

— Дай си ръката, приятелю — каза му той. — Никога няма да забравя, че на теб дължа живота си. Ако някой ден се върнеш в Брасак, поздрави кулата, която трябва да се издига над замъка на моите прадеди, ако не се е срутила все още.

После взе шестте пушки, които съотечественикът му бе сложил в краката му, кимна с глава в знак на сбогом и се отдалечи спокойно; поне външно изглеждаше така.

Междувременно сержантът легна на земята, преструвайки се, че спи. Изминаха няколко минути и откъм гората отекнаха един след друг пет изстрела от аркебузи. Дон Барехо инсценираше нападение над малкия лагер, като стреляше във въздуха, за да не засегне съотечественика си.

Още не бе заглъхнал първият изстрел, когато дочу сержантът да вика колкото му глас държи:

— На оръжие! Флибустиерите! Бягайте!

Дон Барехо дочу викове, проклетия, после долови объркване и прибързани заповеди, след това изстрел от пистолет, както му се стори.

Внезапно една бяла сянка, следвана от човек, се изпречи пред него. Дон Барехо извика и се прицели с шестия аркебуз, който все още бе пълен.

— Проклето куче! — изкрещя. — Умри!

В мрака проблесна светкавица, последвана от жалостиво скимтене. Прочутото куче, водещо ариергарда, бе паднало, за да не се вдигне никога вече. Гасконецът се възползува от уплахата, обзела човека, който го водеше, за да изчезне с пет-шест скока в гората.

11. ОТМЪЩЕНИЕТО НА МАРКИЗА

Докато дон Барехо бе успял да се изплъзне на маркиз ди Монтелимар, Мендоса и Дьо Гюсак, останали в гнездото, се бяха нахвърлили като обезумели върху женския кондор и след ожесточена борба бяха успели да отсекаат главата му и да я хвърлят в гората.

С покрусени сърца бяха наблюдавали летежа на гасконеца, но щом го видяха плавно да се спуща към земята, те се успокоиха. Изобщо не можеха и да предположат, че проклетата птица ще се спусне точно сред биковете.

След като се отърваха от женския кондор, те в същност желаеха само едно: да потърсят смелия кръчмар.

Без да се замислят, че под дървото вероятно все още имаше бикове или пък испанци, те се наканиха да напуснат гнездото, когато видяха кондора, отвлякъл другаря им, да се появява над обширната гора и да се насочва към гнездото.

— Да слизаме бързо — извика Дьо Гюсак.

— Ти луд ли си! Ако ни нападне, преди да сме се спуснали на земята, знаеш ли какво страшно премятане ще падне! — Да му изпратим два куршума.

— В никакъв случай, приятелю. Преди малко дочух лая на кучето, това е знак, че испанците са наблизо. По-добре вземи сабята на дон Барехо.

Вместо да нападне гнездото, кондорът се бе издигнал на около петстотин метра и от високо бе започнал да описва кръгове, които малко по малко се стесняваха. Явно беше желанието му да се стовари с цялата си тежест върху гнездото, за да се опита да смаже двамата неканени гости.

Огромната птица се задържа на тази височина около пет-шест минути, после прибра криле и с мълниеносна бързина се спусна надолу. Но в момента, в който падаше над гнездото, неочаквано над гората отекнаха пет-шест изстрела от аркебуз.

Улучен от няколко куршума, кондорът се опита отново да се издигне нависоко, надавайки жестоки крясъци, но силите му постепенно го напускаха.

С прибрани криле той тежко падна точно натово място в тората, откъдето бяха стреляли. Чувайки изстрелите, Мендоса и Дьо Гюсак залегнаха в гнездото.

— Испанците ли са?

— Не могат да бъдат други — отвърна баскът.

— Да не са ни забелязали?

— Тогава щяха да стрелят по нас, а не по кондора.

— Чуваш ли кучето?

— Вече не го чувам.

— Сигурно води някой друг отряд — отбеляза Мендоса. — Въпреки това не ми се струва нашето положение да е много весело.

Той залегна и запълзя към ръба на обширното гнездо, откъдето със сигурност можеше да види испанците.

Тъкмо се канеше да си подаде главата, когато дочу човешки гласове.

— Ей, Алонсо! Виж къде е гнездото на кондора. Виждаш ли го?

— Да, Педро. — Може там да са малките на кондора. — Каквото и да кажете, след вечеря ще се опитам да се изкача по това дърво — заяви Педро. — Ще ми се да видя дали има малки кондорчета.

— Но нали вече намерихме две — обади се друг войник.

— Може да има още.

— Ти си магаре, Педро, и не познаваш тези птици. Но ако искаш да изпробваш мускулите си, ние, разбира се, няма да ти попречим.

Мендоса чу как сред войниците избухна смях. Ослушва се няколко минути и като не чу повече нищо, се осмели да надникне. Пък и той се намираше на такава голяма височина, че съвсем нямаше да бъде лесно да го забележат, особено между дългите клони на линията.

Недалеч от високото дърво към небето се издигаха облаци пушек. Вероятно за голяма уплаха на Мендоса испанците се бяха разположили на лагер. Баскът предпазливо отдръпна клоните и видя двайсетина души, които скубеха кондора и двете малки.

— Ако онзи любопитният дойде тук, ще ни разкрият — заяви бившият кръчмар.

— О, все още не се е качил, скъпи Дьо Гюсак, а по време на нощното изкачване могат да станат инциденти, например да се отчупи някой клон, предварително умело отрязан! Преди луната да се покаже, ще се заема с тази работа и съвсем не би ми се искало да бъда на мястото на този посетител на гнезда.

— Въпреки това не съм спокоен, Мендоса.

— Нито пък аз! — отвърна баскът. — И мисля, че сега не е спокоен дори и бедният дон Барехо. Надявам се, че ако се е скрил на някое дърво, ще забележи лагерните огньове и няма да направи опит да се върне при нас, докато испанците не си отидат.

За двамата нещастници часовете изминаха, изпълнени с постоянна тревога, защото всеки момент очакваха да видят, че някой се изкачва по високото дърво.

Още щом слънцето залезе и над гората се смрачи, както беше обещал, Мендоса взе острата сабя на дон Барехо и отсече два клона непосредствено под гнездото, единият отдясно, а другият отляво.

Колкото ловък и съобразителен да е човек, изкачил се дотам и хванал се за единия от двата клона, не би могъл да се спаси от страшното падане.

Междувременно испанците, вероятно получили заповед да се разположат за нощуване на това място, за да дадат възможност на отрядите да се съберат, бяха запалили още огньове и на жарта се препичаха парчета от месото на кондора.

По едно време се надигнаха гласове, последвани от изблици смях.

— Педро! Педро! Луната изгря над планинската верига.

— Иди да потърсиш другите кондорчета.

— Хайде, хайде, качвай се! Хайде да те видим.

Мендоса не можа да задържи едно проклятие.

— Чу ли, Дьо Гюсак — попита.

— Изглежда е настъпил последният ни час — отвърна гасконецът. — Това е, което разбрах.

В този момент иззад най-високия връх на планинската верига се показа луната и огря горите с нежните си синкави лъчи.

Под дървото испанците продължаваха да викат в хор. — Най-после се откри един глас, доминиращ над целия този шум.

— Е добре, ще се кача до горе. Педро държи на думата си.

Войникът, който носеше това име, около тридесетгодишен храбър младеж, стана, приближи до пинията и само с един силен скок се улови за най-ниските клони.

— Искам да ви покажа — извика той — как моряците, които се катерят по мачтите, атакуват дърветата. А сега тихо и ме оставете да се катеря.

Мендоса и Дьо Гюсак бяха видели и чули всичко. Ако този човек успееше да избегне почти отсечените клони, те можеха да се считат за загубени.

Морякът, свикнал да се катери по дебелите възета на галеоните и подпомаган от луната, се изкачваше бързо от клон на клон.

Мендоса и Дьо Гюсак го наблюдаваха с изпълнени от ужас сърца как се приближава. Първият бе грабнал сабята на дон Барехо, а вторият бе взел аркебуза, решен да си послужи с него, каквото и да се случи.

Морякът вече бе достигнал до последните клони, които подкрепяха гнездото, и тъкмо щеше да се хване за ръба му, когато се чу зловец звук.

Клонът отдясно, на който се бе облегал, поддаде, и нещастникът се сгромоляса сред огньовете на лагера за голям ужас на другарите си, с един сърцераздирателен вик.

Нещастното падащо тяло тупна така силно, че звукът можеше да се оприличи на изстрел от ловджийска пушка или фалконет^[1].

След като измина първата минута на уплаха, испанците се притичаха да му помогнат, но веднага разбраха, че нещастникът, жертва на измамния клон, приготвен от Мендоса, не се нуждаеше вече от друго освен от един гроб сред гората.

Внезапно викове на ужас отекнаха над лагера на испанците:

— Биковете! Биковете! Бягайте! Бягайте!

Цяло стадо от тези опасни животни, вероятно привлечени от шума и обезпокоени в съня си, тичаха като обезумели през гората право към огньовете.

Тъй като знаеха с какви животни си имат работа, испанците дадоха наслуки няколко последни изстрела, след което се пръснаха из гората, преследвани от разярените рогати животни.

Мендоса скочи бързо на крака и извика:

— Ето ти съюзници, на които не съм разчитал. Ако държиш да спасим кожата си, Дьо Гюсак, излизай от гнездото и да се спускаме на

земята.

Мини отляво, ако не искаш да свършиш по същия начин както нещастния моряк.

За миг те прекрачиха огромната кошница, като преди това взеха прословутата сабя на дон Барехо, и започнаха да се спущат. В далечината се дочуваха гласовете на испанците, придружавани от време на време от някой изстрел на аркебуз.

Преследването все още не бе приключило.

Пет минути по-късно Мендоса и бившият кръчмар от Сеговия вече бяха на земята. Огньовете все още горяха, тенджерата лежеше обърната с дъното нагоре; тук-там имаше забравени оръжия.

Баскът взе две саби, приближи се до трупа на бедния моряк, който по една случайност бе избягнал гнева на биковете, направи нещо като кръст, постави го върху покривалото му и промълви с развълнуван глас:

— Почивай в мир, нещастни човече!

После с три-четири скока заобиколи огньовете и се затича следван от Дьо Гюсак в посока, противоположна на тази, в която бяха побягнали испанците.

Сега, когато вече беше свободен, в главата му имаше само една мисъл: да намери страшния гасконец, без когото се чувствуваше загубен. Какво ли се беше случило с веселия дон Барехо?

След около половин час стигнаха до края на гората. Пред погледите им се разкриваше обширна прерия.

— Дон Барехо трябва да се е спуснал тук някъде — отбеляза Мендоса.

След като огледаха внимателно наоколо, страхувайки се някое стадо бикове да не дреме сред високите и ароматни треви, двамата авантюристи отново побягнаха и успешно стигнаха до края на втората гора.

Бяха влезли навътре на около двеста или триста метра, когато дочуха на неголямо разстояние да отекват няколко изстрела. Почти непосредствено след това пред тях изникна един мъж, който тичаше като елен и когото лунните лъчи осветиха.

— Дон Барехо!

Беглецът спря, но продължаваше да държи насочен аркебуза си, после го свали и се приближи до своите не по-малко изненадани

другари.

— Сигурно красивата кастилка Панкита се моли за мен, приятели. Ако някой добър дух не ме бе покровителствувал, дон Барехо щеше да завърши живота си с въже на шията. Мендоса! Дьо Гюсак! Елате да ви прегърна.

— Мислех те вече за мъртъв — извика баскът — и не можех да се примиря с мисълта, че трябва да се оправям без теб... Кой стреля?

— Аз!

— Шест или седем пъти?

— Имах цял сноп аркебузи. Но сега не е време за приказки, приятели. Ако искаме да хванем маркиз ди Монтелимар, трябва веднага да ме последвате. Испанците от малкия лагер са почти невъоръжени.

— Маркиз ди Монтелимар ли! — възкликна Мендоса.

— Хайде бягай и не приказвай!

Водени от дон Барехо, те се движеха през гората, като следваха широките пътеки, прокарани от биковете от високопланинските области. През листата прозираше светлината от лагерните огънове.

Като тичаха с бясна скорост, тримата авантюристи преодоляха разстоянието и нападнаха лагера с насочени пушки. Но не беше необходимо да си хабят барута, защото, помислили, че ги напада основният корпус на флибустиерите, испанците бяха избягали.

Дори и маркизът беше изчезнал.

Като видяха тенджерата, Мендоса и Дьо Гюсак се втурнаха към нея, за да оберат последните останки, докато дон Барехо набързо обхождаше лагера.

Гневен вик прекъсна мизерната вечеря.

Страшният гасконец се бе спрял пред трупа на един войник и от отчаяние бе обхванал главата си с ръце.

— Старият сержант! Гасконецът! Той ми помогна да избягам и маркизът го е убил! — нареждаше той.

Мендоса и вторият гасконец притичаха.

— Кой е той? — попита Мендоса.

— Човекът, който ми помогна да избягам, един от нашите, Дьо Гюсак, той също е гасконец! — отвърна дон Барехо с насълзени очи.

— Кой го е убил?

— Онова куче ди Монтелимар, несъмнено! Само маркизът носеше пистолет на кръста си, а това не са куршуми от аркебуз. Дон Барехо ухапа пръстите си до кръв, после изрече:

— Този Монтелимар никога вече няма да види кулите на своите замъци във Франция и Испания, защото аз ще го убия. Следвайте ме! Маркизът има само няколко души и те са почти обезоръжени. Да вървим!

[1] Фалконет — старинен малокалибрен топ. Б. пр. ↑

12. СРЕД ДЕВСТВЕНИТЕ ГОРИ

Луната бавно залязваше зад високите върхове на планинската верига, когато тримата авантюристи отново поеха на път с надеждата да нападнат с изненада маркиза и малкото му хора и веднъж завинаги да унищожат неуловимия си противник.

Бяха навлезли в една гора от черни орехи, гигантски дървета, ценени изключително заради дървения материал. Ожесточеното им тичане начело с дон Барехо не даде никакъв резултат. На разсъмване, мокри от пот и с подкосени крака, тримата авантюристи се озоваха на върха. От испанците нямаше и следа.

— Вече можем да ловуваме без каквато и да било опасност — заяви гасконецът.

— Защо?

— Защото убих кучето, което водеше испанците.

— Ти ли?

— Не съм си губил времето напразно, приятелю. Бях се заклел да видя сметката на това страшно животно. Дори и да чуят изстрели, испанците трудно ще могат да се ориентират, особено сред тези гори.

— Бих предпочел да подремна малко, и без това спечелихме разстояние — каза Дьо Гюсак. — Не мога повече. За закуската ще се погрижим по-късно.

Баскът не отговори. Той се беше излегнал върху гъст и свеж килим от мъх и вече заспиваше.

— Да се възползваме тогава — съгласи се дон Барехо. — За сега никой няма да дойде да ни обезпокои. Имаме поне шест часа преднина, дори ако предположим, че испанците са тръгнали на път още с изгрева на луната.

В отговор той чу само хъркане: Мендоса и бившият кръчмар от Сеговия спяха като заклани, потънали в мекия пласт мъх.

— Не са издръжливи като мен! — промърмори гасконецът. — Е, щом като не мога да говоря, май ще е по-добре и аз да се възползвам от обстоятелствата.

Прозина се три-четири пъти, протегна се, после потъна в мекия мъх и въздъхна с облекчение.

Дремеше сигурно от петнадесетина минути, когато усети съвсем лек полъх: махна с ръка и изпита странно усещане на студ, което го накара веднага да отвори очи. Голяма птица, наподобяваща огромен прилеп, описваше мълниеносни зигзаги. Гасконецът успя да я види, защото слънцето беше вече изгряло.

— Вампир! — извика. — Пазете се, приятели. Опитва се да ни изсмуче кръвта.

Нито Мендоса, нито бившият кръчмар от Сеговия откликнаха на виковете му.

— Гръм и мълнии! Дали пък вампирът не им е изсмучал вече кръвта — ужаси се той.

Скочи с аркебуз в ръка, за да убие проклетото животно, смучещо кръв. Но ужасен той изпусна пушката си, която не можеше да му послужи за нищо, и извади сабята. Пред очите му се бе разкрила страшна картина.

На гърдите на двамата му приятели бяха стъпили два огромни паяка, страшни, космати, целите черни, с по две челюсти, завършващи със страшни куки, дълги не по-малко от осем дюйма.

Тъй като познаваше доста добре особеностите на областта, дон Барехо отгатна веднага, че тези две страшни чудовища, които жадно смучеха кръв, са два гигантски паяка, живеещи в горите на Централна Америка, които, когато са гладни, не се колебаят да нападат заспали хора.

Острите челюсти на отвратителните животни се бяха впили в плътта на Мендоса и Дьо Гюсак и хищно смучеха.

Дон Барехо връхлетя върху по-близкия паяк, повали го с крак от гърдите на Дьо Гюсак и с един удар на сабята го разреже.

Вторият паяк, видял трагичния край на другаря си, се опита да се спаси на едно от близките дървета, но преди още да успее да се изкачи нависоко, сабята го настигна и го разреже на две равни части.

— Приятели! Приятели! — развика се страшният гасконец и се зае да ги разтърсва. — Не усещате ли, че паяците ви смучат кръвта.

Мендоса пръв отвори очи и не успя да задържи вика на ужас при вида на окървавените си гърди.

— И аз съм целият в кръв — каза бившият кръчмар от Сеговия, като скочи на крака.

— За малко и мен да ме сполети същата участ, защото един голям вампир искаше да ме изненада в съня ми — добави дон Барехо. — Отсега нататък не бива да допускаме неблагоприятието да заспиваме и тримата.

— Успя ли поне да убиеш тези животни? — попита Мендоса.

— Да, отмъстих за кръвта ти. Ей там горе има ручейче. Вървете да се измиете и сложете на раните си малко памук. От онова дърво там можете да вземете колкото си искате.

— Щеше да е по-добре, ако на дървото имаше плодове — промърмори Дьо Гюсак. — Умирам от глад.

— Докато се оправите, аз ще се опитам да пообиколя тази гора.

—

— Внимавай да не се загубиш — му извика Дьо Гюсак.

— Няма да се отдалечавам много, приятелю. Знам, че е лесно човек да се заблуди в тези девствени гори.

Той сипа малко барут в затвора на аркебуза, свали петлето, за да го притиска към кремъка, и тръгна, като се оглеждаше внимателно наляво и надясно. Не бе извървял още двеста метра, когато долови сред дърветата тъжен и зловец вик:

— Ах!

— Кой ли вика така жалостиво? — се попита дон Барехо, като спря и се огледа наоколо. — Дали няма някой ранен?

В този момент викът се чу отново, този път той беше по-продължителен и по-сърцераздиращ. Като че някой наистина се жалваше.

Озадачен, гасконецът се канеше вече да се върне обратно, когато, поглеждайки към едно от ореховите дървета, забеляза на един клон, с гръб към земята да виси маймуна с гъста козина и с глава като на котка.

— Ето закуската ни! — възкликна гасконецът.

Той измъкна сабята си и с един замах отсече главата на бедното животно. Хвана маймуната за опашката и не без известни затруднения се върна в лагера.

Мендоса и бившият кръчмар се бяха измили и бяха покрили малките рани със снопчета див памук.

— Ей, Мендоса — извика гасконецът, като хвърли в краката му редкия екземпляр, — нося ти закуска.

Мендоса грабна навахата си и разсече животното. Авантюристите преодоляха отвращението си и подтикнати от ароматните треви, се нахвърлиха на печеното и много скоро останаха само кокали.

— Вече можем да тръгваме, нали? — попита дон Барехо. — Да не забравяме, че маркиз ди Монтелимар е по петите ни и че нашите другари вероятно вече са стигнали до реката Магдалена.

— Хайде! — отвърнаха просто баскът и Дьо Гюсак.

Тримата авантюристи напредваха мъчително, през цялото време обвити от сумрачна светлина, която им пречеше да виждат дебнещите ги зверове.

Първият преход ги отведе до върха на планинската верига и там спряха, тъй като не можеха да направят нито крачка повече.

— Гръм от сто мълнии! — извика дон Барехо. — Остаряваме, скъпи Мендоса. Как вървахме едно време през горите на Сан доминго. Това бяха преходи и все пак устоявахме!

— От страх кучетата да не ни захаят за краката — отвърна баскът.

— А тук, приятелю баск, има куршуми, които могат да те изненадат всеки момент и да предизвикат много по-тежки рани.

— Докато не ги чуя да засвирят, няма да мръдна оттук — заяви Мендоса.

— Нито път аз — допълни Дьо Гюсак. — Вече сме на върха на планинската верига и мисля, че можем да си дадем малка почивка, а по възможност и да вечеряме.

— Аз ще се заема с кухнята — предложи бившият гостилничар от Сеговия. — Стига само да има дивеч, всичко ще направя, — Хитрец! — възкликна дон Барехо. — Но щом като сте ме определили за снабдител на вашите бездънни стомаси, ще трябва аз да ви ги пълня. Ех, кой знае дали няма да успее да намеря пак някоя маймуна? Ще ме придружиш ли, Дьо Гюсак, ако са ти останали поне малко сили? Междувременно Мендоса ще накладе огъня.

Най-напред се ориентираха по компаса, после изчезнаха под безкрайните горски сводове, като напредваха предпазливо.

Скоро и двамата зърнаха нещо, което по своята форма приличаше на прасе, покрито с четина, но много по-голямо.

— Тапир! — възкликна Дьо Гюсак. — Колко съм ги убивал, докато живеях сред индианците.

— Какво е това животно?

— Много е странно. Живее само в най-гъстата част на горите и както виждаш, вместо нос има нещо като хобот, с който изравя корените.

— Дали е убито отдавна?

Дон Барехо натисна с ръце туловището на животното и тупна по корем сред пукот от кости. В същото време три-четири странни животинки се изгърколиха изпод козината на тапира.

— Дръж! Дръж! — завика Дьо Гюсак.

Страшният гасконец се готвеше да ги убие с приклада на аркебуза си, но животинките се спряха и свиха на кълба, превръщайки се в четири костни топки.

— Ей, животинки такива! — извика. — Какъв номер ми играете сега?

Той започна да ги удря, но скоро разбра, че от това нямаше никаква полза. Люспите им бяха толкова твърди, че криеха опасност за приклада на пушката.

— Ей, Дьо Гюсак — рече дон Барехо, — още дълго ли ще трябва да ги удрям? Тези малки чудовища не искат да се разтворят.

Бившият гостилничар се превиваше от смях и го гледаше, без да се помръдне от мястото си.

— Сега разбрах. Виждам съм такива животни в Панама. Как ще ги пренесем?

— Ще ги вземем с ръце и ще ги хвърлим в огъня, за да се опекаат в собствената си мазнина.

— Бих искал да зная какво търсеха тези животинки в козината на тапира.

— Виждаш ли, това са броненосци и се хранят с мърша, както лешоядите и кондорът.

— Значи в това голямо животно с дълъг хобот вече не е било останало никакво месо.

— Нито трошичка — отвърна Дьо Гюсак.

Дон Барехо подръпна мустаците си и погледна бившия гостилничар, който следеше четирите животинки да не избягат.

— Какво ще ни караш да ядем?

— Кой би се отказал от един печен броненосец?

— Мисля, че с теб ще стигнем дотам да ядем дори змии — отбеляза дон Барехо.

Взеха четирите броненосеца, които продължаваха да стоят свити на кълбо като таралежи, и поеа обратния път, като внимателно следяха знаците, които бяха оставили по стеблата на дърветата. Когато се върнаха, огънят беше вече запален.

— Скоро ще стане — заяви бившият гостилничар и хвърли четирите броненосеца сред пламъците. — Ще се опекаат чудесно в черупките си, без да изтече мазнината им. Ако прекараш един месец под моето ръководство, ще станеш голям готвач.

После разсякоха със сабите си черупките на животните и заработиха със зъби.

Тъкмо бяха привършили, когато до слуха им достигна шумолене на листа и забързани стъпки. Сякаш някой тичаше отчаяно надолу по склона.

— Внимавайте! — предупреди дон Барехо.

И тримата скочиха на крака и грабнаха заредените пушки, очаквайки изненада от страна на испанците. Шумоленето продължаваше. Някакъв човек разтваряше клоните и си проправяше път.

Внезапно един храст се наклони до земята и висок индианец с изпъкнали скули и гъсти коси се появи, като впери в тримата мъже маслиночерните си очи, в които се четеше голям страх.

— Приятелю — му извика дон Барехо, — ако сте приятел, няма защо да се страхувате от нас. Елате насам.

Индианецът видя, че пушките са свалени, и направи няколко крачки напред, после опря коляно в земята и протегна напред татуираните си ръце, отрупани със златни гривни.

— Амиго^[1] — каза той.

— Тогава приближи се. Откъде идваш? Някой гони ли те?

Индианецът го погледна учудено, после, като разтърси гъстите си и дълги коси, заплетени с тънки лиани, каза:

— Хората от племето тазариос идват. Чувам ги.

— Гръм и мълнии! Аз не съм глух и все пак чувам само шумоленето на листата.

— Качете се на това синаруба^[2], бели хора — обърна се към тях индианецът повелително. — Около вас витае смъртта.

— Тогава ще се подчиним. Този червенокож сигурно знае защо.

Докато тримата авантюристи се залавяха за гирляндите от лиани, висящи от огромните клони, с един удар на навахата си индианецът отсече късче средно дебел бамбук, след което също се изкачи по дървото, без да крие ужаса, който го бе обзел.

— Ха! — извика вечният бърборко. — Ти си загрижен и се готвиш да си направиш свирка! Колко са любопитни тези индианци!

— Тя ще бъде по-полезна от твоите огнестрелни цеви — отвърна туземецът и продължи да върши работата си. — След малко ще видиш.

— Тогава да почакаме — съгласи се гасконецът.

Когато малкият инструмент бе готов, индианецът го доближи до устните си и изтръгна няколко звука. Миг след това сред храстите, изпод сухите листа, сред огромните корени на дърветата се показаха гърмящи змии.

— Гръм да ме порази! — възкликна дон Барехо. — Но това са гърмящи змии.

— И долината гъмжи от тях! — отвърна индианецът. — Тези страшни животни ще спрат племето тазариос. Трябва само някой да ги събуди от летаргичния им сън и да ги накара да тръгнат.

— Хубава щяхме да я свършим, ако се бяхме спуснали по този каньон, нали, Дьо Гюсак.

— Благодарни на човека, комуто дължим живота си — отвърна бившият кръчмар на Сеговия.

Отровните гърмящи змии, наелектризирани от мелодията, която индианецът изтръгваше от примитивната флейта, се бяха подредили на дъното на каньона и започваха вече да се движат.

— Само като ги гледам, ме избива пот — изрече дон Барехо. Индианецът свали флейтата от устните си и се обърна към тримата авантюристи.

— Засега не се безпокойте за мен. Трябва да отведе гъмжилото, защото от това зависи нашето спасение.

— Къде отиваш? — попита Мендоса.

— Да посрещна племето тазариос. Искате ли един съвет? — каза им индианецът. — Бягайте, без да губите нито миг, или тазариос ще ви нападнат, ще ви пленят и ще ви изядат.

Красивият, около тридесетгодишен индианец се изразяваше отлично на испански.

— Какви са тези тазариос? — позаинтересува се Мендоса.

— Канибали.

— Само това ни липсваше! — извика дон Барехо. — Ето още една неприятност... А ти от кое племе си?

— От племето на Великия Качико дел Дариен — отвърна индианецът. Тримата мъже извикаха радостно в едни глас:

— Ела, приятелю — каза дон Барехо. — Ще се разберем по-късно. Познаваш ли тези гори?

— Така както познавам моите, защото дълги години съм ги обхождал.

— Няма ли някакво прикритие наблизо? Индианецът се позамисли, после отвърна:

— Ще ви заведе на едно място, където тазариос не ще могат да дойдат. Те вече приближават: чувам ги.

Дори дон Барехо бе загубил своето вечно добро настроение.

И тримата не желяеха да чуят нищо повече и последваха индианеца, който се спускаше по планинската верига с бърза и сигурна крачка.

Половин час след това бегълците стигнаха до входа на дълбок каньон, или по-точно на тясна долина, обрасла с необикновено количество растителност.

Този каньон приличаше на мрачен тунел без изход, тъй като огромните растения отстрани високо горе преплитаха клоните и листата си.

Индианецът продължаваше да върви и само от време на време спираше, за да се послуша. Измина цял час и едва тогава спря пред клонесто и с огромни размери ситаруба, чиито цветове представляват голямо лакомство за земните костенурки. И наистина трябва само да разровиш земята около корените и почти винаги ще намериш костенурка.

— Дай ми твоята наваха за малко — обърна се индианецът към дон Барехо.

— Какво ще правиш с нея? — попита гасконецът.

— Трябва ми, за да си направя флейта.

— Концерт ли ще изнасяш?

— Идват ли? — попита Мендоса.

— Наблизо са.

— Тогава приятна разходка сред змиите.

Но той се лъжеше. Макар индианецът да беше укротител на змии, той съвсем нямаше намерение да излага краката си да го хапят.

Засили се към един клон, после скочи върху купчина пасифлора, висяща от една палма, и се отдалечи, движейки се все така по въздуха. От време на време звуците от флейтата му отекваха и предизвикваха известно безпокойство у тримата авантюристи, после замлъкнаха за малко, за да се чуят още по-далеч.

Привлечени, омаяни от тези звуци, гърмящите змии продължаваха да пълзят към дъното на каньона и скоро го покриха напълно. Те излизаха на дузини дори от хралупите на старите дървета, като падаха върху другите.

Сякаш някакъв порив ги бе обхванал да се движат бързо напред, защото скачаха едни връз други, за да се изпреварят и да не изпуснат нито един от звуците, с които ги зовеше индианецът.

Внезапно мелодията секна. Като нямаше вече какво да ги настървява, гърмящите змии се надигнаха, поклащайки глави и удряйки нетърпеливо и шумно с опашки, после се свлякоха на дъното на каньона.

— Всичко това е ужасяващо! — отбеляза дон Барехо. — Бих предпочел да се бия със сто испанци. И защо ли сега индианецът мълчи?

— Сигурно вече е видял племето тазариос — отвърна Мендоса.

Исклучително острият слух на туземеца, свикнал да долавя и най-далечните шумове на гората, за жалост не се бе излъгал... Човекоядците се спускаха на тумби по каньона и яростно удряха една в друга дървените си тояги. Яростта им впрочем трябваше да се разбие в множеството гърмящи змии, покрили дъното на долината в очакване да хапят. След като ги води напред около двеста-триста крачки, скачайки от клон на клон, воинът на Великия Качико дел Дариен се върна при флибустиерите.

Този шум от тоягите, придружен от време на време от жестоки викове, бе хвърлил смут в душите на всички.

— Убедихте ли се, че ме преследват? — запита индианецът гасконеца. — Чуйте! Чуйте!

— Сякаш са диви зверове, а не хора — отвърна дон Барехо. — Откъде изникна тази сган?

— По високата планинска верига живеят племена и всички те ядат военнопленниците си.

Внезапно страшната глъчка, която допреди малко отекваше в дефилето, престана. Удрянето на тоягите не се чуваше, устите бяха замлъкнали.

— Сега се бият с гърмящите змии! — каза Мендоса, който, излегнал се на един клон, се опитваше да различи нещо в сумрака.

— Да се надяваме, че тези проклетци влечуги хапят добре! — отбеляза дон Барехо.

Индианецът им направи знак да млъкнат, отново доближи флейтата до устните си и започна да свири, като отмерваше ритъма с краката и с гривните си.

При тази музика гърмящите змии, които приличаха на заспали, надигнаха глави и се втурнаха напред с ядовитото съскане.

Колко ли бяха? Положително стотици, защото образуваха една смразяваща колона, заредена с най-страшната отрова.

След кратко мълчание диваците отново бяха започнали да надават викове и да удрят с тоягите си. Вероятно борбата между страшните влечуги със смъртоносно ухапване и човекоядците бе започнала. От време на време се чуваше свистенето на стрели между дърветата. Отекваха звучни удари, които пълнеха каньона със страшен грохот: това бяха тояги, биещи по камъни, за да накарат гърмящите змии да отстъпят.

Сгушили се сред шумнатото ситаруба, което ги скриваше от чуждите погледи, тримата авантюристи и индианецът чуваха всичко това с нарастващо безпокойство.

Ожесточени от тази атака, редиците влечуги напредваха бързо, нетърпеливи да хапят. По-силните минаваха върху по-слабите и смело се притичваха на помощ на другарите си, избивани от тоягите на канибалите.

Битката продължи само няколко минути и победиха змиите, както бе предвидил индианецът.

До тях достигнаха виковете на човекоядците, отдалечаващи се към високия каньон, и един глас, наподобяващ рев на бик, бе извикал на език, който само индианецът разбра:

— И все пак ще те изядем.

— Сигурно месото ти има особен вкус — отбеляза дон Барехо, след като тази заплаха му бе преведена.

— Тазариос няма да ни оставят на мира — отвърна загрижено индианецът.

— Да се опитаме да стигнем колкото се може по-бързо до Магдалена и оттам да се спуснем до големите водопади.

— Това е нашият път — потвърди Мендоса. — Там имаме много другари, които ни очакват, за да отведем внучката на Великия Качико дел Дариен, която тези племена очакват. Чувал ли си за девойка, родена от брака на бял мъж с една от дъщерите на вожда?

Индианецът погледна тримата мъже силно удивен.

— Нима вие сте хората — попита той, — които трябваше да дойдат оттам, където слънцето залязва, заедно с внучката на Великия Качико?

— Да, това сме ние отвърна Мендоса.

— Испанците ни откъснаха от другарите ни, но на брега на Магдалена, близо до водопадите, трябва да настигнем девойката, на която се пада наследството на великия вожд.

— То е огромно, нали? — попита Дьо Гюсак.

— Три пещери, пълни със злато.

— Само с няколко от тези самородни късчета ще мога да отворя първокласен хотел, дявол да го вземе! — възкликна дон Барехо.

— Остави ме да говоря, приятелю — прекъсна го Мендоса. — Ще ми се преди всичко да си изясня нещо. Преди да умре Качико, не изпрати ли един бял човек в далечните отвъдморски страни, за да доведе внучката му.

— Да — отвърна индианецът.

— Той върна ли се?

— Беше изяден — отвърна индианецът. — Този човек, който си бе спечелил доверието на Качико, имаше претенциите да присвои съкровището, като заплашваше в случай на отказ с нашествие от

страна на испанците. Затова по заповед на вожда ние го хванахме и сложихме на скарата.

— А после какво се случи? — попита баскът.

— До нашите племена достигнаха неясни слухове, че голяма група бели хора, представящи се за наши приятели, се придвижват към нас. Но вождът, който имаше причини да се съмнява в испанците, разпрати куриери по всички посоки, за да се приближат до тях и се уверят, че внучката на Великия Качико наистина е сред тях.

— Узнаха ли поне нещо?

— Разбраха, че един от отредите, след като дълго се е бил в околностите на Нуева Сеговия, се придвижва към Магдалена.

— Далеч ли е реката?

— Само на един ден път отгук — отвърна индианецът.

— А ти видя ли тези хора?

— Не, защото докато разузнавах по планинската верига, човекоядците ме плениха. Това, че избягнах смъртта, дължа на издръжливостта на краката си.

Индианецът се бе изправил, но продължаваше да държи флейтата в ръка.

— Времето лети — каза той, — а тазариос биха могли да минат над каньона — и той съпроводи думите си с жест на нетърпение. — Елате, бели хора — призова ги с обичайния си повелителен тон. — Смъртта е може би много по-близко, отколкото си мислите.

— Имаш право — отвърна дон Барехо.

Уловиха се за лианите и се спуснаха на земята. Змиите дремеха една върху друга, без да помръднат и без да съскат. Сега те спокойно си почиваха след битката, в очакване на ново, може би по-страшно събуждане от първото. Още щом слезе долу, индианецът допря ухо до земята и се послуша внимателно.

— Пак ли чуваш нещо? — попита иронично дон Барехо.

— Пак — отвърна индианецът. — Подозирам, че са тръгнали по друг път, за да ни устроят засада на изхода на каньона.

— Стрелите им отровни ли са? — попита Мендоса.

— Не.

— Значи можем да се бием. Аркебузът превъзхожда стрелата.

Докато разговаряха, те бързо слизаха надолу по все по-стръмния каньон. Имаше много дървета, които понякога затрудняваха пътя им,

но въпреки това четиримата продължаваха бързо да се оттеглят, подгонени от страха да не се озоват неочаквано пред човекоядците.

Това тичане с нарастваща скорост начело с индианеца продължаваше вече два часа, когато и четиримата единодушно решиха да спрат. Откъм големите гори, простиращи се отдясно и отляво на каньона, дочуха звуци на тръба.

— Дали не са испанците? — попита дон Барехо, поглеждайки към индианеца.

— Не — отвърна той, като поклати глава и лицето му се изопна, — звуците на тази тръба съм чувал при човекоядците.

В този момент индианецът пак спря и отиде да допре ухо най-напред от лявата, а после и от дясната страна на каньона.

— Ето един необикновен човек, който чува и усеща всичко — промърмори непоправимият бърборко. — Сега ще дойде да ни съобщи, че вече ни нападат.

Индианецът се върна при тях и извика само една дума:

— Бягайте!

— Тогава да бягаме — съгласи се дон Барехо.

Затичаха се отчаяно по дъното на каньона, осеяно с отломки от скали, довлечени от водите, и от храсти, като се мъчеха да избягат колкото се може по-далеч от опасните човекоядци. Но още не бяха изминали пет-шестстотин метра, когато една стрела злоещо изсвистя над главите им.

— Ето ги — извика Дьо Гюсак.

Дон Барехо се обърна и се прицели с аркебуза си в купчина пасифлора.

После натисна спусъка. След изстрела последва вик. Един дивак, който все още държеше лъка си в ръка, се изтърколи по дъното на каньона и разби главата си в камъните.

— Ако не се измъкнем от тази проклета долина, рискуваме наистина да свършим върху скарата. Далеч ли е изходът? Индианецът кимна отрицателно с глава.

— Колко сме глупави! — отбеляза баскът. — Щом като диваците слизат по западния склон, ние да се изкачим по източния и там да заемем позиция.

— Тъкмо това исках да ви предложа — каза индианецът. — Убеден съм, че човекоядците са заели само единия склон на каньона.

Проправиха си бързо път през гъстоизраслите растения от вътрешния склон на долината и за няколко минути се добраха до голямата гора. Едва бяха започнали да се изкачват, когато по посока на бегълците, над долината, започнаха да се сипят стрели, но без да могат да ги достигнат, тъй като четиримата се намираха вече извън обсега на лъковете им.

На противоположната страна на каньона се появиха около двадесет-тридесет дивака, надавайки смразяващи викове. Всички те бяха високи и изключително слаби, главите им бяха покрити с разноцветни пера, а краката и ръцете им бяха украсени със златни гривни. Странни, разноцветни татуировки от гърдите до лицето им придаваха съвсем неприятен вид.

Докато някои бяха въоръжени с лъкове, други яростно удряха с дървените си тояги и пееха на дивашкия си език:

— Ще ви изядем! Ще ви изядем!

— Нека не бездействуваме, приятели. Щом като тези диваци се излагат така добре на нашите изстрели, нека се опитаме да ги уплашим с един чудесен залп — предложи дон Барехо.

— Съгласни сме — отговориха баскът и Дьо Гюсак. В този момент силен порив на вятъра мина над гората, приведе големите клони и зави зловещо сред листата.

— Времето се променя — отбеляза индианецът. — Ще имаме торнадо^[3].

Индианците продължаваха да крещят на противоположния склон на каньона, без обаче да се решат да слязат. Вероятно вече бяха опитвали огневите цеви на белите хора и сега заемаха отбранителни позиции.

Тримата авантюристи се облегнаха на ствола на една пиния, за да се прицелят по-точно, и дадоха един след друг три изстрела, които отекнаха в долината така, сякаш се бе изсипала лавина от камъни.

Трима от индианците бяха паднали и се свличаха по склона. Останалите, уплашени, се бяха скрили в гората.

Почакаха малко, за да видят дали индианците няма да се покажат пак, после се втурнаха през гората надолу към равнината. За да покажат на човекоядците, че имат още патрони, те от време на време се обръщаха и стреляха по посока на каньона. Циклонът приближаваше със страшна скорост.

Ясното допреди няколко часа небе се бе покрило с такива маси от изпарения, които напълно спираха светлината.

Оглушени от целия този грохот и уплашени от силата на вятъра, тримата мъже и индианецът вече не мислеха за диваците, а ускориха, крачка, като внимаваха някой клон да не ги удари по главите.

Но когато вече се спущаха към долината на Магдалена, сред грохота на гръмотевиците и воя на вятъра внезапно доловиха няколко пушечни изстрела.

Спряха и се загледаха един друг. После дон Барехо се разсмя.

— Не разбирате ли? — попита той. — Господин маркиз ди Монтелимар се е заел да уреди сметките ни. Неговият отряд се е сблъскал с човекоядците и сега те се бият.

Индианецът погледна към тъмното небе, разсичано често от светкавици, после неумолимо ги подгони пак да вървят.

— Той винаги и всичко чува — отбеляза дон Барехо. — Плюйте си на петите, приятели, ако не искате да загинете на скарата или на бесилото.

Между испанците на маркиз ди Монтелимар и човекоядците трябва да се бе разразила истинска битка. Бегълците се възползваха от тази неочаквана помощ и ускориха още повече крачка. Реката вече беше наблизко: чуваше се как шумоли сред широката долина.

Освен това ураганът затрудняваше извънредно придвижването им.

За щастие гората оредяваше, планинската верига свършваше и започваше равнината, една много тясна равнина, покрита с пясък, осеяна с редки храстчета и огромни купчини засъхнала тиня. С едно последно усилие индианецът и тримата флибустиери излязоха на равното и се отправиха все така тичешком към реката. Висока около шест метра скала, силно издълбана от едната страна, осигури на бегълците подслон и това бе всичко, което намериха, тъй като наблизко не видяха пирога.

Тъкмо се бяха подслонили и ето че небето сякаш се разтвори и над долината на Магдалена с невероятна сила се изля истински порой, придружен от грохота на гръмотевици, от рева на вятъра и от ослепителни светкавици.

Циклонът вече вилнееше от няколко часа, когато отекна силен грохот. Индианецът скочи на крака обезпокоен.

— Какво има пак? — попита дон Барехо.

— Приижда — отвърна индианецът. — Магдалена приижда.

[1] Приятел (исп.). Б. пр. ↑

[2] Симаруба — растящо в тропическа Америка дърво, чиято кора има свойството да изпуска течност. Б. пр. ↑

[3] Торнадо (исп.) — силен вятър, циклон. Б. пр. ↑

13. САЛЪТ

Циклонът, който най-напред бе вилнял високо над планинската верига, бе сторил тъй, че водите на Магдалена да набъбнат и сега гигантската река се готвеше да излезе от коритото си и да залее малката песъчлива равнина. Макар да продължаваше да вали, индианецът и тримата флибустиери, разтревожени от този злоещо отекващ в долината грохот, бяха изскочили от прикритието си, за да разберет докъде е стигнала реката, както и новата опасност, която ги заплашваше.

Магдалена видимо набъбваше. Чудовищни вълни с жълтеникав оттенък влачеха във вихреното си движение гигантски дървета, отскубнати от склоновете на планината.

Индианецът седеше ням като сфинкс. С притиснати до гърдите ръце, с черни и неспокойни очи, той наблюдаваше реката.

— Е? — попита Дьо Гюсак, като го погледна.

— Наводнение! — отвърна той.

— Виждам го — вметна дон Барехо. — Питаме те какво можем да направим.

— Нищо — отвърна индианецът с монотонния си глас.

— Приятелю — обърна се към него Мендоса, докато индианецът продължаваше да наблюдава реката с неспокойните си очи, — какво ще правим сега? Да бягаме ли към планината?

— Много е късно! — отвърна червенокожият.

— Краката ни все още са здрави.

— Много е късно! — повтори индианецът.

— Остава ни само едно — обади се Дьо Гюсак. — Тази скала е достатъчно висока и аз вярвам, че водите няма да я залееят.

Магдалена продължаваше чувствително да се покачва и водите ѝ бяха станали мътни. Оглушителен тътен изпълваше долината, отекваше над горите в планината.

Немалко загрижени за лошия обрат, който вземаха „работите“, според израза на дон Барехо, индианецът и тримата авантюристи

излязоха от прикритието и се изкачиха на скалата, като изцяло се изложиха на яростта на урагана.

— Водите бързо се покачват — отбеляза Дьо Гюсак. — Заливат равнината.

Действително реката вече бе излязла от коритото си и преливаше с нечувана сила. Нощта се спущаше отново, когато водите се разбиха в скалата със зловец рев. Дон Барехо погледна индианеца.

— Кураж! — му каза. — Мислиш ли, че водата ще стигне до нас.

— Наводнението е страшно — отвърна дивият син на горите. — Никога не съм виждал подобно.

— Тогава какво можем да направим?

Индианецът посочи многобройните салове, оплетени от растения, които реката продължаваше да влачи и които засядаха по края на равнината.

— Те са като канута — допълни.

— А ако се разбият в скалата?

— Не бъди много придирчив, дон Барехо — му пошушна Мендоса. —

Нека се вслушаме в съвета на този човек и да отплаваме. Ето там един сал, който като че ли има намерение да се насочи към нас.

Плаващият съд, който баскът бе посочил, представляваше голям сал, състоящ се от огромно множество гъсто преплетени корени и покрит с храсти, които непрестанните силни пориви от време на време раздвижваха.

И четиримата бяха прави и готови за скок.

— Внимавайте! — извика Мендоса, — защото който падне, е загубен.

Поклащайки се тежко, плавателният съд се приближаваше. Когато на пътя му се изпречи скалата, той се завъртя около себе си, без да се разпадне, и продължи стремителното си движение.

Този момент на забавяне бе достатъчен за тримата авантюристи и индианеца. С мощен скок те се намериха сред снопа храсти и обезпокоени, тутакси се отдръпнаха на противоположния край на сала.

— Видя ли го? — попита дон Барехо Мендоса.

— Да, беше се скрил сред листака.

— И не беше сам — обади се Дьо Гюсак. — Видях още един ягуар малко по-нататък.

— И аркебузите в този момент са неизползваеми — допълни баскът. — Трябва да ги изпразним.

Не успя да продължи. Точно в този миг салът бе подет от серия водовъртежи и се завъртя стремително около себе си, като ту потъваше почти целият, ту се издигаше неудържимо на повърхността, сякаш тласкан от някаква тайнствена сила. Това въртеливо движение беше толкова бързо, че и четиримата мъже, включително и индианецът, почувствуваха как им се завива свят. Дори и ягуарите пръхтяха под храстите, служещи им за прикритие.

— Каква е тази сарабанда^[1]? — попита дон Барехо. — Да не сме близо до големите водопади? — Можеш ли да ни кажеш, приятелю от Дариен.

— Това не е нищо — отвърна индианецът, който се мъчеше да измъкне огромен корен, за да го използва за гребло. — До водопадите има още време, а и не си пожелавайте, бели хора, скоро да стигнете до тях.

— Щом са още толкова далече, можем да се заемем с ягуарите.

Фосфоресциращите очи на двата звяра светеха странно изпод храстите. Но озадачени от главозамайващото движение на сала поради течението, животните нямаха никакво желание да нападат.

Твърдо решени да останат единствените господари на сала, четиримата мъже се разделиха на две групи: Дьо Гюсак и Мендоса; дон Барехо и червенокожият, въоръжен с тоягата си.

Като ги видяха да приближават, двата ягуара заръмжаха заплашително, но не напускаха прикритието си. Четиримата страшни мъже бяха вече на няколко крачки от животните, дебнещи иззад храстите. И в двата лагера настъпи момент на голяма тревога, защото големите котки, както ги наричаше гасконецът, бяха изключителни противници.

Както винаги нехаещ за опасността, дон Барехо се хвърли пръв. Той застана на колене пред прикритието на звяра, за да не представлява съвсем открита мишена за нападение. Противно на агресивните си и кървави навици, ягуарът, който дон Барехо искаше да убие с един силен удар на сабята си, вместо да скочи напред, започна да отстъпва все по-навътре в храстите и коренищата.

— Гръм и мълнии! — възкликна страшният гасконец, като направи голям кръг във въздуха със сабята си.

Ягуарът отвърна със свиреп рев и този път тръгна напред с раззината уста. Дон Барехо погледна към индианеца, който бе вдигнал тоягата си, готова всеки момент да се стовари.

— Внимавай, приятелю! — извика. — Нападани! Ц със страшна безразсъдност се устреми напред, като застана отново на бойната линия. — Хайде!... Нападай! — извика.

Когато видя човека на няколко крачки пред себе си, ягуарът се съсредоточи, после с огромен скок прелетя над гасконеца и падна почти в краката на индианеца. Последният стовари тоягата си и с един удар повали звяра, зашеметявайки го.

Дон Барехо връхлетя като мълния върху ягуара и с такава сила нанесе удар със сабята си върху врата му, че почти му отсече главата.

Докато първият ягуар бе повален, без да използва ноктите си, вторият бе нападнал решително Мендоса и Дьо Гюсак. Бе надал свиреп вик и също като другаря си бе готов да се нахвърли. Двата храбреци, които не искаха да се покажат по-недостойни от първия гасконец и индианеца, атакуваха, като раздаваха удари със сабите си във всички посоки. Нападнат така енергично, отначало ягуарът отстъпи, после се хвърли устремно, но попадна на сабите на баска и гасконеца. Първата го притисна към коренищата, докато втората много скоро го умаломощи.

Изоставен на произвола, салът продължаваше бързо да се плъзга, като се клатушкаше върху вълните. Луната бе изгряла и осветяваше долината покрай Магдалена, където отекваха постоянни, понякога ужасяващи шумове.

Изтощени от усилията и глада, тримата авантюристи и индианецът бяха заспали, налягали един до друг. Салът се плъзгаше вече от няколко часа, като ту се завърташе около себе си сред водовъртежите на придошлата река, ту се клатушкаше, когато един страшен удар ги събуди.

Дон Барехо бе първият скочил на крака и завика:

— Ей, приятели, блъснали сме се в нещо!

Водите на реката връхлетяха върху сала и го заляха. Събудени внезапно от този душ, който заплашваше да ги удави, Мендоса, Дьо Гюсак и индианецът скочиха на крака.

— Каква ли е тази маса, изпречила се пред нас?

На този въпрос отговори индианецът:

— Това е островът на костенурките.

— Ето ти една хубава новина — извика дон Барехо. — Отдавна не сме хапвали от тези очарователни животни. Ще хванем ли доста, червенокожи човече?

— Хората от моето племе идват тук всяка година и ловят огромни количества от тях, а сега сезонът е подходящ.

— Значи можем да слезем тук?

— Няма никаква опасност, защото островът се издига много над нивото на реката.

— А салът?

— Да го оставим тук — предложи Дьо Гюсак.

— А после как ще отплаваме отново?

— Пак ще се опитаме да го спуснем във водата, дон Барехо.

— Отваряйте си очите и ме следвайте. Бъдете нащрек, защото е много вероятно саловете да са довели дотук и други животни.

Четиримата мъже прекосиха сала, силно блъскан от водата, но без да се разпадне, и скочиха сред няколко дървета, хвърлящи тъмна сянка.

— Земята е суха и песъчлива — отбелязва дон Барехо, скочил пръв на сушата. — Ще можем да продължим съня си.

— А животните? — попита Мендоса.

— За себе си аз бих предпочел един хубав огън — заяви Дьо Гюсак. — Праханта ми е затворена в стоманена кутийка и е съвсем суха, а и огнилото заедно с нея.

— Прекрасна идея! — възкликна Мендоса. — Да пратим индианеца да събере дърва.

Индианецът взе от Дьо Гюсак неговата наваха и тръгна под дърветата. Междувременно тримата авантюристи разравяха песъкливата почва, за да подготвят огнището. По едно време откриха нещо като конус, изграден от добре размазана кал, размесена с растителни остатъци.

— Тук вътре трябва да има някакво съкровище! — предположи дон Барехо.

Изчистиха пласта тиня, който покриваше върха на пресечения конус... и попаднаха на пласт яйца, големи колкото гъши, с много грапава черупка, набраздена със странни йероглифи.

Разочарованието на Дьо Гюсак, запалил праханта с надеждата да види светлината отразена върху жълтия метал, бе голямо.

— Дявол да го вземе! — извика дон Барехо. — Бих искал да видя щедрата кокошка, която се е погрижила за нас!

— Сигурно става въпрос за някои диви двуноги, все още непознати... Ха! Ето още един слой тиня. Тук отдолу трябва да има още нещо.

Доста предпазливо, за да не направи от яйцата омлет, той отстрани слоя и откри втори, а после и трети пласт с яйца, съвсем същите като първите. В този момент се зададе индианецът с наръч дърва.

— Ей, приятелю — обърна се към него дон Барехо, докато Дьо Гюсак се суетеше да запали огъня, — това са истински яйца, нали?

— Да — отвърна червенокожият.

— От костенурка ли са?

— От хакаре^[2] — каза индианецът с отвращение. Това е гнездо на този вид влечуги, което пясъците от бурята почти са покрили.

— Гръм и мълнии! Никога не ще имам смелостта да ги опитам.

— Ще намерим нещо по-добро — отбеляза индианецът. — Почакайте да съмне. Тази нощ карейте^[3] ще дойдат да снесат яйцата си и ще имате от тях колкото си щете.

След дълго духане най-после Дьо Гюсак бе разпалил огъня и сега весел пламък осветяваше малкия лагер и разпръскваше наоколо приятна топлина.

Тримата авантюристи, чиито дрехи бяха прогизнали от водата и трепереха от студ, наобиколиха веселия огън, а индианецът се отправи за нов наръч дърва.

През цялата нощ нивото на реката остана необикновено високо и това разтревожи тримата авантюристи. Но спокойствието на индианеца им вдъхваше малко увереност.

— Ти сигурно чуваш и виждаш нещо — му каза дон Барехо преди разсъмване.

— Да, чувам приближаването на костенурките — отвърна синът на горите.

— Теб те изпраца провидението. Погряхме се доста на огъня, но не сме напълнили стомасите си, а сега този индианец ни обещава изключителна гощавка. Хайде, ставайте, мързеливци!

Изпразниха, а после отново заредиха аркебузите си, защото се бояха от неприятни срещи, сетне последваха индианеца. В ясното, вече изчистено от облаците небе, зората се раждаше с червени отблясъци.

Островът изглеждаше дълъг няколко мили и докато бреговете му бяха покрити с високи пясъци, във вътрешността му растяха красиви палми. Най-напред индианецът ги поведе покрай тези горички, пълни с паранеки — отвратителни черни жаби, после, станал много предпазлив, синът на горите се спря и посочи на авантюристите брега. Пред очите им се разкри невероятна гледка. Пясъчните дюни бяха почернели от костенурки, излизащи от реката на дружини и разпръскващи се по острова. Имаше два вида костенурки: едните бяха със зеленикава люспеста, сякаш мраморна броня, дълги почти два метра и широки един, а другите с кафява, изпъстрена с червеникави, безформени петна броня, с тринадесет правоъгълничета отгоре и дванадесет отдолу. Ако първите бяха много търсени заради месото, то вторите са много ценни заради бронята им, която се използва за хиляди неща.

— От кои да ловим? — попита дон Барехо, който не можеше да стои мирен.

— Нека почакаме — отвърна индианецът.

— Искаш да се върнат обратно в реката ли?

— Нека снесат яйцата си.

— На нас ще ни бъдат достатъчни само две от тези големи животни — отбеляза Мендоса. — Яйцата само биха ни пречили. Хайде, дон Барехо!

Тримата авантюристи се втурнаха сред множеството влечуги, объркаха редиците им и ги разпиляха. Бяха успели да уловят две големи костенурки, а за момента те не желаеха повече.

Върнаха се победоносно в лагера, подсилиха огъня и хвърлиха сред горящите главни едно от влечугите. Другото бяха обърнали с краката нагоре, за да не може да избяга.

— Ето ни в хотела на костенурката — заяви дон Барехо. — Усецате ли, Мендоса, и ти, Дьо Гюсак. Животното весело се пържи в собствената си мазнина.

— След дългия глад е добре дошло! — отвърна баскът. — Сега ще мога да разхлабя колана си.

Въоръжен с голям кол, индианецът бе избутал костенурката от огъня и след като издуха пепелта, с един удар на сабята на дон Барехо я отвори странично, не без помощта на другарите си.

Ароматът, който се разнасяше от изпеченото в собствената си мазнина месо, бе толкова приятен, че накара дон Барехо весело да подскочи. Ако имаха хляб, за да го потопят в ароматната мазнина, която продължаваше да цвърти около месото на костенурката, закуската им щеше да бъде още по-добра.

След като се натъпкаха с вкусното месо, тримата авантюристи и особено индианецът се посъвзеха, защото този вид костенурки могат да бъдат поднесени и на най-изтънчените трапези, въпреки инстинктивното отвращение, което предизвиква нещастното влечуго, осъдено на затвор до последния ден от живота си.

Доволно сити, те се изтегнаха в тревата с крака към огъня, за да се смели спокойно печеното месо, когато откъм горното течение на реката дочуха викове. С няколко скока четиримата преодоляха храстите, които ги деляха от сала, и съвсем не с радост забелязаха голямо кану със седем или осем мъже в него, което течението носеше към острова.

— Гръм и мълнии! — ядосано промърмори дон Барехо. — Испанците!

— Дали са тези на маркиз ди Монтелимар? — попита Дьо Гюсак.

— Какво биха търсили другите в тази отвратителна страна? Те предпочитат да си живеят спокойно в града, скъпи мой.

— Осем — съобщи в този момент баскът. — Не са много, но съвсем не са и малко.

— Решавай, Мендоса — каза дон Барехо. — След двадесет минути тези хора вече ще бъдат тук. Трябва ли да им попречим с аркебузите си да слязат?

— Не, дон Барехо. Предпочитам да ги оставя да слязат на брега, да почакам, докато се стъмни, и да им взема кануто... Индианецо, загаси веднага огъня, обърни костенурката, нека да я изядат другаде, и да се оттеглим към другия край на острова.

— А ако ни открият? — попита Дьо Гюсак.

— Тогава ще се бием безпощадно! — отвърна баскът. — Хайде! И да са ви яки краката.

Нямаше нито миг за губене. Течението на придошлата река бързо носеше кануто, което испанците с мъка управляваха.

Предвождани от индианеца, който бе заявил, че познава много добре острова и знае къде има скривалище, четиримата се затичаха. За да прекосят това парче земя, захвърлено сред реката, им трябваше повече, отколкото бяха очаквали. Пръхтящи като тюлени, те най-после стигнаха до едно място, където зелена стена, образувана от гигантски растения пасифлора, препречваше пътя им и по даден от индианеца знак спряха. Намираха се на малка височинка: следователно положението бе добро за наблюдение на горното и долно течение на реката.

— Хей ти, който чуваш и чувствуваш всичко, свърши ли препускането? — попита дон Барехо.

— Сред тези гъсталаци от пасифлора никой няма да дойде да ни търси.

— Бедната ми сабя! Ще се изтъпи!.... Чуваш ли нещо? Индианецът поклати глава усмихнат.

— Дали вече са слезли на брега?

— Мисля, че да, бледолики човече.

За няколко минути си прокараха път през зелената маса. После изкопаха нещо като гнездо, което постелиха със свежа трева, и най-после можаха да си отпочинат.

— Кучешка страна, където не можеш да преглътнеш дори парче костенурка! — обади се дон Барехо. — Ще стане тъй, че ще се върна в Панама по-тънък от гвоздей.

— Но пълен със злато! — отбеляза Дьо Гюсак.

— Все още не е в джоба ми, приятелю. Сега трябва да свършим една друга работа...

— Онези осем испанци, които слязоха на брега ли? — попита Мендоса.

— Ако и те са въоръжени с аркебузи, няма да ни е много весело, ПРИЯТЕЛЮ.

— Няма гърмящи пръчки! — заяви индианецът, който не изпускаше нито една сричка.

— А, значи ти си видял! — възкликна дон Барехо. — Изключителен човек!

— Няма гърмящи пръчки! — повтори синът на горите.

— Тогава ще си имат работа с нас. Ако останат до довечера, ще им отмъкнем лодката. Но бих искал да узная със сигурност дали по собствено желание са акостирали, или са били принудени.

— С това ще се заема аз — заяви индианецът.

— Върви, човече на провидението! — обърна се към него страшният гасконец. — Ти ставаш все по-ценен за нас.

Индианецът бързо навлезе в палмовата горичка и се отдалечи безшумно, докато тримата авантюристи предпазливо отидоха най-напред до единия, а после и до другия ръкав на Магдалена. Явно испанците бяха слезли на сушата, защото течението влачеше само стебла и огромни купчини корени.

Индианецът се забави не повече от час. Върна се тичешком в лагера, сякаш някой го гонеше. Тримата авантюристи с готовност грабнаха аркебузите си, като се опасяваха от нападение.

— Какво има? — попитаха в един глас.

— Един от испанците ме следва по петите.

— От испанците ли?

— Да, бледолики човече.

— Значи са те открили — попита Мендоса.

— Не, господине. Човекът, който ме следва, вероятно е тръгнал на разузнаване.

— Далеч ли е? — позаинтересува се Дьо Гюсак.

— Ще бъде тук след малко.

— А другите? — попита на свой ред дон Барехо.

— Разположили са се на противоположния край на острова, след като са изтеглили на сухо кануто си.

— Имат ли пушки?

— Само една и тя е у човека, който идва след мен.

Тримата се спогледаха, после в един глас извикаха:

— Да го хванем!

Оттеглиха се в скривалището си и нетърпеливо зачакаха. Най-напред чуха изстрел, а после и вика на ловец, повалил птица или някакъв друг дивеч.

— Той е само на няколко крачки от нас — прошепна дон Барехо. — Нека не му дадем възможност отново да зареди пушката си.

Неподозиращ за опасността, испанецът бе стигнал до голямата стена от пасифлора и след кратко колебание бе поел по пътеката,

изсечена със сабите.

— Внимание! — прошепна Мендоса.

Бяха застанали по двама от всяка страна. Индианецът държеше вдигнат страшния си боздуган. Най-после испанецът се появи. Беше млад и мургав като андалусите здравеняк, целият изтъкан от мускули, с огнени и неспокойни очи. Едва бе стъпил в прикритието, и към него се насочиха три пушки, а дон Барехо извика:

— Предай се или ще умреш!

Войникът се опита да отстъпи няколко крачки назад, за да се възползува от аркебуза си, но за един миг Дьо Гюсак се хвърли отгоре му и го обезоръжи, а дон Барехо повтори:

— Предай се или ще умреш!

— Искате да ме убиете ли? — попита войникът, като пребледня. — Кои сте вие? Какво правите тук?

— Би било трудно да ви обясним кои сме ние, млади човече — отвърна дон Барехо, като се засмя. — Искате да знаете какво правим ли? Нищо, очакваме някой, който да ни донесе малко тютюн, за да пропъдим скуката.

И докато Мендоса и Дьо Гюсак държаха здраво пленника, страшният гасконец го обискира и му взе кесията, пълна с тютюн.

— Вие сте крадец! — отвърна треперещ испанецът.

— Съвсем не се обиждам. Млади човече, внимавайте, защото ние сме онези страшни флибустиери, от които са треперели американските колонии отвъд океана.

Войникът отново пребледня.

— Мендоса — продължи непреклонният дон Барехо, — обезоръжи този човек и го вържи. Трябва да проговори, ако иска да живее.

Индианецът отсече няколко лиани и ги подаде на Дьо Гюсак, който побърза да обвие с тях пленника.

— А сега, приятелю — поде отново дон Барехо, — развържи си езика и си отвори добре ушите. Запомни най-напред, че реката е дълбока и че течението ѝ, след като вземе веднъж жертвата, която му се предложи, вече не я връща.

— Какво искате от мен? — попита младежът, впечатлен от тази заплаха.

— Да ни кажеш преди всичко дали сред вас не е маркиз ди Монтелимар.

— Не, уверявам ви, неговото кану трябва да е още много далеч.

— А ... значи той се спуска по реката с лодки? И кой му ги осигури?

— Едно малко племе от индианци рибари.

— Кажете ми, как се справи маркизът с човекоядците, които го нападнаха?

— Победоносно.

— А с наводнението?

— То ни унищожи почти всичките — отвърна пленникът. — Има само едно кану зад нас, на борда на което е господин маркизът.

— Колко души има в него?

— Малко,

— Броят им.

— Можете да ме удавите, ако това ви харесва, но не зная.

— Ние не сме канибали, за да изпратим на онзи свят един жизнен младеж като вас. В момента ни интересува само маркиз ди Монтелимар. Значи твърдите, че той се спуска по течението на реката с кану и че ескортът му е бил унищожен?

— Пометен бе от наводнението, което ни изненада на брега, преди канутата да дойдат.

— Жалко, че не е помело и негово превъзходителство многоуважавания маркиз. Но с тази работа ще се заема аз. Накъде сте се насочили?

— Към Дариен.

— За да завладеете наследството на Великия Качико, нали?

— Мисля, че господин маркизът има такова намерение.

— Той знае ли, че пред него има цял отряд флибустиери, способни да му препречат пътя и да го подгонят чак до Нуева Сеговия.

— Не зная. Говореше се за някаква банда крадци, дошли от бреговете на Тихия океан и отпратили се за Атлантическия. Повече не бих могъл да ви кажа.

— Тогава нека взема лулата ви и я напълня. Ако пушим ние, ще пушите и вие.

И като подкрепи думите си с дела, гасконецът взе лулата на пленника, напълни я, запали я и благоволи да му я сложи в устата.

Тримата авантюристи приклегнаха на земята и весело запушиха в очакване на нощта, когато щяха да извършат запланувания смел опит за нападение.

Денят мина много спокойно. Все така на пост, индианецът бе видял седмината испанци насядали около огъня да пекаат костенурката, която бяха хванали и която не бе имала време да стигне до реката. Надвечер дон Барехо привърза здраво за стеблото на една палма нещастния пленник и рече:

— Да тръгваме. Време е.

[1] Бавен и плавен испански народен танц. Б. пр. ↑

[2] Хакаре — вид кайман. Б. пр. ↑

[3] Карей (исп.) — морска костенурка от топлите морета с месо, което се яде, достигаща до един метър дължина. Б. пр. ↑

14. ЗАЛЪВЯНЕТО НА МАРКИЗА

Звезди бяха започнали да обсипват небето, когато четиримата навлязоха в палмовата горичка с твърдото намерение да отмъкнат кануто на испанците.

Индианецът продължаваше да върви начело и водеше тримата авантюристи сред тъмните сенки, хвърляни от високите и гъсти растения.

— Видя ли къде се намира лодката? — попита дон Барехо индианеца.

— Видях я.

— Сигурно някой я пази — отбеляза Мендоса.

— Само един удар със сабята и всичко ще свърши. Да се спуснем към дюните.

Излязоха от палмовата горичка и се спуснаха към брега, като минаваха покрай пясъчни хълмчета, образувани от водата. Сега вече съвсем ясно виждаха испанците, насядали около двата огъня, захапали лули.

— Шест — прошепна дон Барехо, като ги преброи внимателно. — Единият е пленникът, но другият къде ли се е дянал? Този седмият ме тревожи.

— Защо, дон Барехо? — попита Дьо Гюсак.

— Защото съм сигурен, че той пази кануто.

— Ще му го измъкнем под носа — каза Мендоса. — Хайде и не сваляйте пръста си от спусъка на аркебуза.

Водени все така от индианеца ѝ приведени, те продължиха да вървят между дюните, докато не подминаха огньовете на испанците. Кануто беше пред тях, изтеглено на брега. Само един тласък щеше да бъде достатъчен, за да го спуснат във водата.

— Виждаш ли някого? — попита дон Барехо индианеца, който не преставаше да се оглежда.

— Да, една сянка.

— На човек ли?

— Разбира се.

— Мендоса, нали все така си безпогрешен в твоите изстрели?

— Иначе нямаше да бъда флибустиер! — отвърна баскът.

— Ликвидирай този човек, докато спускаме кануто във водата.

— Ще ми трябва само един куршум.

Той се облегна на една от пясъчните дюни, насочи аркебуза и се прицели в човешката сянка, която се открояваше до кануто.

Дон Барехо и другите се втурнаха, решени да предприемат жестока борба, само и само да завладеят този много по-леко управляем от сала плавателен съд.

Внезапно отекна изстрел. Чу се вик:

— На оръжие!!

Но човекът бе паднал покосен от безпогрешния куршум на баска. В лагера на испанците се развикаха:

— На оръжие! На оръжие!

Междувременно другите двама заедно с индианеца енергично бяха тласнали кануто във водата, а баскът тичешком се присъедини към тях.

— Стой! — извикаха едновременно пет-шест гласа. — Стой! Отекнаха няколко изстрела от пистолет, но те за щастие на флибустиерите бяха твърде далечни.

— Напред! — извика Мендоса, грабна аркебуза на Дьо Гюсак и стреля още веднъж.

Подето от все така бързото течение, кануто подскочи върху вълните и се понесе към десния ръкав на Магдалена.

Не бяха изминали и сто метра, когато от далечината до тях достигнаха пушечни изстрели. Още едно кану се спущаше по течението, носено бързо от сребристите води на Магдалена. В него имаше само трима души.

— Дали това не е маркизът? — се запита дон Барехо с известно вълнение. — Мендоса, нали си сигурен в изстрелите си?

Изстрелите от второто кану, което течението носеше с шеметна бързина, отекваха един след друг. Тримата мъже, разтревожени от виковете на другарите си, вероятно се бяха досетили, че се е случило нещо, и сега стреляха като обезумели. Но те не бяха нито флибустиери, нито буканиери и куршумите им летяха доста високо.

— Твой ред е, Мендоса! — извика дон Барехо. — Сърцето ми подсказва, че в онази лодка е маркизът, който уби моя земяк.

— Но лодката много се клати.

— Стори някакво чудо, приятелю. И флибустиерските кораби се люлеят и клатушкат, но куршумите винаги улучват този, за когото са предназначени по палубите на галеоните.

Баскът премери разстоянието с поглед.

— Поне хиляда и петстотин стъпки — каза на края. — Тук е нужен Бутафуоко. Въпреки това ще се опитам да удовлетвори желанието ти, но трябва да стоите спокойно.

Той се просна на пейката при кърмата и подпря аркебуза на ръба на лодката. Кануто се открояваше все така ясно над сребристите води, осветявани от лунните лъчи. На два пъти Мендоса вдига аркебуза, като проклинаше силните вълни, после стреля.

— Не улучих! — извика. — Дай ми твоя аркебуз, дон Барехо. Пригответи и твоя, Дьо Гюсак. Ще пробвам и с трите.

Грабна пушката, която страшният гасконец му подаде, и отново започна да се цели, докато кануто продължаваше да подскача. Отекна втори изстрел, последван от вик. Сега в кануто бяха останали само двама души.

Гасконецът се обърна към индианеца:

— Ти, който виждаш всичко, чувствуваш всичко и чуващ всичко, би ли могъл да ми кажеш дали убитият е млад или стар?

Червенокожият го погледна както се гледа луд, после разтърси рамене и промълви:

— Вече не виждам и не чувам нищо.

В този момент на носа на кануто проблеснаха две светкавици. Те бяха в отговор на жестоката провокация на баска, но както вече казахме, само флибустиерите и буканиерите можеха да стрелят от такова разстояние с вероятност да улучат.

— Хайде, отговори им! — извика дон Барехо.

— Може би ще бъде по-добре — отвърна Мендоса.

Той отново залегна на пейката и дълго се цели в двамата мъже в кануто, които вече не отговаряха на изстрелите, сякаш патроните им се бяха свършили. Изстрелът дълго отзвучава под тъмните гъсталаци от двете страни на реката и накара няколко каймана да изхвъркнат над водата. След минута отекна още един изстрел и четиримата мъже

извикаха победоносно. Още един човек бе паднал на дъното на лодката.

Но третият бе останал прав на носа, сякаш искаше да предизвика изстрелите. Черните му дрехи зловещо се открояваха под светлината на лунните лъчи.

— Стреляй още веднъж, Мендоса! — каза дон Барехо.

Баскът внимателно се вгледа в човека. Изстреля още три патрона, като изпробва всички аркебузи, но човекът в черно продължаваше да стои неподвижен на носа на лодката. Мендоса свали последната пушка и каза:

— Само желязото може да убие този човек. Не смея повече да стрелям. В този момент последва силен удар, който събори флибустиерите един върху друг.

— Какво пък става сега? — се обърна дон Барехо към индианеца.

— Заседнахме на малко островче — отвърна червенокожият — и ми се струва, че носът се е разпорил, защото виждам, че влиза вода.

Индианецът не беше се излъгал. Твърде старото и проядено кану не беше устояло при това второ засядане и носът му се беше разцепил на една скала, подаваща се сред пясъците на островчето. Флибустиерите скочиха на пясъка и изтеглиха кануто на брега. Островчето нямаше повече от стотина метра на дължина и около петдесет на ширина и по повърхността му растяха дребни храсти.

Тримата флибустиери застанаха плътно един до друг и наблюдаваха напрегнато лодката с човека в черно. Останала без управление, течението я тласкаше към островчето.

Изминаха десетина-петнадесет минути, после тя се връза в брега. При това разтърсване човекът в лодката дори не залитна. Леко и без да бърза, той слезе и се насочи към тримата флибустиери, като им заговори с ирония:

— Крайно време беше да ви настигна!

— Маркиз ди Монтелимар!

— Да, аз съм — отвърна старият благородник, скръсти ръце на гърдите си и внимателно се взря в лицата им. — Ще посмеете ли сега да ме убиете?

— Господин маркиз — отвърна дон Барехо, — вие също се опитахте да ме обесите. Сега щях да съм на онзи свят, ако не беше помощта на моя земяк.

— Когото аз убих! — допълни хладно маркизът. — Който извършва предателство, трябва да заплати за това.

— Но аз се заклях над трупа на този нещастник.

— За какво? — попита маркизът, като се засмя.

— Да отмъстя за смъртта му.

— Никой не ви пречи да сторите това, господине. Аз също имам сабя, а всички от рода Монтелимар винаги са били отлични фехтовчици.

— Но не като дребните аристократи от Гаскония! — отвърна дон Барехо, който си бе възвърнал смелостта. — И сега ще ви докажа това, господин маркизе. Имате пред себе си трима отлични фехтовачи, които един по един ще премерят силите си с вас. Толкова по-зле за победения.

— Значи ми предлагате да се бием рицарски. Не ви мислех за толкова благородни.

Маркизът измъкна шпагата си, която проблесна ослепително на лунната светлина, и отбеляза:

— Вие ще сте първият, който ще се отправи към дългото пътуване.

— Стига приказки, господин маркизе, да започваме. Сторете ми път, приятели.

Двамата застанаха нащрек на пет крачки един от друг. Дьо Гюсак и Мендоса се бяха оттеглили настрана, стиснали саби в ръка, за да предотвратят всяка изненада от страна на маркиза. Подпрял се на една тояга, индианецът наблюдаваше с жив интерес биещите се. Маркизът първи нанесе страшен удар на гасконецата и му подвикна:

— Опитай това! То е от Монтелимар!

Дон Барехо бе готов да отбие и отговори със светкавичен удар като на свой ред извика:

— А това е от гасконците.

Дантелите, украсяващи копринената куртка на маркиза, се разхвърчаха на парцали на височината на колана му.

— Ах! — възкликна благородникът с дразнещата си подигравателна усмивка. — Не мислех, че гасконците са така силни.

Маркизът внезапно се наведе към земята, сякаш за да вземе шепа пръст и да я хвърли в очите на противника си. Забелязал това навреме, Мендоса се втурна напред със сабя в ръка и извика:

— Стойте, маркизе! Тук се бием на живот и смърт, но не може да се убива с подлост. Ако още веднъж докоснете пясъка, кълна се, че моята сабя ще се забие в тялото ви до дръжката.

— Но вие сте четирима! — извика маркизът.

— Но се бие само един.

Маркизът прехапа до кръв устните си и отново застана нащрек. Дон Барехо не бе помръднал: очакваше атаката, за да я отбие.

— Е, хайде, господин маркизе — каза, — ще започваме ли отново нашето забавление?

— Когато поискате и ако атакувате.

— Казах ви вече, че нямам такъв навик. Нападайте ме и аз ще се отбранявам.

— А, значи не искате да помръднете? — извика отчаян маркизът.

— Не! — отвърна дон Барехо.

Сабята на маркиза проблесна три-четири пъти във въздуха, сякаш той търсеше подходящо място, където да я забие без опасност да се спре някъде. Дон Барехо чакаше неподвижен като скала. След тези кръгове във въздуха маркизът решително атакува, като се хвърли храбро към сабята, която сочеше гърдите му. В продължение на няколко минути и двамата си разменяха удари със сабите, като и едната и другата страна и нападаше, и се отбраняваше ловко, после маркизът, който не бе успял да си пробие път от сабята на гасконецца, отскочи назад и каза с променен глас:

— Много сте силен!

— Всички гасконци са такива! — отвърна дон Барехо.

За втори път маркизът се впусна в атака с такъв порив, за който би му завидял дори и младеж, и се опита да нанесе удар с върха на сабята си. Напразни усилия: сабята му срещаше неизменно сабята на противника, управлявана от силна ръка.

Още една цяла минута сабите звънтяха и проблясваха на лунните лъчи, после гасконецът, който до този момент само бе отблъсквал атаките, за да изучи по-добре ходовете на противника, на свой ред атакува и след като спря за миг, нанесе на маркиза удар, отблъсквайки сабята му. Монтелимар отстъпи и притисна с ръка гърдите си.

— Господин маркизе — каза дон Барехо, — струва ми се, че сте ранен.

— Ами, само лека драскотина.

— Искате ли да си починете малко?

— Един Монтелимар не може да приеме подобно великодушие от човек като вас.

— Господине! ... И аз имам герб.

— Който сте потъпкали в калта, свързвайки се с флибустиерите. Ако всички благородници от Гаскония са такива, моите поздравления.

Дон Барехо пребледня и впери поглед в очите на маркиза. Мендоса и Дьо Гюсак не смееха да дишат, очаквайки с ужас последното кръстосване на сабите. Индианецът бе запазил обичайната си невъзмутимост.

Сега, противно на навика си, именно гасконецът се хвърли неудържимо към маркиза, и му нанесе един след друг три или четири удара. Под напора на тази атака маркизът продължи да отстъпва. Реката ромолеше само на няколко крачки от него. Но той като че ли не бе разбрал, че има зад гърба си още един неприятел.

Внезапно нададе гневен вик. Бе стъпил с левия си крак във водата и сега реката беше непосредствено зад гърба му. С яростна атака той се опита да заеме изгубената позиция, когато страшен удар прободеше сърцето му.

Гасконецът бе нанесъл своя удар.

Маркизът остана за миг изправен, с широко отворени очи, с налято с кръв лице, после рухна в реката. Течението веднага грабна трупа. Обърна го три-четири пъти, после един водовъртеж погълна нещастника.

Тримата авантюристи дълго стояха на брега на реката с надеждата да зърнат отново на повърхността трупа, за да могат да го заровят в пясъка на островчето и по този начин да го спасят от ненаситните и многобройни каймани в Магдалена.

Междувременно индианецът бе спуснал във водата лодката на маркиза.

— Да тръгваме, бледолики хора — обърна се той към тях, — чувам шума на водопадите. Утре сутринта, а може би и по-рано ще стигнем до тях.

Тримата авантюристи се качиха в кануто, без да разменят нито дума. Индианецът се бе заловил за веслата и управляваше лодката със сигурна ръка, тъй като червенокожите са ненадминати лодкари.

15. СЪКРОВИЩЕТО НА ВЕЛИКИЯ КАЧИКО

На следващия ден, доста преди да изгрее слънцето, лодката приближи брега, където горяха безброй огньове. Водопадите на Магдалена бяха само на няколко крачки и водоскоците, страшни за гледане, вдигаха такъв шум, че можеха да уплашат дори и храбрец.

Флибустиерите бяха там и заедно с Бутафуоко, Равно дьо Люсан и малката графиня ди Вентимилия плетяха от клони и тръстики големи кошове. Посрещането на тримата смелчаци след дългото им отсъствие, както можете да си представите, бе изключително сърдечно. Но най-голямо удоволствие им достави това, че стиснаха ръката на малката графиня.

— Сега сме свободни — каза дон Барехо на Равно и Бутафуоко, — защото маркизът е мъртъв, а ние водим със себе си един от поданиците на покойния Качико. Нека не се бавим повече, а да тръгваме към Дариен.

— След като се спуснем по водопада, не ще се забавим повече нито ден, нито минута — отвърна водачът на флибустиерите. — Не бях предвидил тази пречка.

— Мислите ли, че ще успеем да я преодолеем?

— Надявам се да сторим това с помощта на тези панери, които са мое изобретение. Спускането ще бъде страшно и много хора биха предпочели да се самоубият, отколкото да се подложат на това изпитание.

— Ако искате, ние с Мендоса ще бъдем първи. Добри плувци сме и ще се справим и с най-силните вълни.

Междувременно работата с кошовете напредваше изключително бързо. Приличаха по-скоро на кошници, бяха дълбоки метър и половина и с диаметър един и подсилени с клони. Във всеки един от тях можеха да влязат двама души.

Но преди да предприемат това страшно спускане, флибустиерите, които в края на краищата държаха на кожата си, особено сега, когато приказните богатства на Великия Качико бяха

толкова близо, направиха серия от опити, за да проверят дали могат да се доверят на този нов плавателен съд.

Бяха хвърлили пет или шест с по два огромни камъка на дъното, приблизително с теглото на двама души, и бяха забелязали, че всичките успешно се спуснаха по водопада, обръщайки се едва след скока. Тъй като всички флибустиери бяха изключително добри плувци, те не се плашеха от това, че ще се намокрят.

Но в момента, в който трябваше да предприемат този скок, всички мъже, свикнали да гледат смъртта в очите, бяха изплашени.

За щастие сред тях бяха двамата смели гасконци и Мендоса.

— Наистина ли искате да дадете пример? — попита Равно, който изглеждаше обзет от ужас.

— Разбира се, господине. Гасконците и баскът са винаги начело на останалите.

— Ако успеете, моля ви да внимавате за малката графиня ди Вентимилия, която ще се спусне заедно с Бутафуоко.

Спуснаха във водата два панера с пръти. Гасконец номер едно и Мендоса влязоха в първия. От тежестта им кошът наполовина потъна във водата. Дьо Гюсак и индианецът влязоха във втория.

Тласнаха панерите и повлечени от течението, те бързо стигнаха до водоскока, където водата застрашително ревеше и изхвърляше настрани огромни пръски.

Четиримата мъже се стараеха да управляват добре панерите и най-вече да не загубят равновесие, тъй като тези кошници бяха изплетени от леки дървени кори. В един миг, точно когато най-малко очакваха това, те се озоваха върху водоскока. Никой не успя да подтисне вика си на ужас, съзирайки страшна гледка. Водите на реката се сгромолясваха с рев през каналите, сякаш нямаха търпение да се измъкнат от тази теснина и да поемат своя спокоен ход. Двата панера се завъртяха малко, подети от противотеченията, после те ги запокитиха с голяма сила.

Действително гасконците и баскът имаха изключителен късмет, защото, без да разберат как, се оказаха под бързея, все още вътре в панерите, които бяха издържали невероятното изпитание. —

Насочиха се към брега, като яростно маневрираха с прътите, и оттам направиха знак на флибустиерите, които ги наблюдаваха високо от скалите, да опитат и те на свой ред да се спуснат.

Това бе знакът за тръгване.

Под ръководството на Бутафуоко бяха образувани няколко малки флотилии, свързани помежду си посредством здрави лиани, за да си помагат хората взаимно.

Всеки миг водите поемаха все нови и нови панери, защото вече всички бързаха да достигнат долния край на бързея.

Не всички обаче имаха късмет: някои от панерите се разбиваха на дъното на водопада заедно с хората в тях.

Два часа по-късно отрядът се разположи край една гора. Запалиха веднага големи огънове, за да изсушат барута и сушеното месо, единствената им останала храна.

Малката графиня ди Вентимилия, посрещнала смело страшното изпитание заедно с Бутафуоко, също се намираще в лагера.

Както винаги в такива случаи, най-видните флибустиери се събраха на съвет, за да решат какво да правят. Надделя мнението да изпратят индианеца заедно с дванадесет въоръжени мъже до големите села на племената на Великия Качико, за да ги предупредят, че очакваната наследничка най-после е пристигнала и че тя ще приеме почитта на своите поданици на самата държавна граница.

Индианецът потегли незабавно, горд, че води ескорт от дванадесет бледолики мъже, всичките въоръжени с гърмящи пръчки.

Почти цели три дни лагерът остана без вест от малката експедиция и Равно и Бутафуоко вече започваха да се тревожат, когато към обед на третия ден индианецът и флибустиерите се зададоха, придружени от шестдесет воини, въоръжени с лъкове и пръчки и предвождани от юнко^[1], най-възрастния и с най-голяма слава магьосник на всички племена.

Испанският език беше популярен дори и сред туземците, които не можеха да търгуват с нито един друг народ; ето защо Равно и Бутафуоко веднага се разбраха със славния вожд, който след смъртта на Великия Качико управляваше племената.

Малката графиня ди Вентимилия бе отведена в една колиба, изплетена от клони, и там показа на всички воини татуировката на дясното си рамо, изобразяваща триъгълник със седем звезди, обграждащи малка червена змия.

Доказателството беше очевидно, защото тайнствената татуировка, известна само на магьосниците и на най-прочутите воини

сред племената, по никакъв начин не можеше да бъде фалшифицирана.

— Ти си тази, която очакваме от толкова време — обърна се юнко към малката графиня. — Пък и без този отличителен знак ти имаш огнените очи и чертите на покойния Качико. Всички ние сме готови да ти се подчиняваме.

Воините изплетоха от клони и лиани нещо като носилка, постлаха я с кожата на ягуар и пума, които носеха на раменете си, положиха върху тях графинята и я повдигнаха, съпровождайки това движение с мощен вик.

Всички флибустиери ги последваха, нетърпеливи най-после да видят баснословното богатство на Великия Качико.

Те успешно пресякоха огромните гори. Във всяко село на малката графиня се засвидетелствуваше уважение от страна на новите ѝ поданици, а флибустиерите получаваха храна в изобилие.

На следващия ден групата пристигна в голямото село, наречено карбет, което държеше в свое подчинение, като в железен юмрук, останалите по-малки села, разпръснати в тази необятна страна.

Както можете да си представите, посрещането бе изключително възторжено. Хиляди и хиляди воители придружиха с радост внучката на покойния Качико до голямата царска колиба.

На третия ден от нейното пристигане, така го изискваше обичаят, малката графиня и флибустиерите, в присъствието на всички вождове от селата, бяха отведени до една просторна пещера, където се намираще натрупаното злато. Тук имаше хиляди пиастри в късчета самородно злато и на прах, които Великия Качико бе завещал на внучката си.

Само по една случайност дон Барехо не полудя.

Сега трябваше да направят каси, в които да пренесат съкровището до брега. Мексиканският залив не беше далеч и флибустиерите можеха да се придвижат по реката, а индианците им бяха предоставили достатъчен брой лодки, в които да се поберат всички заедно със съкровището.

След още три дни малката графиня, вече твърде цивилизована, за да може да живее сред туземците, определи за свой заместник един прочут воин, близък приятел на Великия Качико.

Ето че настъпи и часът за тръгване. Затворено в добре издълбани дървени трупи, наследството бе натоварено на големи пироги,

управлявани от яки лодкари индианци, които не се бояха от бързеите. Дълбоко развълнувани, хиляди индианци из пратиха до реката своята малка царица, която нямаше да видят никога вече.

Раздялата бе мъчителна за всички. Дори и флибустиерите, свикнали да се отнасят с индианците като с диви зверове, се вълнуваха не по-малко от тях. След още пет дни лодките най-после влязоха във водите на Мексиканския залив.

Изпратиха няколко флибустиери до малките заливчета на брега и щастieto, което до този момент ги бе съпътствувало, им се усмихна и сега, защото успяха да намерят един холандски кораб, принуден да потърси тук прикритие поради буря.

Наеха го и с него се отправиха за Ямайка, по онова време отворено за всички националности пристанище, където най-лесно можеха да намерят плавателни съдове за Европа, защото този изключително богат остров поддържаше редовни връзки със своята родина майка.

Малката графиня предостави на флибустиерите един милион пиастри.

Дон Барехо и Мендоса получиха достатъчно, за да построят хотела, за който мечтаеха; бяха решили винаги за кажат сбогом на приключенията и да заживеят в обществото заедно с Дьо Гюсак.

Историята свърши.

Няколко дни след това малката графиня ди Вентимилия отплава за Европа, охранявана от група флибустиери, които мечтаеха за мига, в който ще се завърнат в родните страни.

Двамата гасконци и баскът отплаваха на борда на една каравела към някое пристанище в провлака, за да се приберат оттам през познати страни.

Със заминаването на Бутафуоко и Равно дьо Люсан престана да съществува тази раса от толкова необикновени и изключителни хора; престана да съществува общността Братята от брега; нито в Мексиканския залив, нито в Тихия океан останаха флибустиери, макар още дълги години след това по моретата на Централна Америка да се говореше за тях.

[1] Юнко — индианско племе живеещо в Перу. Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.